

Giới thiệu Hôn Hôn Đã Say

Thể loại: Hiện đại, đô thị tình duyên, nhẹ nhàng, ấm áp, 3S

Nhân vật chính: Hứa Mịch, Du Ninh Trạch | phối hợp diễn: Giang Tự, Phương Diệc Mông, Lộ Tri Ngôn

Editor: PNam Tiểu Thư

Hứa Mịch đã phát hiện ra rằng, tất cả những lần đầu tiên của Du Ninh Trạch đều cho cô.

Lần đầu gần gũi, lần đầu dành tình cảm cho ai đó, nụ hôn đầu, ngay cả chuyện kia cô cũng là người đầu tiên của anh.

Du Ninh Trạch nhếch miệng, hạ quyết tâm nói: "Thật ra trước kia những điều này anh đều đã trải qua"

Hứa Mịch: "Vậy tại sao anh lại ngại thò như vậy?"

Du Ninh Trạch: "Bởi vì trước kia đều phải dùng tay phải "yêu thương"

Hứa Mịch: "..."

Truyện kể về một đôi nam nữ cùng nhau trải qua cuộc sống.

Để kết hôn thì phải chọn người cùng bản thân trải qua những ngày yên ổn.

Hứa Mịch trải qua nhiều lần xem mắt như vậy nhưng cuối cùng lại chọn Du Ninh Trạch.

Hiển nhiên, Du Ninh Trạch cũng rất hợp khẩu vị của cô.

Vốn tưởng rằng hai người sẽ tùy tiện tiện ở với nhau cả đời như vậy, ai biết được sau này lại phát hiện bản thân sớm bất tri bất giác lọt vào cái hồ của Du Ninh Trạch.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Hứa Mịch tắm rửa xong đi ra, trong phòng vẫn chưa có bóng người, cô biết chắc chắn rằng Du Ninh Trạch còn chưa có trở về. Cô vừa lau tóc vừa nghiêng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, bây giờ là chín giờ hai mươi phút.

Cô vén tóc mái đã khô một nửa, lại dọn cái áo cưỡi trên giường treo vào tủ quần áo. Sau đó nằm chán nằm ở đầu giường chơi di động. Mái tóc đen ẩm ướt của cô rũ xuống giường, gió từ máy quạt bên cạnh thổi mạnh đến làm tóc cô bay tứ lung tung.

Chơi di động một lúc lâu, Hứa Mịch chán chường thả điện thoại nằm trên giường lẩn lộn. "Trời ạ, giờ này mà Du Ninh Trạch còn chưa trở về nữa."

Hứa Mịch có chút không thoải mái xoa xoa ngực. Vừa rồi nằm sấp trên giường, áo ngực bên trong ép vào khiến ngực cô có chút đau. Trước kia cô tắm rửa xong luôn mặc trực tiếp đồ ngủ, chưa từng mặc đồ lót bên trong. Hôm nay bởi vì muốn ở chung với Du Ninh Trạch, cô cũng không thể không mặc đồ lót đối diện với một người đàn ông được.

Nhưng mà mặc đồ lót như vậy thật là khó chịu quá đi mất. Hứa Mịch nhăn mày, hay là trong lúc Du Ninh Trạch còn chưa có trở về, cô cởi đồ lót ra cho thoải mái trước, sau đó anh ta về thì mặc lại sau? Nhưng nghĩ một chút, cô lập tức lắc đầu, ả, vẫn là quên đi, lỡ như anh ta trở về rồi mặc vào không kịp, lúc đó chắc chết mất. đành chịu, cùng lắm thì không nằm trên giường nữa.

Hứa Mịch ngồi dậy, với tay đến đầu tủ giường lấy giấy chứng nhận kết hôn ra. Ừm, đây là giấy chứng nhận kết hôn của cô và Du Ninh Trạch. Nói đến cái này, hai người bọn cô thật ra cũng không phải là quá yêu thích lẫn nhau, chỉ là trong thời gian quen biết thích hợp liền muốn cưới nhau thôi.

Khi chụp hình cho giấy chứng nhận kết hôn, cô nhớ lúc đó hai người chỉ ngồi cạnh nhau, bỏ ra một giấy chụp hình, sau đó dán vào giấy chứng nhận kết hôn, cộng thêm một cái đóng mộc, ấy chà, vậy là hai người liền trở thành vợ chồng. Hứa Mịch cảm thấy, lấy giấy chứng nhận kết hôn này quả thật là quá đơn giản. Đương nhiên, trừ bỏ việc chọn thời gian ra. Cũng may mẹ cô gọi người cho bọn cô đi cửa sau, vì thế cô cùng Du Ninh Trạch liền biến ngày 14 tháng 2 lễ tình nhân đầu tiên trở thành ngày lễ kết hôn.

Giấy chứng nhận kết hôn là để xem người trở thành soái ca hay là mỹ nữ. Du Ninh Trạch tuy rằng không thể nói là một mỹ nam vạn người mê, nhưng tuyệt đối thuộc loại diện mạo tuần tú bắt mắt. Cho nên ngay từ lần đầu tiên Hứa Mịch nhìn thấy Du Ninh Trạch, cô đã bị bộ dạng đẹp trai của anh hấp dẫn.

Trong lúc Hứa Mịch còn đang miên man suy nghĩ, liền nghe được bên ngoài có tiếng cửa vang. Cô vừa buông thứ trong tay ra, tính toán đi ra xem, chưa kịp đứng dậy thì cửa phòng đã bị Du Ninh Trạch mở ra.

"Anh đã về?" Hứa Mịch hỏi xong, mới phát hiện câu hỏi đúng là vô nghĩa. Du Ninh Trạch đã đứng trước mặt, chẳng lẽ không đúng là anh đã trở về rồi sao.

Du Ninh Trạch một thân mặc tây trang đen, dáng người anh cao lớn tuần tú, thời điểm con ngươi đen của anh phản chiếu lên hình ảnh của Hứa Mịch, rõ ràng trong đó hiện lên có chút mất tự nhiên, lại mang theo một chút vui sướng.

Anh đi đến tủ quần áo, cởi bỏ áo khoác bên ngoài ra, khẽ nói: "Ừ."

Hứa Mịch xuống giường, lê dép lê đi đến bên cạnh Du Ninh Trạch. Du Ninh Trạch hôm nay ở trên tiệc rượu đã uống không ít rượu, cũng giúp cô cản đi không ít rượu. Cô vừa bước đến bên cạnh anh, liền nghe thấy được mùi rượu nồng nặc. "Thân thích đều đi về hết rồi à?"

"Ừ, đều trở về hết rồi."

Du Ninh Trạch mỉm cười cười tây trang, Hứa Mịch tự giác đón lấy, đem tây trang để lại trong tủ quần áo.

Cô dọn xong tây trang, phát hiện Du Ninh Trạch vẫn còn đứng ở bên cạnh, không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào cô. Ánh mắt anh nóng rực, Hứa Mịch cảm nhận được khuôn mặt mình vì ngượng ngùng mà dần nóng lên giống như bị thiêu cháy. Anh cao hơn cô một cái đầu, hiện giờ đứng bên cạnh cô dường như là từ trên cao nhìn xuống cô vậy, mà tình cảnh là phía sau cô còn có tủ quần áo. Loại hình vây khốn này làm cho cô rất có cảm giác đang bị anh áp bách.

Trước đây thời điểm cô ở cùng Du Ninh Trạch, phần lớn đều là do cô nắm quyền chủ động. Đây là lần đầu tiên Du Ninh Trạch nhìn chăm chăm cô như vậy, ánh mắt anh tối sẫm, trong tận đáy mắt còn mang theo dục vọng nóng bỏng. Bỗng nhiên Hứa Mịch liền cảm thấy ngượng ngùng.

Trong lòng cô bắt đầu khẩn trương lên, ngay cả cái đầu nhỏ cũng không dám ngẩng lên. Hứa Mịch nuốt nước miếng, cảm giác trái tim đập mạnh như muốn nhảy ra ngoài. Bình thường cô rất dũng cảm, chẳng lẽ bây giờ lại ngượng ngùng như vậy? Hứa Mịch bị chấn kinh rồi. Nghĩ đi, không phải cũng chỉ là một người đàn ông đứng một bên nhìn chăm chăm mình thôi sao, cũng đâu phải là cô chưa từng bị người khác nhìn ngó như vậy. Đã là gái hai lần, có còn là cô gái nhỏ mười bảy mười tám tuổi đâu chứ, ngượng ngùng cái gì? Đáng nhẽ ra cô mới là người rình con mồi là anh mới phải chứ! Hứa Mịch thầm kinh bị bản thân. Nhưng khinh bỉ thì khinh bỉ, bản thân cô vẫn không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Du Ninh Trạch không thích rượu, cũng rất ít uống rượu. Bởi vì hôm nay là ngày quan trọng, cho nên anh mới bị bắt phải uống rượu. Hiện giờ đầu óc anh cũng mờ mịt, có chút không khống chế được. Anh chỉ là có bản năng nhìn chăm chăm vào Hứa Mịch mà thôi.

Hứa Mịch vừa tắm rửa xong, trên người cô còn lưu lại mùi sữa tắm thơm tho. Mùi hương dịu nhẹ có chút giống với mùi trẻ con. Da cô rất trắng, mềm mại hết như da em bé, ánh đèn sáng trưng trong phòng chiếu vào làn da cô, làm cho làn da non mịn của cô càng trắng hơn tựa như bạch ngọc, nhìn đến có chút không chân thật. Du Ninh Trạch nhìn cô đến mê muội, anh mở đôi mắt mơ màng, trong đôi mắt đã ẩn lên tơ máu nhỏ.

Cô mặc váy ngủ có chút bảo thủ, váy vàng nhạt có viền ô vuông nhạt màu. Bởi vì khẩn trương, cho nên bộ ngực ở dưới làn váy rộng rãi thờ ơ mạnh phập phồng. Du Ninh Trạch đứng trên cao, nhìn xuống cô có hơi cúi đầu, ánh mắt anh không tự chủ đưa xuống dưới, liền nhìn thấy cặp chân dài nhỏ nhắn ẩn hiện dưới lớp váy mỏng tanh kia.

Đôi mắt Du Ninh Trạch híp lại, hô hấp anh bắt đầu nặng nề. Con say rượu khiến anh không khống chế được, liền bước đến ôm chặt lấy Hứa Mịch.

Hơi thở đàn ông ngay lập tức tràn đến khoang mũi Hứa Mịch, cảm cô bị Du Ninh Trạch nắm lấy, cô bất giác nhắm mắt, cả thân mình cứng ngắc không dám động đậy. Cô biết hôm nay là đêm tân hôn của cô, nhất định sẽ phải phát sinh ra chút gì đó, tuy rằng trước đó đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng hiện giờ chuyện tới trước mắt, quả thật cô vẫn không biết phải làm sao.

Ngay tại thời điểm Hứa Mịch loạn não thất thần, đột nhiên cô cảm nhận được trước ngực bị một bàn tay to phủ lên. Bàn tay đó tựa như mang theo điện, rõ ràng là động vào ngực cô, lại khiến cho toàn thân cô trở nên run rẩy. Tiếp theo đó, Du Ninh Trạch bỗng nhiên áp môi xuống cổ cô, đôi môi nóng bỏng hôn cô có chút vội vàng, từng nụ hôn ấm áp làm cho hô hấp cô cũng loạn lên, cơ thể càng run kịch liệt.

Hứa Mịch thật sự có chút sợ hãi. Hơi thở xa lạ của người đàn ông làm cho cô sợ hãi. Cơ thể nảy sinh cảm giác kỳ lạ làm cho cô sợ hãi.

Được rồi, tuy rằng cô đã hai mươi sáu tuổi, cũng đã trải qua mấy mối tình, nhưng cô thật sự vẫn còn nguyên thân xử nữ a. Đối việc này thật sự Hứa Mịch một chút kinh nghiệm cũng không có. Hứa Mịch rơi lệ đầy mặt.

Tay cô chống đỡ trên ngực Du Ninh Trạch, nhẹ nhàng đẩy đẩy anh, ra vẻ trấn định nói: "Anh đi tắm rửa đã."

Đầu óc Du Ninh Trạch tuy rằng đã bị cơ thể cô làm cho mê muội, nhưng thật ra anh vẫn còn một chút thanh tỉnh. Anh buông Hứa Mịch ra, thấy Hứa Mịch nghiêng đầu né tránh ánh mắt nơi khác, anh cười nhẹ, vỗ nhẹ lưng cô rồi nói: "Đừng sợ. Chúng ta từ từ làm tiếp, anh đi tắm trước."

Từ từ rồi làm tiếp... Hay lắm, rất trực tiếp, rất thoải mái...

Hứa Mịch nhìn Du Ninh Trạch bước vào toilet xong, tâm mới thoáng chút yên ổn. Hô, vừa rồi thật dọa người. Cô bò lại lên giường, tay ôm chầm ổn định tâm tình. Cô và anh cũng đã là vợ chồng, nam nữ hoan ái là chuyện bình thường, đối với hai người mà nói chỉ là chuyện sớm muộn. Thôi thì chết sớm sớm siêu sinh! Loại chuyện này, làm nhiều vài lần rồi sẽ thuần thục ngay, chẳng có gì phải ngại ngùng cả. Không phải Trương Mộng đã nói rồi sao, cái này tuy rằng lần đầu tiên sẽ khá đau, nhưng qua rồi thì sẽ vô cùng thoải mái.

Cũng không phải là cô chưa từng xem qua người khác làm chuyện đó, tốt xấu gì Trương Mộng cũng đã cho cô xem rất nhiều bộ phim rõ ràng rồi. Cho nên cứ coi như là đứt kết kinh nghiệm đi, đợi sau khi Du Ninh Trạch ra ngoài, cô nhất định sẽ không cần phải xấu hổ. Cô là Hứa Mịch, sẽ không bị thứ gì cản trở!

"A Mịch." Đúng lúc này, Du Ninh Trạch trong phòng tắm gọi cô một tiếng.

"A, sao thế?" Hứa Mịch giật mình hô lên.

Phòng tắm bên kia đột nhiên an tĩnh lại, sau một lúc lâu, mới truyền đến tiếng nói của Du Ninh Trạch.

"Khụ khụ, anh quên mang theo áo ngủ, em lấy giúp anh có được không?"

Mặt Hứa Mịch chảy dài hắc tuyến. Xem ra người khăn trương không phải chỉ có mình cô, Du Ninh Trạch kia phòng chừng cũng rất khăn trương, bằng không làm sao có thể đi tắm mà quần áo cũng quên lấy.

Hứa Mịch lấy trong tủ quần áo ra bộ đồ cho Du Ninh Trạch, lại lục tìm ra một cái quần lót cho anh, sau đó gõ cửa phòng tắm. Du Ninh Trạch hé cửa thò tay ra ngoài, Hứa Mịch đem quần áo đưa cho anh, liền nhanh xoay người tránh ra.

Lúc Du Ninh Trạch bước đi ra ngoài, cô phát hiện bên tai anh có chút hồng. Cô ngồi ở trên giường ôm chầm, cười anh: "Ài, Du Ninh Trạch, anh cũng ngượng ngừng được à?" Hứa Mịch người này cứ như vậy, làm người ta ngượng ngừng rồi lại chẳng biết xấu hổ.

Du Ninh Trạch mím môi phản bác: "Anh ngượng ngừng bao giờ."

"Chắc chắn, lỗ tai đều đỏ, anh còn không biết ngượng ngừng mà nói dối?"

"Đó là nước tắm quá nóng." Du Ninh Trạch trừng mắt.

Hứa Mịch ngã xuống giường, nhìn Du Ninh Trạch cảm thán: "Đàn ông chính là thích khẩu thị tâm phi."

Bởi vì Hứa Mịch là tùy ý ngã xuống giường, cho nên váy ngủ bông chốc liền bị xóc lên đến trên đầu gối cô.

Chân là bộ phận mà Hứa Mịch luôn luôn lấy làm kiêu ngạo, thon dài trắng nõn. Mà hiện giờ, đối với Du Ninh Trạch mà nói, cô đây chính là quyến rũ mê hoặc anh.

Du Ninh Trạch nóng người, Hứa Mịch đã là vợ của anh, hôm nay là đêm tân hôn của hai người, anh còn chờ cái gì nữa? Anh cảm thấy bản thân thật là khờ! Sau khi suy nghĩ cẩn thận, anh trực tiếp nhào đến bên người Hứa Mịch.

"Này..." Hứa Mịch bị Du Ninh Trạch đột nhiên ngã lên mình có chút phản ứng không kịp.

Mặt Du Ninh Trạch có chút hồng, ánh mắt anh mơ hồ nhìn xuống Hứa Mịch. Anh khẽ mím môi, giọng điệu mang theo tia mắt tự nhiên nói: "Chúng ta làm đi."

Khỏe miệng Hứa Mịch kéo lên. Này anh trai, có thể đừng dùng biểu cảm thẹn thùng như vậy nói ra những lời này hay không hả?

"Thật ra đối với chuyện này anh luôn rất hiếu kỳ, đã sớm muốn thử xem như thế nào." Giọng nói Du Ninh Trạch có chút đáng thương.

"Cái gì hả? Anh cũng đã hai mươi tám tuổi, chẳng lẽ chưa biết cái gì hết?" Hứa Mịch nghe xong trừng mắt, quả thực không thể tin được.

"Không đúng." Hứa Mịch suy nghĩ bỗng nhiên lắc đầu, "Anh ngay cả nụ hôn đầu tiên cũng đều cho em, thật ra thì anh là xử nam nói ra cũng không sai."

Du Ninh Trạch nhếch miệng, giống như hạ quyết tâm nói: "Thật ra trước kia anh đã từng làm qua chuyện đó."

Hứa Mịch nhú mày không vui: "Vậy anh không còn là xử nam nữa?"

Du Ninh Trạch nói: "Trước kia mỗi lần là làm cùng tay phải."

Hứa Mịch: "..."

Đối phương đã là xử nam, cũng không có kinh nghiệm, lại là lần đầu tiên, nói như vậy chính là hai người đều chẳng biết gì cả? Du Ninh Trạch vốn là một người đàn ông hướng nội, vậy thì cô hơn anh đúng không, cô không cần phải thẹn thùng cái gì nữa?! Người thẹn thùng mới phải là anh mới đúng, Hứa Mịch bỗng nhiên cảm thấy mình như được giải thoát.

Sau khi suy nghĩ, lá gan cô cũng lớn lên, cái thẹn thùng vừa rồi liền bay mất, cô nâng cằm “Cái kia, chút nữa anh phải nhẹ một chút, em rất sợ đau!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Hai bên tai Du Ninh Trạch ửng hồng, “Được.”

Tuy rằng Du Ninh Trạch không có kinh nghiệm, nhưng là đàn ông thì bản năng vẫn phải có, chưa ăn thịt heo cũng thấy heo chạy mà.

Đàn ông ấy thôi, mấy bộ phim lừa đảo vẫn đã xem qua.

Anh dọc theo làn môi Hứa Mịch đi xuống, cánh môi anh áp đến cổ cô, anh hít sâu một hơi, "Thơm quá."

Đó là! Đặc biệt dùng sữa tắm tắm đi tắm lại mấy lần, có thể không thơm sao! Trong thâm Hứa Mịch vừa thích thú bổ sung thêm

Du Ninh Trạch lại không thỏa mãn hôn lên môi cô, tay anh từ từ di chuyển dọc lên cẳng chân cô, những ngón tay thon dài chậm rãi đi vào trong làn váy dưới thân cô, cách qua nội y nữ giới trắng nõn, ngón tay đè lại nơi mềm mại sâu trong đó.

Anh nhìn Hứa Mịch, đôi mắt mang theo sương mù nói: “Anh có thể cởi nó ra không?”

Ánh mắt anh nóng bỏng, tràn đầy dục vọng sáng bùng, Hứa Mịch cảm thấy nó quá mức chói mắt, cô không được tự nhiên né tránh, “... Được."

Được Hứa Mịch cho phép, Du Ninh Trạch cũng không chần chừ nữa. Chỉ chốc lát, váy ngủ của Hứa Mịch đã bị anh cởi xuống. Du Ninh Trạch bắt đầu cởi áo ngực của Hứa Mịch, nhưng mà loay hoay cả một lúc lâu sau, cả một cái gài cũng chưa thể cởi ra được.

Hứa Mịch cảm thấy, nếu anh cứ chậm chạp cởi đồ cô như vậy, quả thật cô sẽ phải phun máu mà chết. Hứa Mịch hơi giận, cô đè bàn tay không an phận sau lưng mình xuống, nhìn anh nói: “Anh đi tắt đèn trước đi, em tự cởi.”

Nghe cô nói anh có chút khó chịu, mà tận anh cũng có chút nhụt chí. Du Ninh Trạch thở ra một hơi, cuối cùng vẫn đứng dậy xuống giường tắt đèn. Chờ lúc anh trở về giường, Hứa Mịch đã ôm chăn quấn chặt.

Thấy thế Du Ninh Trạch cũng không sốt ruột xốc chăn lên, anh đứng ở bên giường, tự mình cởi đồ ngủ ra. Sau đó anh xốc chăn lên, đè mình xuống người Hứa Mịch.

Hiện giờ hai người đã chân chính đối mặt trong sự khẩn trương. Thời điểm Du Ninh Trạch dán người lên cô, Hứa Mịch cảm thấy toàn thân mình đều run lên. Thân thể người đàn ông nóng hổi, hơi thở mạnh mẽ tràn khắp người cô. Hai chân anh dán vào bắp đùi Hứa Mịch, bắt giác tạo cho cô cảm giác vô cùng sợ hãi, nhưng trong lòng cũng có chút mong đợi.

Đối với lần đầu nếm thử tư vị hoan ái nam nữ như vậy, quả thật mà nói thì có chút kích thích cùng tò mò.

Dường như cái tối tăm xung quanh khiến cho cả hai người đều tăng thêm dũng khí hơn ban nãy. Du Ninh Trạch không tiếp tục đè nén bản thân nữa, anh hôn dọc theo cẳng cổ của Hứa Mịch, xuống đến trước bộ ngực tuyết trắng, bàn tay cũng không kiêng dè ép xoa nắn một bên.

Ngực bị anh đè ép, Hứa Mịch khó chịu vặn vẹo thân thể. Không biết vì sao, rõ ràng là Du Ninh Trạch đang làm loạn ở ngực cô, nhưng cô lại cảm thấy toàn thân đều tê dại, cảm giác khó chịu như có như không.

Du Ninh Trạch buông nơi mềm mại của Hứa Mịch ra, bàn tay chậm rãi vuốt ve xuống dưới, tay anh dừng lại ở nơi u mật ấm áp kia. Du Ninh Trạch dùng tay ấn vào, nơi đó đã có một chút ẩm ướt, anh nghĩ nghĩ, hẳn là có thể vào được rồi. Dưới thân anh đã sớm kiên định sưng lên khó chịu, đến mức tưởng chừng nó lọt vào trong rồi sẽ sớm phóng ra.

Du Ninh Trạch đẩy nâng hai chân Hứa Mịch lên, bắt đầu đẩy thân mình đi vào, nhưng đẩy mấy lần vẫn không vào được đúng nơi.

Hứa Mịch đau khổ. Chẳng lẽ đây là điều bí ẩn nhất rồi sao, anh đẩy mình vào mấy lần, đâm đến khiến cho cô có chút đau nhói, nhưng mà nhiều lần như vậy anh cũng không đưa người vào đúng nơi cần thiết.

Vì không để cho mình chịu khổ, cô ở trong bóng tối mở miệng: "Anh dứt khoát nhắm ngay một chỗ đi." Nói xong câu đó, Hứa Mịch lập tức che mặt, cô cảm thấy bản thân thật sự là ngượng chết, loại chuyện này mà còn có thể nói ra miệng. May mà ở trong bóng tối, Du Ninh Trạch không thể thấy vẻ mặt của cô, không thì cô chết mất.

"Anh... anh từ từ vào ngay." Lần đầu tiên Du Ninh Trạch cảm thấy vô cùng hối hận bản thân không chịu xem những bộ phim có thể loại chuyện này.

Anh nỗ lực khiến cho bản thân phải bình tĩnh trở lại, dùng ngón tay dò xét nơi tư mật ẩm ướt: "Là chỗ này phải không?"

Hứa Mịch bị ngón tay anh làm cho run lên, cảm giác dưới thân giống như càng thêm ướt át.

Du Ninh Trạch cảm thấy phản ứng này của Hứa Mịch, biết bản thân rốt cục cũng tìm đúng nơi rồi. Anh nâng chân cô, đỡ thân mình, cuối cùng chậm rãi dò xét đi vào. Kết quả vừa mới vào được một chút, anh lập tức phải không thể tiến vào nữa.

Ở thời điểm Du Ninh Trạch vừa đi vào, Hứa Mịch liền cảm thấy đau đớn rõ ràng, hô hấp cô dồn dập, giọng nói cũng bắt đầu run rẩy: "A, anh xác định anh thật sự vào đúng nơi rồi sao? Tại sao lại đau như vậy?"

Du Ninh Trạch vốn đã hoảng, anh vừa nghe Hứa Mịch nói, trong lòng càng thêm hoảng hơn nữa. Anh nhắm mắt, khàn giọng nói: "Đừng động, em chịu đựng một chút, lần đầu tiên chắc chắn phải đau."

Thân dưới bị Hứa Mịch buộc chặt, Du Ninh Trạch cũng cảm thấy có chút đau. Anh thở ra, vuốt ve người cô giúp cho cô thả lỏng.

Hứa Mịch biết đây là chuyện mỗi người phụ nữ đều phải trải qua. Tục ngữ nói chết sớm sớm siêu sinh, cô cắn răng, nhất định phải chịu đựng bước qua cái màn này. Hứa Mịch tận lực làm cho bản thân bình tĩnh lại, "Em chuẩn bị tốt rồi, anh tiếp tục đi."

"Được." Du Ninh Trạch áp vào trên người Hứa Mịch, có lời chắc chắn của cô, anh không băn khoăn gì nữa, thất lực hạ xuống, dùng sức đưa thân đi vào.

"A!" Đột nhiên bị dị vật xâm chiếm đến đau đớn, Hứa Mịch không chịu được thét lên một tiếng chói tai, cô theo phản xạ đẩy Du Ninh Trạch ra. Nhưng nề hà sức lực nam nữ khác nhau, cô lại chẳng thể nào dịch chuyển được anh.

Hạ thân cô bị bành trướng, cảm giác bên trong nóng bùng đau đớn, Hứa Mịch cảm nhận được có một dòng chất lỏng chảy xuống dưới. Mà đầu sỏ gây ra cho tất cả còn đang nằm ở bên trong, thậm chí còn đang kịch liệt co giật. Cảm giác lạ lẫm, khuếch trương khiến cho cô càng thêm đau.

Về mặt cô đau khổ, hít thở cũng không nổi, Hứa Mịch đau đến mức nước mắt cũng chảy ra. Vì sao phụ nữ lại phải khổ như vậy, hàng tháng đi cả đến đã thống khổ, đến cả làm chuyện đó còn phải chịu đựng nỗi đau như vậy nữa.

Du Ninh Trạch nhận thấy cô đau đớn, anh cố gắng nhìn xuống không cho bản thân nhúc nhích, nhưng vật kia nằm bên trong cô cảm giác như vô cùng thoải mái, mềm mại ấm nóng, lại theo bản năng bản thân bắt đầu chuyển động.

Nhưng Hứa Mịch vừa khóc, Du Ninh Trạch lập tức phát hoảng. Vài ngày nay ở cùng Hứa Mịch, cô luôn luôn bày ra vẻ phô trương kiêu ngạo, bây giờ cô cư nhiên lại bị anh làm cho phát khóc.

Anh hoảng loạn lau đi nước mắt Hứa Mịch, vội vàng xin lỗi: "Đừng khóc, đừng khóc, anh xin lỗi, anh xin lỗi. Chúng ta không làm nữa, chúng ta không làm nữa."

Du Ninh Trạch tưởng là rời khỏi cô, kết quả bản thân vừa động, lại khiến cho Hứa Mịch càng thêm đau đớn, khóc càng lợi hại hơn.

Anh cảm thấy mình sắp điên lên rồi, cuối cùng Du Ninh Trạch động cũng không dám động. Phía dưới cảm giác siết chặt, anh cũng không dám phóng thích chính mình, thật sự bản thân anh cũng rất đau. Ôi, đây là lần đầu tiên Du Ninh Trạch cảm thấy thời gian trôi qua như vậy thật là gian nan.

Du Ninh Trạch không biết phải an ủi Hứa Mịch như thế nào, cuối cùng anh chỉ biết ôm cô, bàn tay đặt sau lưng cô vuốt nhẹ, không tiếng động an ủi cô.

Hứa Mịch khóc suốt, cô cũng không biết vì sao, trước kia đã trải qua rất nhiều cơn đau còn hơn cả cái này, nhưng khi đó cô lại không khóc. Hiện giờ cô lại không thể dùng chảy nước mắt được, giống như cảm giác phảng phất đang bị úy khuất dữ lắm, cứ muốn khóc là khóc như vậy.

Tuy rằng cô đang khóc, phía dưới lại truyền đến cảm giác co rút lợi hại. Du Ninh Trạch cư nhiên trong tình huống này lại phóng ra. Xem như đây là lần đầu tiên anh trải qua cơn cao trào như vậy, anh từ từ nhắm hai mắt thở ra một hơi. Trải qua một khoảng gian nan, hiện giờ đột nhiên tiến đến cảm giác sáng khoái, làm cho anh thỏa mãn nhẹ nhõm.

Du Ninh Trạch là sung sướng, nhưng Hứa Mịch lại choáng váng. Trong cơ thể đột nhiên truyền đến một làn nhiệt lưu nóng hổi, thứ bên trong cô lập tức mềm nhũn xuống dưới, làm cho cô đang khóc cũng dừng lại, trong lúc đột ngột không biết nên phản ứng thế nào.

Giọng cô nghẹn ngào, nhìn gương mặt mơ hồ trong bóng tối của Du Ninh Trạch, "Xong rồi, có phải em đã hại anh thành ED rồi không?"

(ED chắc là một căn bệnh ở chỗ đó của nam ٩(● ٠ ٠ ● ٩) Có thể là liệt hoặc là đại loại như thế (● ٠ ٠ ٠ ٩))

Du Ninh Trạch không rõ, "ED cái gì?"

"ED là giống như anh bây giờ đó." Hứa Mịch lau nước mắt.

A, thì ra lên đỉnh cũng được gọi là ED hả? Du Ninh Trạch gật gật đầu, cười an ủi Hứa Mịch, "Đúng vậy. Nhưng cái này đâu phải là em hại đâu." Chỉ cần em không khóc, thì đối với anh nói cái gì cũng tốt cả.

Nghe Du Ninh Trạch vừa nói như thế, Hứa Mịch cảm thấy như phạm phải tội nặng tày trời, lại khóc òa lên: "Oa oa, em xin lỗi, thật xin lỗi..."

Một người đàn ông tốt đẹp thế này, lại bị cô hại, vậy phải tính làm sao bây giờ? Hơn nữa người đàn ông tốt này là chồng của cô đó, vậy không phải là cô vừa hại nửa đời tính của cả hai rồi hay sao hay sao hay sao? Trương Mộng nói không có tính phúc thì hôn nhân sẽ không hạnh phúc. Nói như vậy, cô vắt vả cười chui rồi bây giờ có được cuộc sống hôn nhân tươi đẹp, chưa đến đâu thì đã định đoạt là không hạnh phúc rồi? Tệ quá, đã thế đầu sỏ gây ra mọi thứ lại là cô nữa!

Nghĩ như vậy, Hứa Mịch hoàn toàn tuyệt vọng. Cô khóc càng lợi hại hơn, ông trời ạ, sao tôi lại bất hạnh thế chứ!

Du Ninh Trạch bị tiếng khóc của Hứa Mịch làm cho hoảng sợ, tay không ngừng vỗ về cô: “Đừng khóc, em không có lỗi gì cả, sao lại xin lỗi chứ! Đừng khóc, đừng khóc nữa.”

Ông trời ơi, tuy rằng trong những nguyên nhân cô đồng ý kết hôn với anh cũng là do cảm thấy anh dễ bị ức hiếp, nhưng mà hiện giờ chính cô là người hại anh ra nông nổi này, anh lại còn thiện lương dễ dàng cô như vậy. Hứa Mịch cảm thấy tội lỗi của mình càng thêm nặng nề, cô thật đúng là một tội nhân, tuy rằng cô vốn không phải là một người tốt.

Hứa Mịch khóc đến mức đầu Du Ninh Trạch cũng phát đau. Anh có chút phiền chán nắm tóc, từ trên người Hứa Mịch đứng lên, bước xuống giường bật đèn.

Du Ninh Trạch vừa đi, Hứa Mịch cảm thấy phía dưới có cái gì đó chậm rãi chảy ra. Cô bất giác kêu rên một tiếng, từ trong thân thể truyền đến cảm giác kì lạ.

Nhưng mà không đợi cho tiếng kêu của cô kết thúc, căn phòng đột nhiên bùng sáng. Đôi mắt cô không kịp thích ứng, khó chịu nhắm lại. Cô biết hiện giờ bản thân trên người không một mảnh vải, theo phản xạ vội vàng vớ lấy gối đầu che lại. Chấn cách cô quá xa, mà bây giờ hạ thân cô lại vô cùng đau đớn, cho nên cô không thể nào nhích người lấy chân được.

Cái gối đầu rất lớn, vừa vặn có thể che đầy những bộ phận không nên lộ ra ngoài của cô. Hứa Mịch ôm cái gối đầu xong, cảm giác an toàn lập tức đã trở lại. Cô nghiêng đầu, đưa mắt nhìn sang Du Ninh Trạch, lại thấy anh khóa thân, ngay cả chỗ kia cũng lộ ra như thế, Hứa Mịch lập tức nhắm mắt hét lên: “Cái gì vậy, anh đang làm gì thế! Mặc đồ vào nhanh lên.”

Về mặt Du Ninh Trạch vô cùng bất đắc dĩ, anh cúi người nhặt quần lót dưới đất lên mặc vào, sau đó lấy chăn ban nãy để ở cuối giường đắp lên người Hứa Mịch.

Hứa Mịch đắp chăn, chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ. Trong lòng cô có chút cảm kích sự chăm sóc của Du Ninh Trạch. Bởi vì ban nãy mới khóc xong, cô biết hiện giờ chắc chắn mắt cô đã bị sưng đỏ.

Thấy vậy Du Ninh Trạch nhích người ngồi ở cạnh giường nhìn cô. Thoạt nhìn cơ thể Du Ninh Trạch cũng không mấy cường tráng, nhưng không nghĩ tới khi cởi quần áo, Hứa Mịch vẫn có thể nhìn thấy những khối cơ bụng săn chắc của anh.

Thân hình anh cũng không giống với đàn ông lưng hùm vai gấu, nhìn qua ấn tượng đầu tiên chính là tương đối yếu ớt nhu nhược. Ngũ quan Du Ninh Trạch ôn hòa âm áp, làn da hơi trắng, mặt mày khi cười lộ lên sẽ như nụ hoa nở rộ, cong cong đẹp đẽ, bên má lại còn có hai cái lúm đồng tiền rất sâu.

Hứa Mịch nhớ tới lần đầu tiên khi nhìn thấy anh, lúc đó cô chỉ cảm thấy tại sao một người đàn ông đã hai mươi tám tuổi, lại có thể khiến cho cô có cảm giác trên người anh mang theo một hơi thở rất là ngây ngô và cực kỳ thuần khiết.

Ôi, nhất là nghĩ đến người đàn ông bề ngoài tuấn tú tươi đẹp, còn là một xử nam bây giờ đã là của cô, Hứa Mịch không hiểu sao trong lòng mình sinh ra cảm giác kiêu ngạo tự mãn.

"Sao ban nãy lại khóc hoài thế hả?" Đôi mắt Hứa Mịch ửng hồng hồng, gò má trắng mịn, hình ảnh này làm cho Du Ninh Trạch nghĩ đến con thỏ nhỏ. Anh nhìn không được dùng tay xoa nắn khuôn mặt hồng hào của Hứa Mịch rồi phì cười.

"Này..." Cảm xúc ban nãy của Hứa Mịch rất kịch liệt, bây giờ cảm xúc đã qua đi, cô mới bình tĩnh trở lại. Nghe Du Ninh Trạch hỏi như thế, không hiểu sao Hứa Mịch lại có chút chột dạ.

Vừa rồi cô khóc cái gì? Bởi vì cô không còn là xử nữ?

Hứa Mịch biết, chỉ là bản thân mình không cam lòng. Vừa rồi khóc như vậy chỉ là mượn cớ phát tiết mà thôi.

Cô biết cô phải khuất phục với cuộc sống, xã hội luân lý bình thường. Hai năm nay cảm xúc bị đè nén, mấy ngày nay bị bắt không trâu bắt chó đi cày*, về sau lại phải chấp nhận sự thật là mình đã kết hôn với một người đàn ông chỉ mới quen biết chưa đến một tuần, làm cho cô cảm thấy rất không chân thật, cho nên vừa rồi mới bùng phát như thế.

*Không trâu bắt chó đi cày: ý là phải tận dụng mọi thứ mình có để làm một việc gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thời điểm Hứa Mịch tỉnh lại là đã hôm sau, cô có chút mơ mơ màng màng nhìn quanh phòng. Lơ mơ một lúc mới sực tỉnh, đây là phòng tân hôn của cô và Du Ninh Trạch.

Cô cảm lấy di động để ở đầu tủ nhìn giờ, bây giờ đã hơn chín giờ rồi. Cũng may hôm qua ba mẹ Du Ninh Trạch có chuyến công tác xa, xong lễ là đã rời khỏi thành phố A đi thành phố B, nếu không hôm nay chắc chắn rằng cô cũng không thể nằm trên giường đến tận giờ này.

Du Ninh Trạch đã đi ra ngoài, vị trí nằm bên cạnh cô đã mát lạnh, có thể khẳng định rằng anh đã đi từ rất lâu.

Cô nằm một lúc, dưới thân truyền đến cảm giác không thoải mái, bây giờ Hứa Mịch mới nhớ ra phải đi tắm, cô bèn lục đục muốn ngồi dậy. Kết quả chưa nhắc được cái lưng lên, Hứa Mịch lập tức phát hiện bản thân căn bản không thể ngồi dậy nổi.

Không phải làm xong chuyện đó sẽ còn để lại di chứng chứ? Khỏe miệng Hứa Mịch không ngừng đau khổ co rút.

Cô cắn răng, cố gắng nâng thân mình chậm rãi ngồi dậy. Chân vừa chạm xuống đất, toàn thân liền truyền đến cảm giác đau đớn dữ dội, não Hứa Mịch cũng theo đó mà tê dại. Đúng là, nhất định là do kỹ thuật của Du Ninh Trạch quá kém, mới để cho cô khó chịu lâu như vậy. Sau này nhất định phải cải tiến kỹ thuật của anh mới được, đau chết cô rồi.

Giống như là nửa chết nửa sống, Hứa Mịch tập tễnh đi vào phòng tắm. Tốt lắm, chân tê liệt khẳng định không thể tắm vòi sen.

Cô xả nước bồn tắm lớn, đến khi ngồi thẳng vào trong, dòng nước ấm nhẹ nhàng chậm rãi xoa dịu toàn thân, lúc này Hứa Mịch mới cảm thấy có chút thư thái thoải mái. Ngơ ngơ* ở phòng tắm một lúc thật lâu, cuối cùng Hứa Mịch mới chịu thay áo ngủ bước ra ngoài.

(*: ở đây trong gốc dịch ra là mơ mơ, nhiều bản convert khác là lơ lơ, lơ mơ, ngơ ngơ... Theo ý P lúc này Hứa Mịch đang mơ màng, cho nên P dứt khoát chọn ngơ ngơ thay cho mơ mơ của gốc. Nếu bạn đọc nào cảm thấy không thích hợp hoặc có từ thỏa đáng hơn thì bình luận cho P biết nhé :)

Lúc chống eo đi ra ngoài, Hứa Mịch nhìn thấy một màn Du Ninh Trạch đang dọn chăn trên giường. Cô từng mắt nhìn trên drap giường có một vết máu khô, khuôn mặt nóng lên mặt tự nhiên chạy đến, cô dứt khoát giựt lấy chăn trong tay anh, giận dữ nói: “Anh đi nghỉ ngơi đi, cái này để tự em dọn!”

Du Ninh Trạch cười cười, lúm đồng tiền như ẩn như hiện: "Không có gì, lát nữa sẽ đến thăm nhà mẹ em, em đi thay quần áo đi. Cái này cứ để anh."

Hứa Mịch nhăn mặt, cố ý nói sang chuyện khác: “Ban sáng anh đi đâu đó?”

"Anh đi ra ngoài mua thuốc." Nghe Hứa Mịch hỏi, lúc này Du Ninh Trạch mới nhớ ra. Anh lấy hộp thuốc vừa đặt trên bàn đưa cho Hứa Mịch.

"Cái này là thuốc gì?" Hứa Mịch bị cận nhẹ, cho nên không thể xem rõ được nhãn tên của hộp thuốc.

Du Ninh Trạch nhếch miệng, ánh mắt không dám nhìn Hứa Mịch, anh mắt tự nhiên nhét hộp thuốc vào trong tay cô, cuối cùng nói một câu em tự mình xem sau đó lập tức đi ra ngoài.

"A..." Sau khi Du Ninh Trạch rời khỏi phòng, Hứa Mịch mới nhìn rõ được hộp thuốc đang nằm trong tay. Ấy chà, cũng khó trách sau Du Ninh Trạch lại tỏ ra ngượng ngùng như vậy. Một người đàn ông hướng nội thích e thẹn như vậy lại giúp cô ra ngoài mua loại thuốc này.

Hứa Mịch ngồi ở xuống giường, tự mình dùng ngón tay chậm rãi thoa thuốc. Thuốc mát lạnh, vị trí nơi được thoa thuốc chậm rãi thoải mái, từ từ cũng giảm bớt đau đớn của cô.

Thoa thuốc xong xuôi, Hứa Mịch dọn dẹp lại giường, sau đó ném drap giường vào máy giặt.

Giữa trưa, Hứa Mịch và Du Ninh Trạch cùng nhau trở về nhà họ Hứa dùng cơm.

Ngày hôm qua thời điểm Hứa Mịch ra khỏi cửa bắt đầu lễ kết hôn, mẹ Hứa khóc lên khóc xuống. Ba năm nay rõ ràng là mẹ Hứa khẩn cấp muốn gả cô ra ngoài, cũng bởi vì chuyện này mà hai người đã từng xảy ra rất nhiều mâu thuẫn. Nhưng mà đến lúc Hứa Mịch kết hôn rồi, mẹ Hứa so với ai cũng đều đau lòng hơn cả.

Lúc này Hứa Mịch đột nhiên nhớ tới lời ba Hứa nói với cô ngày hôm qua.

Ngày ba mẹ Hứa cùng nhau đến nhà họ Du dò hỏi, mẹ Du đã cầm sính lễ tiền bạc đưa cho mẹ Hứa, lúc đó mẹ Hứa lập tức đã hoảng. Bà luôn nói không cần những thứ tiền bạc này nọ, sau đó mang trả lại hết cho mẹ Du. Mẹ cô nói từ trước đến nay thứ đầu tiên mà mẹ cự tuyệt chính là tiền tài sính lễ người khác.

Nhưng mà đây là sinh lễ của hai người Hứa Mịch và Du Ninh Trạch, mẹ Du nói sinh lễ nhất định phải nhận. Sau này cuối cùng vẫn là ba Hứa nhận sinh lễ.

Kết quả khi ba Hứa lái xe về nhà, thời điểm mẹ Hứa cầm sinh lễ tiền bạc trên tay, bà lập tức òa khóc. Bà nói khi cầm những vật này, làm cho bà có cảm giác giống như đang bán con gái của mình đi. Ba Hứa không khống chế được tâm tình của mình, cuối cùng sau đó hai người cùng nhau khóc ở trên xe.

Kết hôn là một chuyện đại sự khó có được, nhưng mà cuộc hôn nhân này của Hứa Mịch thật ra có chút vội vàng, thậm chí cô còn cảm thấy đây là vớ vẩn, không có đầu óc. Hai năm nay Hứa Mịch cô xem mặt vô số lần, cũng cùng không ít đối tượng kết giao qua lại một khoảng thời gian, nhưng cuối cùng tất cả đều bị vỡ nát. Lòng vòng đạo quanh, không nghĩ tới kết quả cô vẫn là cùng người khác cưới chui.

Hứa Mịch nghĩ, kết quả cưới chui này đều là do mẹ cô mà ra, cho nên từ trong tận đáy lòng cô vẫn có chút ít gì đó là oán giận mẹ mình. Nếu không phải mẹ cô hai năm nay cứ luôn miệng thúc giục, thì cô sẽ không phải gấp rút cưới chui với người khác như vậy. Nếu như không có mẹ ảnh hưởng, thì cô chắc chắn rằng hiện giờ cô vẫn chưa phải là người đã kết hôn.

Lúc đầu ba Hứa đã nhìn ra trong không khí của cô và mẹ Hứa có chút kì lạ, cho nên hôm qua mới thừa cơ hội nói cho cô một số việc.

Thật ra Hứa Mịch cũng biết, biết mẹ Hứa vì mình mà mấy năm nay hao tâm tổn trí.

Trở lại nhà họ Hứa, việc đầu tiên Hứa Mịch chạy vào nhà là ôm chầm lấy mẹ mình, “Nhớ mẹ muốn chết.”

Mẹ Hứa đẩy đẩy cô xua đuổi: “Mẹ mới không nghĩ con có lương tâm như vậy đâu.”

Hứa Mịch nghe xong lập tức quay sang ba Hứa cáo trạng: “Ba, ba giáo dục lại mẹ, mẹ lại ôm lương tâm của bản thân đi nói chuyện.”

Ba Hứa đang ngồi nói chuyện với Du Ninh Trạch ở bàn trà, hai người nghe vậy cũng chỉ biết cười.

Đôi môi Du Ninh Trạch hơi cong, trong đôi mắt ngoài vẻ dịu dàng còn có ý yêu chiều nhìn Hứa Mịch, anh lại giúp ba Hứa rót trà vào ly. Ba Hứa nhìn thoáng qua con rể, trong lòng vô cùng hài lòng.

Thật ra trong lòng ông cũng vô cùng hối hận khi để cho con gái mình gả ra ngoài một cách qua loa như vậy. Ông luôn phản đối cưới chui, cuối cùng kết quả cư nhiên để cho con gái mình làm chuyện mà mình luôn phản đối.

Vốn dĩ ban đầu ba Hứa vừa lòng đứa con rể Du Ninh Trạch này bởi vì trong số những nguyên nhân, đó là anh rất biết lễ phép, biết hiếu kính trường bối, hơn nữa cũng không có hút thuốc, uống rượu. Con gái nhà ông xem mắt nhiều đối tượng như vậy, nhưng ông chỉ ưng mỗi đứa rể Du Ninh Trạch này.

Hứa Mịch cũng là một người yêu cái đẹp, lúc hai người cùng nhau đi xem mặt, thời điểm nhìn thấy một thân Du Ninh Trạch mặc tây trang, đáng ngồi đoan chính, không kiêu ngạo không siểm nịnh, cách nói năng cũng rất hào phóng. Ba Hứa phỏng chừng là con gái ông coi trọng Du Ninh Trạch cũng là vì nguyên do về ngoại của anh nhìn rất ưa mắt.

Ba Hứa còn tưởng, ông còn phải tiếp tục màn khảo sát con rể mới nữa là.

Hứa Mịch ở trong phòng bếp giúp mẹ Hứa nấu nướng.

"Ông bà nội đến dùng cơm sao ạ?"

Ông bà nội Hứa Mịch có tổng cộng hai người con trai. Bác trai cô đang công tác ở thành phố B, cho nên việc chăm sóc ông bà nội đã trao về phía ba mẹ Hứa Mịch. Vốn dĩ người một nhà nên ở cùng một chỗ, nhưng sau này bởi vì việc công tác của mẹ Hứa, ba mẹ cô mới mua nhà mới rồi chuyển ra ngoài, mà ông bà nội Hứa lại không muốn rời khỏi đó, khuyên lơn như thế nào cũng không khiến cho hai ông bà già bỏ được nơi ở cũ.

Ba Hứa không lay chuyển được người già, cũng may mà chỗ ở mới của nhà Hứa Mịch chỉ cách chỗ ông bà có 15 phút đi xe, cho nên ba Hứa mới đồng ý để cho ông bà nội ở lại chỗ ở cũ. Thành thạo tuần lễ ba mẹ Hứa sẽ cùng nhau trở về hai ba lần.

Mẹ Hứa đang đảo thức ăn, nói: “Ừ, đợi lát nữa bọn họ sẽ đến. Bác con sáng nay mới trở về gấp, chốc sẽ chờ ông bà đến đây dùng cơm.”

Hứa Mịch một bên bóc đồ ăn ăn vụng, miệng vừa nhai vừa đáp: “Dạ.”

“Tôi qua có ngủ theo thói quen không?”

“Bình thường.”

Mẹ Hứa nghiêng đầu nhìn thoáng qua con gái đứng bên cạnh, cuối cùng cũng không nhịn được nữa nói: “Ở nhà Ninh Trạch cũng không thể so được như ở nhà mình, con nên bớt lại cái tính xấu đi, không nên hơi một chút lại phát tác ra ngoài như thế nữa.”

“Con biết rồi.” Giọng điệu Hứa Mịch có chút không kiên nhẫn. Lời này mẹ Hứa đã nói không biết bao nhiêu lần, cô nghe mà cũng phát phiền. Cô đã lớn như vậy rồi, chẳng lẽ những chuyện này cô còn không tự mình biết được hay sao chứ.

Con gái vừa về nhà, mẹ Hứa tất nhiên là vô cùng cao hứng. Bà chỉ có một mình đứa con gái này, từ nhỏ Hứa Mịch đã bị bà với ba nó làm cho phát hư, tính khí nuôi dưỡng cũng không tốt, tính cách lại ương bướng, mẹ Hứa chỉ sợ Hứa Mịch ở nhà chồng sẽ phải chịu nhiều ủy khuất. Ai, tính khí mà không

xấu như thế thì tốt rồi. Con gái vừa trở về, mẹ Hứa cũng không muốn để cho cô bị mất vui, cho nên chuyện này bà cũng không nói nữa, bèn lái sang chuyện khác.

Thời điểm ông bà Hứa đến nhà, lại không khỏi phải ôm Hứa Mịch mà thổn thức. Hồi cô còn nhỏ, ba mẹ Hứa phải thường xuyên đi công tác xa, không có thời gian chăm cô, tất cả đều là hai người chăm sóc, cho nên tình cảm của hai ông bà đối với Hứa Mịch vô cùng thấm thiết.

Trước kia cô dù có đi công tác xa ở bên ngoài, đến một năm cũng trở về có vài lần, nhưng bọn họ cũng chưa từng cảm thấy luyến tiếc cô đến như vậy. Hiện giờ cô chỉ mới rời đi có một đêm, vậy mà bà ngoại lại lôi kéo tay cô mãi, nhìn trái nhìn phải khắp người cô, sợ rằng cô có bị mất đi miếng thịt nào.

Hứa Mịch biết, thật ra bọn họ là cảm thấy quyền sở hữu của bản thân đã không còn nữa, cho nên tâm tình cũng kích động như vậy thôi. Mặc kệ trước kia có như thế nào, cô cũng là người của nhà họ Hứa. Hiện giờ lập gia đình rồi, xem như đã không còn là người của một nhà họ Hứa nữa, vậy cho nên bọn họ mới buồn bực không tha.

Lúc Hứa Mịch đi vệ sinh xong, bước ra ngoài thì phát hiện trong nhà chỉ còn lại mỗi mình Du Ninh Trạch.

Quả thật là hết nói nổi, Hứa Mịch ngã xuống ghế sofa, đầu tựa vào người Du Ninh Trạch than: “Đến bây giờ mà mọi người còn chơi trò này cho được!” Ngày trước khi cô cùng với Du Ninh Trạch còn đang trong quá trình quen nhau, bọn họ toàn dùng chiêu này để chế tạo cơ hội cho hai người bọn cô ở cùng một chỗ, hoặc là luôn đuổi bọn cô ra ngoài một mình, mỹ danh này thì được biết là ước bội... (?)

Hiện giờ cũng đã kết hôn, cho nên lại thêm làm càn? Còn có thể cho hai người bọn cô ở chung một chỗ trong nhà mà tạo không khí?

Du Ninh Trạch ngồi một bên híp mắt cười, lúm đồng tiền như ẩn như hiện trên má, anh chỉnh tư thế ngồi, để cho Hứa Mịch dựa vào càng thêm thoải mái.

“Ôi em nói này, xem anh bình thường đối với em lúc nào cũng bày ra bộ đáng thiện thùng, vậy mà sao đối với người nhà của em anh lại không bày ra vẻ mặt đó hả?” Đầu cô tựa vào vai Du Ninh Trạch, bàn tay sờ sờ lúm đồng tiền xinh đẹp của anh.

“Khi nào hả? Anh thiện thùng khi nào? Em nhìn nhầm rồi!” Du Ninh Trạch trừng mắt nhìn cô, theo bản năng phản bác.

Hứa Mịch quen Du Ninh Trạch ba ngày, đúng ba ngày này có thể nói là tiến triển vô cùng thần tốc, coi như là cô miễn cưỡng cũng có thể hiểu hết tính nết của người đàn ông này. Hai mươi tám tuổi, thời điểm đối mặt với cô, có khi lại thể hiện bộ dạng trẻ con của mình ra. Sau khi nghiêm túc với cô xong, cũng sẽ bày ra vẻ ngượng ngùng đầu võ mồm với cô, có đôi khi thậm chí còn ngây thơ cố ý gây nháo với cô, đùa giỡn với cô.

Như thế khiến cho cô ngẫu nhiên nghĩ rằng bọn họ vẫn đang ở thời thanh xuân thiếu nam thiếu nữ yêu nhau mà cô thường hay thấy. Không thể không nói, ba ngày kia, cô thật sự sinh ra loại cảm giác của một cô gái nhỏ đang yêu, ngây ngô, ngọt ngào, chờ đợi. Mà tất cả mọi thứ đều là do Du Ninh Trạch tạo ra cho cô.

Nhưng có trời mới biết, mấy ngày nay cô ở ngoài mặt là một bộ nghiêm trang, mà ở trong lòng cô lại vô cùng vô cùng tà ác. Mỗi lần nhìn thấy Du Ninh Trạch ngai ngừng như vậy, cái lúm đồng tiền sâu hoắm đáng yêu hiện ra, cô thật sự rất muốn khi dễ anh đó. Nhưng mà khi bộ dạng này của anh xuất hiện, trong lúc tâm tình cô chuẩn bị phát nổ, thì người nhà lại tận tâm chỉ bảo, làm cho cô ngàn vạn lần không thể nào bộc lộ bản tính thật của mình, nếu không sợ rằng đối tượng qua lại với cô là người đàn ông này sẽ bị dọa cho chạy mất.

Hiện giờ hai người đã kết hôn rồi, anh đã bị cô cột lại một chỗ bằng cái giấy chứng nhận. Hứa Mịch nhìn đôi gò má bóng loáng, biểu cảm trẻ con hiện ra trước mắt, trong lòng cô lập tức ngứa ngáy. Hứa Mịch nhìn không nổi nữa, cô ngồi phất dậy, một phen đẩy ngã Du Ninh Trạch, thô lỗ ngồi lên người anh khóa hai chân anh lại, sau đó vương bàn tay bóp nắn mặt anh thật mạnh, nụ cười rộ bên khóe môi âm hiểm ha ha: “Em đã sớm muốn làm như vậy. Em bóp chết anh!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hai bên má Du Ninh Trạch đều bị Hứa Mịch bóp nắn đến ửng đỏ, cô còn cố tạo đủ loại hình dạng trên mặt anh. Thế nhưng Du Ninh Trạch lại không tức giận, ngược lại anh còn mỉm cười, đôi mắt cong lên, cặp lông mày dày đậm xinh đẹp mang theo ý cười, anh không cam chịu yếu thế, vậy là lấy tay vòng qua eo cô mà cù lét.

Hứa Mịch cười đến âm hiểm, động tác trên tay càng thêm làm càn mạnh bạo: “Chiêu này đối với em là vô dụng. Anh vẫn là ngoan ngoan cho bà đây đi, bà đây suốt ngày nín nhịn, bây giờ cuối cùng cũng thực hiện được rồi!”

Bà đây...

Du Ninh Trạch thấy Hứa Mịch chơi vui vẻ như vậy, cù lét cô cũng không có ích lợi, cho nên anh bày ra vẻ mặc người làm hại, không tiếp tục phản kháng

cô nữa, đôi môi mơ hồ nói ra lời không rõ ràng: “Muru sát chồng...”

Hai tay anh đặt sau lưng Hứa Mịch, sợ cô ngã mà nhẹ nhàng ôm lấy cô thật chặt.

Đôi mắt Du Ninh Trạch đen láy, anh nhìn chăm chăm lấy cô. Bản thân Hứa Mịch cảm thấy chơi đủ, trong lòng vui vẻ lên rất nhiều, ây dà, cuối cùng cũng khi dễ được chồng mình. Hứa Mịch buông tay ra, thích thú vỗ vỗ mặt anh nói: “Tốt lắm, không khi dễ anh nữa.”

Làn da Du Ninh Trạch trắng nõn, Hứa Mịch phát hiện mặt anh bị cô dùng sức quá mạnh mà đỏ lên, trong lòng cô nhất thời dâng lên cảm giác tội lỗi. Cô ngồi dậy, từ trên người Du Ninh Trạch leo xuống, anh cũng theo đó mà ngồi lên.

Vừa mới ngồi ngay ngắn, đôi mắt Du Ninh Trạch bắt đầu chuyển chuyển, trong đáy mắt hiện lên thần sắc trẻ con nghịch ngợm. Thừa dịp Hứa Mịch không chú ý, Du Ninh Trạch lập tức vỗ đến, đẩy cô gục xuống ghế sofa, sau đó nằm lên người cô y chang bộ dạng của cô ban nãy, bàn tay to lớn đặt trên mặt cô mà nhéo mà kéo: “Ha ha, xem anh từng trị em!”

Hứa Mịch giật mình, cô giận dữ trừng Du Ninh Trạch: “Anh thật vô sỉ!”

“Vừa rồi em còn chọc anh như vậy, bây giờ lại nói anh vô sỉ, em cũng vô sỉ.”

“Cái đó không giống nhau! Em là nữ, anh là nam. Có bao giờ nam mà khi dễ nữ không, bình thường đều chỉ có nữ khi dễ nam thôi!”

Du Ninh Trạch nhú mày, động tác trên tay vẫn không có dấu hiệu muốn ngừng, anh cao giọng phản bác: “Có chuyện đó nữa sao!” Sau đó anh bỗng nhiên bật cười, đôi mắt cong thành nửa vầng trăng, “Mặc kệ! Dù sao thì anh vẫn muốn khi dễ em.”

Thời điểm anh ở chung một chỗ với cô, tính cách lúc nào cũng mang theo một chút trẻ con. Mà trước mặt người ngoài, anh lại luôn ôn hòa tự nhiên. Trên ban công, ánh nắng bên ngoài len lỏi chiếu vào phòng khách, vừa vịn đầu xuống người của Du Ninh Trạch, tây trang dưới ánh mặt trời sáng bừng lên. Hứa Mịch đột nhiên nhớ ra, trước đến nay Du Ninh Trạch luôn mặc tây trang, đến tận bây giờ cô chưa bao giờ nhìn thấy anh mặc đồ ở nhà bình thường.

Ánh sáng rơi đến gương mặt góc cạnh rõ ràng của anh, hiện lên trên đó một chút nhu hòa mềm mại. Đôi mắt anh sáng rực nhìn cô giống như muốn thiêu cháy cô vậy. Khóe môi anh câu lên, nụ cười rực rỡ lại mang theo tia yêu chiều pha chút trẻ con, lộ ra hai cái lúm đồng tiền thật sâu, nụ cười này hệt như ánh mặt trời, xuyên thấu từng lớp mây đen dày đặc trực tiếp chiếu sáng tận đáy lòng Hứa Mịch.

Du Ninh Trạch đang cười vui vẻ, bỗng nhìn thấy Hứa Mịch đột ngột yên lặng như vậy, cô ngẩn mắt nhìn anh. Du Ninh Trạch tưởng là mình làm cho cô mất hứng, anh buông tay ra, đỡ lấy cô, “Sao vậy? Anh làm em đau à?”

Hứa Mịch nhìn đôi môi mềm mại của anh, không nghĩ ngợi mà nói: “Em muốn hôn anh, có được không?”

Lời này vừa nói ra, không hiểu sao cả hai đều cảm giác có chút quen thuộc. Đúng rồi, ngày hai người đi nhận giấy chứng nhận kết hôn, Du Ninh Trạch cũng nói với Hứa Mịch những lời này.

Ngày đó bọn cô đi cục dân chính nhận giấy chứng nhận kết hôn. Bởi vì hôm đó là ngày lễ tình nhân, cho nên trước cửa từ sớm đã có một đội ngũ xếp hàng rất dài. Hứa Mịch nhìn hàng người dài đằng đẵng, đột nhiên hỏi anh: “Du Ninh Trạch, chúng ta thật sự muốn kết hôn rồi sao?”

Du Ninh Trạch ôm Hứa Mịch thật chặt, tựa như đang truyền cái ấm áp đến cô vậy, “Ừ.”

Cô hỏi tiếp: “Vậy anh sẽ đối xử tốt với em chứ?”

Anh đáp: “Đương nhiên rồi, anh sẽ đối xử thật tốt với vợ của mình.”

Cô ngờ ngác một lúc, trong mắt tràn đầy vẻ mong đợi và mê mang “Vậy... chúng ta có hạnh phúc không?”

Du Ninh Trạch yên lặng, cuối cùng nói ra suy nghĩ trong lòng mình, “Anh chỉ biết ít nhất hiện giờ, là bởi vì có em cho nên anh mới hạnh phúc. Anh không biết tương lai chúng ta sẽ như thế nào, nhưng dù thế nào thì anh vẫn sẽ cố gắng hết sức để khiến cho em hạnh phúc.”

Tuy rằng mấy ngày nay tình cảm của bọn cô có thể nói là phát triển thần tốc, Hứa Mịch biết rằng lời hứa của đàn ông không thể nào hoàn toàn tin cậy, nhưng mà đối với người đàn ông quen biết không lâu trước mặt này, nhìn vẻ mặt trịnh trọng và chân thành của anh, không hiểu làm sao lại khiến cho Hứa Mịch cảm thấy anh rất đáng tin... Và cô chọn cách tin tưởng Du Ninh Trạch.

Du Ninh Trạch nhìn vẻ mặt Hứa Mịch liên tục thay đổi, anh cho rằng cô đang bối rối không muốn kết hôn cùng anh. Du Ninh Trạch cúi đầu, đôi mắt chứa đầy tình cảm xinh đẹp dưới làn mi ôn nhu, anh gắt gao ôm chặt cô vào trong ngực, tựa như sợ rằng cô sẽ rời bỏ anh, “Anh đã từng xem qua một câu nói như thế này, trên thế giới này không có cuộc hôn nhân nào tuyệt đối viên mãn hạnh phúc, hạnh phúc chỉ là bắt nguồn từ sự cho đi, tha thứ và tôn trọng lẫn nhau. A Mịch, hạnh phúc và không hạnh phúc, không phải là chỉ dựa vào một mình anh, anh muốn chúng ta cùng nhau nỗ lực để cuộc hôn nhân này diễn ra trong hạnh phúc, có được không?”

Những lời này của Du Ninh Trạch cuối cùng cũng rót trọn vào lòng Hứa Mịch. Đến tận lúc này, cô cũng không còn do dự nữa. Hứa Mịch xoay người ôm lấy anh, nhẹ đáp: “Được...”

Sau một lúc ôm nhau thật lâu, Du Ninh Trạch buông ra Hứa Mịch.

Đôi mắt Hứa Mịch sáng lấp lánh, khoe miệng cong lên một tia dịu dàng, tâm tình của Du Ninh Trạch lập tức chấn động. Cuối cùng anh cũng nói ra lời nói bị đè nén trong lòng: “Anh muốn hôn em, có được không?”

Hứa Mịch nhìn hai lỗ tai ửng đỏ của Du Ninh Trạch, khuôn mặt anh tuần ngược ngừng, cô nở nụ cười: “Được.”

Nhận được sự đồng ý, đôi mắt Du Ninh Trạch lóe qua một tia kích động, tim anh đập nhanh đến lợi hại. Anh cúi đầu, đôi môi nhanh chóng lướt qua bờ môi đỏ mọng của người con gái, cuối cùng cũng thực hiện xong ý niệm mấy ngày nay rồi.

Anh hôn xong rồi? Hứa Mịch vừa nhắm mắt lại có chút choáng váng. Đây quả thật là nụ hôn nhanh nhất trong lịch sử hôn môi của cô từ trước đến nay. Cô còn tưởng rằng hai người sẽ hôn đến thiên nhiên mê đắm rồi tạo ra một cái cảm giác tê dại cho đôi môi, vậy mà kết quả là anh chỉ hôn cô như chuẩn chuẩn lướt nước? Thế mà cái tên Du Ninh Trạch kia lại đứng một bên bày ra vẻ mặt vui sướng, cười tươi đến đôi mắt cũng biến thành một đường chỉ, bộ dạng cứ hiển nhiên như đang nói tâm tình ông đây tốt lắm!

Đột nhiên cô nổi lên ý niệm muốn phỏng vấn anh, ý vừa hiện lên trong đầu thì Hứa Mịch lập tức hỏi Du Ninh Trạch: “Hôn có cảm giác gì?”

Anh cười có chút ngốc, giống như một học sinh đang trả lời câu hỏi của giáo viên, anh ngô nghê đáp: “Rất ngọt, rất thơm, rất tuyệt!”

Chỉ có một giây như vậy thôi, anh lại sinh ra nhiều cảm giác như vậy sao? Hứa Mịch nhìn trời, hỏi tiếp: “Trước kia anh chưa từng hôn ai ư?”

Du Ninh Trạch thần nhiên đáp lời: “Trước kia chưa từng hôn ai cả, đây là nụ hôn đầu của anh đó.”

Hứa Mịch chấn kinh: “Cái gì cơ? Anh lừa ai vậy, chẳng lẽ trước kia anh cũng chưa từng quen bạn gái sao? Em không tin đâu.”

Đôi mắt Du Ninh Trạch toát ra tia mắt tự nhiên, anh nhìn cô một lát rồi nói: “Trước kia anh chưa từng yêu ai cả. Ha ha, em là mối tình đầu của anh...”

Hứa Mịch: "..."

Một người đàn ông hai mươi tám tuổi, vậy mà chưa có lấy một mối tình vắt vai. Theo như anh nói thì lần này quen cô, cũng là lần đầu tiên anh quen bạn gái. Lúc đó cô cảm thấy thật sự đúng là mình đang buồn bán có lời, bởi vì qua một lần tổng kết, cô phát hiện ra mỗi lần qua lại với đàn ông, thì cô chính là nụ hôn đầu của bọn họ, còn có lần đầu tiên đi xem mắt các thứ. Nhưng mà Hứa Mịch cô thì khác, bao nhiêu lần xem mặt cũng là bao nhiêu lần hôn môi..

Ặc, lần này thì càng khoa trương hơn nữa, ha ha, mối tình đầu còn là cô nữa. Ngay thời khắc đó Hứa Mịch đã nghĩ, cô đúng thật là có cái vận khí tốt, cô đã nhúng chàm rất nhiều chàng trai đơn thuần nha! Ha ha!

Lúc ấy Du Ninh Trạch tỏ vẻ rất vui, lại có chút ngược ngừng, giống hệt như bây giờ phải không nhỉ?

Anh nín môi, khoe miệng câu lên, mặt mày cong cong vui vẻ, anh nghiêng người về phía cô, đôi môi mềm mại cách khuôn mặt cô có mấy phân, nói: “Được, em hôn đi.”

Thật là ngoan! Hứa Mịch một phen ôm lấy Du Ninh Trạch, cô ép môi mình hôn anh. Giống như là đang ăn kẹo vậy, Hứa Mịch cắn cắn mút mút môi anh, nhắm nháp hương vị ngọt ngào nơi đó.

Động tác Hứa Mịch nhẹ nhàng chậm chạp, khiến cho Du Ninh Trạch cảm thấy môi mình có chút bị cô làm cho ngứa. Anh nhịn không được, vươn đầu lưỡi ra liếm nhẹ qua làn môi kia, ừm... ngứa thật.

Hành động này của anh làm cho cô hết hồn. Hứa Mịch không nghĩ tới chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà kỹ năng hôn môi của Du Ninh Trạch lại tăng nhanh như thế! Còn có thể vươn đầu lưỡi ra treu đùa cô nữa ư! Vừa rồi lưỡi anh vừa chạm đến môi cô, lòng Hứa Mịch không tự chủ mà run lên. Cái lưỡi mềm mại yếu ớt này, trời ạ, chắc cô chết mất! Hứa Mịch buông Du Ninh Trạch ra, bày vẻ mặt hơi giận nói: “À, anh còn nói anh chưa từng hôn ai.”

Du Ninh Trạch nhất thời cảm thấy rất là vô tội: “Anh nào có.”

Anh ôm Hứa Mịch cười thành tiếng: “Bất quá anh vừa phát hiện ra, môi em thật là mềm đó. So với lần trước hôn nhau, thì lần này còn mềm hơn nữa.”

Nhìn nụ cười của anh, đột nhiên Hứa Mịch cảm thấy, đáng về ngại ngừng mà anh hay bày ra hoàn toàn là dối trá. Cái người này quả thật chính xác là giả trụ ẩn hồ, một bộ là lừa gạt lưu manh đùa giỡn người khác. Ấy da, hay là nói tính cách của anh quá là rối loạn rồi đây? Quen biết cô có mấy ngày, ngủ chung với cô mới có một đêm, vậy mà gan lại như là to ra, dám lớn mật làm chuyện gì cũng không cố kị. Nhưng mà cái đó chỉ là đối với riêng cô, còn ở trước mặt người ngoài lúc nào cũng là đẹp đẽ tao nhã, anh tuần phóng khoáng.

Hứa Mịch lấy tay đẩy mặt Du Ninh Trạch ra xa, “Đáng về nhả nhận của anh đâu rồi, đáng về ngại ngừng của anh đâu rồi, đáng về thẹn thùng của anh đâu rồi.”

Ngay lập tức Du Ninh Trạch liền bày ra bộ dạng tuần lãng, bình chân như vại phản bác cô: “Lúc nào thì anh ngại ngừng, lúc nào thì anh thẹn thùng?”

Thật ra Du Ninh Trạch biết tính cách của bản thân mình là hướng nội, luôn luôn trầm tĩnh. Nhưng mà không biết vì sao mỗi khi đối mặt với Hứa Mịch, thì mọi biểu cảm ngại ngừng của anh đều lộ ra ngoài.

Cô đẩy Du Ninh Trạch ra, vừa đứng dậy vừa nói rồi đi vào phòng: “Anh là đồ con vịt mạnh miệng. Không ngốc ở nhà nữa, chúng ta ra ngoài đi dạo.”

Cơm nước xong xuôi cũng cần phải đi để tiêu hóa, em cũng muốn giảm béo!”

“Em đâu có mập, giảm béo làm cái gì?” Du Ninh Trạch nói thế, nhưng cũng đứng dậy đi theo cô.

“Em là phòng bị, chẳng lẽ phải đợi đến khi lại biến thành mập mập rồi mới đi giảm sao.” Hứa Mịch cầm túi xách ra đến cửa nói.

Du Ninh Trạch đi sau lưng cô, đứng trước cửa mang giày, “Lại? Trước kia em béo sao?”

Mang giày xong, anh cúi người lấy giày ra cho Hứa Mịch. Cô rất tự nhiên mang vào rồi nói: “Anh nghe nhầm rồi. Trước kia làm sao mà em có thể béo được?”

“Chẳng sao cả, em có béo thì cũng chẳng có sao cả. Mẹ anh nói béo cũng rất dễ nuôi.”

“Anh muốn bị đánh sao? Cái gì mà rất dễ nuôi hả, em mới không cần dễ nuôi đâu.”

“Em thật thô lỗ.”

“Em vốn rất thô lỗ. Điều này không phải hôm nay anh mới phát hiện.”

.....

Hứa Mịch ở trong phòng giúp Du Ninh Trạch thu dọn hành lý. Cô cảm thấy bản thân mình đúng là một người vợ đảm đang đáng được tán thưởng. Vốn ban đầu Du Ninh Trạch muốn tự mình dọn đồ, nhưng chưa kịp bắt tay vào thì cô đã vung bàn tay nhỏ nhắn lên, đồng đặc mà hô: “Giao cho em!”

Du Ninh Trạch ngồi xếp bằng ở trên giường, nhìn thân hình nhỏ nhắn của Hứa Mịch bận rộn qua lại, anh cảm thấy trong lòng rất là ngọt ngào.

Nhưng mà nghĩ đến việc ngày mai phải rời khỏi thành phố A, cách xa cô vợ nhỏ mới cưới của mình, Du Ninh Trạch lập tức cảm thấy vô cùng phiền chán.

Anh làm việc ở thành phố B, ba mẹ anh cũng ở thành phố B làm việc. Thành phố A là nơi mà ông bà anh sống, hằng năm đến dịp năm mới cả nhà Du Ninh Trạch mới từ thành phố B trở về thành phố A cùng nhau ăn mừng năm mới. Khi còn ở thành phố B, mẹ anh đã sớm sắp xếp cho anh đối tượng xem mắt ở thành phố A, nói rằng ở tuổi anh phải kết hôn sớm. Nhưng mà tất cả các mối đều bị anh từ chối, Du Ninh Trạch không nghĩ phải kết hôn sớm như vậy. Anh nghĩ mình sẽ chờ ít nhất thêm hai năm nữa, chờ cho khi nào sự nghiệp phát triển ổn định thì mới nghĩ đến kết hôn.

Anh chờ được, nhưng mẹ anh thì không chờ được, bà lúc nào cũng ở nhà thúc giục anh. Năm nay trở về nhà, mẹ anh khuyên nhủ mãi, khuyên thật lâu, giống như quyết định phải cho anh đi xem mắt. Đến khi mẹ anh nói, cũng không phải là xem xong thì nhất định phải cưới, anh đi xem rồi, không hợp thì lập tức hủy, đi xem người khác cũng được.

Du Ninh Trạch cuối cùng cũng phải đồng ý. Lúc đó anh đã tính toán rất tốt, nghĩ là đi xem mắt, sau đó về sẽ nói không hợp, như vậy thì sẽ không còn phiền hà gì nữa. Bởi thế cho nên Du Ninh Trạch anh mới gật đầu, cũng lắm nói đôi ba câu sẽ được trở về thành phố B.

Kết quả người tính không bằng trời tính. Sự tình phát triển vĩnh viễn không thể nào hoàn hảo giống như ý định. Du Ninh Trạch không nghĩ tới lần xem mắt lúc đó, anh ở lại thành phố A không phải một ngày hai ngày, mà là cả một tuần.

Trước kia anh có chết cũng sẽ không nghĩ đến, người anh chọn trúng lại là một cô gái cùng nhau đi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn âm kém dương sai, đôi ba câu đã cưới cô vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Editor: PNam Tiểu Hi

Rất kinh người, không cần dài dòng đã sớm buộc chặt trạng thái tinh thần của Hứa Mịch. Du Ninh Trạch ở trên người cô điên cuồng đốt lửa, nhưng mà phút chót lại không tiến vào.

Hứa Mịch cảm thấy khó chịu, miệng khô lưỡi đắng chịu không được mà thúc giục: “Anh có sao không đó?”

Chờ đến thời điểm cuối cùng Du Ninh Trạch cũng tiến vào, cái đau đớn của Hứa Mịch chỉ diễn ra trong nháy mắt, sau đó cô lập tức cảm nhận được sự thoải mái sáng khoái lan rộng khắp tứ chi, đầu óc tinh thần đều tập trung ở một chỗ dưới thân.

Du Ninh Trạch nằm ở trên người Hứa Mịch, nhìn thấy cô nhũ mào, nhưng vẻ mặt không giống như khó chịu lắm. Anh mỉm cười, lấy tay vuốt lên hàng mày đang nhăn lại của cô, sau đó Du Ninh Trạch đỡ thắt lưng của cô lên, bắt đầu ra vào mạnh mẽ.

Hứa Mịch nghiêng đầu, bàn tay nắm chặt lấy drap giường, trong cơ thể không ngừng tích tụ khoái cảm. Cô gất gao cắn răng, cô sợ rằng cô sẽ không khống chế được mà kêu ra tiếng.

Đàn ông đúng là không tầm thường, chuyện phòng the phỏng chừng là trời sinh không cần phải học. Ngày hôm qua còn mơ màng không tìm được lối vào, bây giờ lại cứ như một lão sắc lang đói bụng, trực tiếp thuận lợi ra ra vào vào đánh thẳng vào tận người cô.

Nếu hôm nay không phải Du Ninh Trạch đều ở cùng một chỗ với Hứa Mịch, cô thật sự sẽ hoài nghi rằng anh đã lên lút đi tìm người dạy học.

Bóng đêm bao trùm hết căn phòng, hòa vào tiếng máy lạnh “ù ừ” chỉ có âm thanh thờ dốc dày đặc và tiếng động mờ ám nơi tư mật của đôi nam nữ.

Ngoài cửa sổ đèn được sáng trưng, vài tia ánh sáng bên ngoài len lỏi xuyên thấu rèm cửa sổ, mơ hồ rơi xuống mặt giường trong phòng.

Hứa Mịch nhìn không được quay mặt nhìn anh, tuy rằng anh đang ở trên người cô, trong bóng đêm tối tăm này cô không thể nhìn rõ được biểu cảm của Du Ninh Trạch, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy thần thái của người đàn ông này. Bóng đen làm mờ gương mặt anh, tạo nên cảm giác thần bí khó tả, ngũ quan dường như càng thêm nhu hòa ấm áp. Khấp cơ thể nhận ra sự kích thích tốt cùng rõ ràng, điều này làm cho Hứa Mịch không biết được trong thân mình nơi nào là nơi phát ra loại cảm giác đó.

Cô cảm nhận được bàn tay tinh trắng rắn chắc đang ôm lấy thắt lưng của mình, Hứa Mịch vươn tay, ôm chặt lấy Du Ninh Trạch, bộ ngực bởi vì động tác của anh mà phập phồng lắc lư không ngừng.

Làm sao vận mệnh lại có thể kỳ quái như vậy, vốn rằng chỉ là hai người xa lạ, nay lại ở chung một chỗ, còn cùng nhau tận hưởng chuyện thân mật nhất trên đời này.

Hứa Mịch phát hiện được, đôi mắt đen như mực trong bóng tối kia vẫn luôn luôn nhìn cô, không biết đã nhìn bao lâu rồi.

Hứa Mịch chính là ngay tại thời điểm chìm sâu vào đôi mắt xinh đẹp đó đạt đến cao trào.

Du Ninh Trạch ngã thân trên người cô, bản thân bên trong vẫn không muốn lấy ra. Hứa Mịch thở nặng, đẩy người anh một cái: “Anh nặng quá.”

Hứa Mịch có lẽ không biết, vừa trải qua cao trào ân ái, cho nên giọng nói khàn khàn của cô vô cùng gọi cảm, trong đó dường như còn mang theo chút lưu luyến.

Du Ninh Trạch xoay người nằm xuống bên cạnh Hứa Mịch, anh nghiêng người ôm lấy cô, nhìn khuôn mặt của người phụ nữ trong bóng tối, anh không nhìn được hôn lên mặt cô mấy cái rồi cười nói: “Anh đây cũng muốn giảm béo với em.”

“Không cần, vốn dĩ anh đã là da bọc xương không có bao nhiêu cân, bây giờ giảm xuống lại chẳng còn chút xương cốt.” Hứa Mịch vòng tay ôm eo anh lại, “Anh nên đi tăng cân đi.”

Không biết có phải là vì đã là vợ chồng, hay là có lý do quang minh chính đại được phát luật bảo hộ hay không, Hứa Mịch cảm thấy mỗi lần ôm Du Ninh Trạch cô đều sinh ra cảm giác rất là an toàn. Ôi, người đàn ông này là của cô, anh sẽ không biến thành của ai khác cả.

Du Ninh Trạch mặt mày thoải mái: “Em giúp anh tăng.”

“Anh nghĩ thật là đẹp.”

.....

Buổi sáng ngày thứ hai, Du Ninh Trạch bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Điện thoại từ phía Từ Khiêm gọi đến.

Anh cầm điện thoại chạy nhanh ra ban công rồi tiếp máy.

“Alo?” Bởi vì bị đánh thức đột ngột, cho nên giọng nói của anh không được tốt lắm.

“Du Ninh Trạch! Nếu như hôm nay anh còn chưa trở về công ty, tôi liền chết cho anh xem.” Từ Khiêm ở đầu dây bên kia rống to một câu.

“Biết rồi.”

Du Ninh Trạch tắt nhanh điện thoại, trở lại phòng ngủ, lúc này Hứa Mịch cũng đã tỉnh giấc.

“Anh đánh thức em à?” Du Ninh Trạch xốc chăn lên, leo lên giường ôm lấy Hứa Mịch.

“Không có, em có đặt đồng hồ báo thức. Không phải anh nói là đi vào buổi sáng hả, chẳng lẽ lại còn muốn ngủ nữa?”

Đầu Du Ninh Trạch chôn ở bả vai Hứa Mịch cọ cọ, giọng nói vô cùng rầu rĩ: “Anh thật không muốn đi.”

“Tốt lắm, vậy anh đừng đi nữa.” Hứa Mịch cười nói.

“Anh sắp phải đi rồi, em còn vui vẻ như vậy, đúng là vô lương tâm...”

“Chẳng lẽ anh muốn em biến thành Mạnh Khương Nữ nước mắt thành sông hả?”

(Được biết TQ ngày xưa có truyền thuyết nàng Mạnh Khương khóc thương chồng đến nỗi làm sụp đổ Trường Thành. Trong Biến văn của nàng có đôi chỗ nhắc đến Tần Vương và "Du Lâm Trường Thành", cũng có các bản khác nói về nơi Phạm Hỷ Lương - nơi mà chồng nàng xây Trường Thành, có liên quan rất nhiều với nhau. Ngoài ra rõ nhất, ở nơi Hồng Thạch Bản Câu (ở Bao Đầu) hiện giờ còn có một lỗ hồng, tương truyền rằng đó chính là đoạn Trường Thành nơi mà nàng Mạnh Khương đã khóc đổ trên đường vận lý để tìm chồng.

Phần này mình chỉ biết được đôi câu như thế, nếu các bạn muốn biết rõ hoặc chỉnh sửa lại cho chính xác thì gõ tìm GG và nhắc mình, mình sẽ chỉnh sửa lại cho đúng.)

“Anh sẽ phải rời đi một thời gian. Bên kia công ty đang cần tiếp nhận đơn hàng lớn, anh phải chạy về đó, thật sự xin lỗi em.” Du Ninh Trạch nhìn Hứa Mịch vô cùng lưu luyến, cuối cùng anh cũng cảm nhận được cái gì gọi là đêm xuân ngắn ngủi.

“Em biết rồi, chẳng phải hôm qua anh đã nói hết với em rồi sao. Hơn nữa, anh cũng đã nghỉ một thời gian rất lâu, cũng phải đến lúc trở lại đi làm rồi. Cái này thì có gì mà phải xin lỗi em chứ.” Nói thế, nhưng Hứa Mịch cũng cảm thấy vô cùng buồn bã. Vừa mới kết hôn chưa bao lâu lại phải xa cách. Vốn dĩ hai người đã không có thời gian bên nhau, bây giờ Du Ninh Trạch lại phải rời đi, hai người cứ như vậy mà không có thời gian ở chung với nhau. Cũng là hôm qua bởi vì phải chuyện này mà Du Ninh Trạch vô cùng rầu rĩ, tuy rằng cả cô cũng chẳng thể nào vui vẻ, nhưng Hứa Mịch vẫn động viên an ủi anh.

Hứa Mịch biết, hôn nhân ở cách xa nhau như vậy quả thật là không đáng tin, trong hai người bọn họ nhất định phải có một người chịu nhường một bước. Hoặc là cô đi thành phố B cùng với Du Ninh Trạch, hoặc là anh sẽ chuyển công tác đến thành phố A với cô. Bất quá bây giờ nói chuyện này thật ra còn là hơi sớm, bọn họ tiến hành kết hôn quá vội vàng, việc này muốn giải quyết hẳn là phải cần một thời gian ngắn nữa mới có thể nói qua.

“Được rồi, đừng dấy thôi. Đã tám giờ hơn rồi, anh lại lè mè thì đến chín giờ còn chưa đi. Chờ đến khi anh vừa về thành phố B cũng phải là buổi chiều.” Hứa Mịch đẩy đẩy Du Ninh Trạch ra. Từ thành phố A trở về thành phố B cũng là năm, sáu giờ đồng hồ đi xe.

“Cho anh ôm một lát nữa.”

Du Ninh Trạch giống như con gấu Koala bám chặt lấy người Hứa Mịch, cuối cùng cô cũng không chịu nổi mà mềm lòng, “Rồi rồi, cho anh mấy phút, ôm xong thì lập tức đứng lên.”

Hứa Mịch cho rằng Du Ninh Trạch chỉ là ôm một lát thôi, ai biết anh ôm ôm như thế nào lại không chịu an phận, môi bắt đầu hôn chỗ này rồi hôn chỗ khác. Cứ hôn hôn ôm ôm như vậy, làm cho Hứa Mịch cảm nhận được dưới đùi mình bị cái vật gì đó của anh cọ cọ dầm dẫm. Thời điểm cả thân anh giống như dính vào người cô, Hứa Mịch nhất thời cứng người, trời ạ, cái này sao lại cứng đến như vậy.

Nhưng mà không đợi cho tính thần Hứa Mịch phục hồi, Du Ninh Trạch lập tức tiến vào.

Vì thế hai người bắt đầu nháo loạn, nháo nháo một lúc thì đến chín giờ.

Trước khi đi Du Ninh Trạch vẫn quyến luyến đứng đó mà nói: “Anh đi rồi, em về nhà ba mẹ ở một thời gian đi. Một mình em ở đây, anh rất lo.”

Hứa Mịch đứng trước cửa nhà cười nói: “Anh không nói em cũng sẽ về, em mới không chịu ở đây một mình đâu.”

Đợi Du Ninh Trạch đi rồi, Hứa Mịch trở lại phòng ngủ, ngã người lên giường, cô tính toán ngủ bù một giấc. Kết quả lăn qua lộn lại lúc lâu, cô cũng không thể nào chợp mắt được. Nằm trên drap giường, trên giường còn giữ lại hơi thở của hai người sau khi hoan ái, thế nhưng người ở nhà đã chỉ còn mỗi mình cô.

Hứa Mịch ôm chăn ngồi dậy, nhìn căn phòng trống rỗng, trong lòng bỗng nhiên dâng lên cảm giác khó chịu. Vừa rồi cô dây dưa với anh đôi ba câu, như vậy có thể kéo dài thêm chút thời gian hai người ở bên nhau vui vẻ một lát. Có ngốc thế nào cũng là tốt hơn bây giờ, bản thân một mình ở nhà cảm giác thật là nhàm chán. Cái gì mà tính cách phải đoan trang cao quý hã! Hiện giờ cô hối hận muốn chết rồi, quả thật là đáng khinh bỉ mà!

.....

Sau khi kết hôn, Hứa Mịch phát hiện ra sinh hoạt thường ngày của cô cũng không có gì biến đổi quá nhiều. Ban ngày thì đến công ty làm việc, tối đến thì trước sau như một ở nhà một mình. Nếu không phải là tối cô sẽ nhận được điện thoại từ Du Ninh Trạch, cùng anh nói chuyện một chút, thì quả thật Hứa Mịch sẽ cho rằng cô chưa có kết hôn, cô vẫn không biết đến người đàn ông tên Du Ninh Trạch này.

Vốn dĩ Du Ninh Trạch không phải là người nói nhiều, hơn nữa hiện giờ hai người cũng chỉ là đang trong giai đoạn phát triển tình cảm, cho nên dù đã kết hôn rồi nhưng khoảng thời gian trò chuyện điện thoại thường rất ngắn. Bất quá theo thời gian thì số lần gọi điện thoại ngày càng tăng nhiều hơn, số phút nói chuyện cũng theo đó mà từ ngắn hóa dài.

Cuối tuần, Hứa Mịch với Trương Mộng cùng nhau đi ăn lẩu. Trương Mộng đã sớm hẹn với cô, nhưng bởi vì trong khoảng thời gian đó Hứa Mịch còn đang ở thời kỳ lo lắng kết hôn, cho nên một khoảng thời gian lâu sau đến bây giờ mới có dịp gặp nhau.

Trương Mộng uống một ngụm bia, liên tục vỗ ngực nói: “Đến bây giờ tớ cũng không thể tin được là cậu kết hôn đó. Mấy năm nay bị ép buộc như vậy, cuối cùng cũng cậu cũng kết hôn rồi, bà đây thật sự là không chạy theo kịp ấy.”

“Tớ với cậu cũng giống nhau thôi, hiện giờ trong lòng vẫn còn đang bị đả kích đây, tớ cũng chẳng thể nào tiếp nhận nỗi sợ thật là mình đã kết hôn, chuyện này quả thật là không chân thật. Nhưng mà nói cho cậu biết nha, tận đáy lòng tớ cảm thấy sau này hai người chúng tớ rất có khả năng sẽ dẫn đến chuyện ly hôn, dù sao thì cuộc hôn nhân này bọn tớ không có tình cảm để lấy làm trụ cột...”

“Cái này là cái quỷ gì hả. Tớ không nghĩ như vậy đâu, cậu là một người truyền thống như vậy, kết hôn chính là chuyện cả đời, nhất định hai người bọn cậu sẽ không phải cảm đơn ly hôn mà ra tòa.”

“Ừm.” Không thể không nói, lời Trương Mộng đã đánh vào được tâm lý của Hứa Mịch. Cô cảm thấy Trương Mộng nói rất đúng, tuy rằng bề ngoài cô luôn tỏ ra là tiêu sái không thể không chế được, nhưng thật ra trong tận xương máu cô chính là một người vô cùng truyền thống, “Tớ cũng chỉ nghĩ lại mà thôi. Thật ra hiện giờ tớ đang cố gắng học chấp nhận sự thật này đây, ha ha. Tớ cũng muốn học cách bảo vệ cuộc hôn nhân này cho chu toàn...”

“Bây ra cái trò học hỏi làm gì, cậu tư tính toán như vậy cũng chẳng có ích lợi gì đâu. Nếu như thật sự là chồng cậu yêu thương cậu, nhất định anh ta sẽ không để cậu phải khổ tâm. Mà nói, mấy người yêu trước kia của cậu thật là không có duyên gì với cậu nhỉ, qua lại lâu như vậy mà cuối cùng cậu lại đi theo Du Trạch Ninh.” Trương Mộng từng chứng kiến những năm tháng thanh xuân có chút hoang đường của Hứa Mịch, cũng nhìn thấy màn lột xác từng ngày của Hứa Mịch, quả thật là cô cũng có chút cảm khái.

Hứa Mịch không thèm để ý ném đồ vào trong nồi nước lẩu nói: “Chẳng qua chỉ là hai ba người mà thôi, ở đâu ra mấy người. Còn nữa, chồng tớ tên là Du Ninh Trạch, không phải là Du Trạch Ninh.”

Trương Mộng ngược mắt lên nhìn Hứa Mịch, xác định trên gương mặt cô không có gì khác thường, mới nói tiếp: “Ba mẹ chồng của cậu không ở thành phố A hả?”

“Ừ, bởi vì phải đi công tác, cho nên sau khi hôn lễ kết thúc thì bọn họ đã lập tức trở về thành phố B, thời gian của bọn họ rất là gấp rút.”

Trương Mộng quay đầu nói với người phục vụ đứng bên cạnh: “Cho tôi thêm một mâm nĩa heo.”

Khỏe miệng Hứa Mịch theo lời cô ấy mà giật mạnh: “Cậu mê nĩa heo như vậy hả?”

“Hừ, bà đây thích.”

Đúng hai phút sau người phục vụ bưng một mâm nĩa heo lên, Trương Mộng cảm thấy mỹ mãn đồ hết nĩa heo vào nồi, tiếp tục nói với Hứa Mịch cách một lần hơi khò: “Vây bây giờ chẳng phải cậu rất thích gần người sao? Kết hôn xong rồi cậu lập tức trở thành một bà vợ đáng phiền phức, chỉ có thể một mình ở nhà mà ngốc.”

Nhìn mâm nĩa heo kia, Hứa Mịch ghét bỏ chau mày: “Đúng rồi, mẹ tớ là người cao hứng nhất ấy. Hai năm nay làm lớn âm ỉ, tới bây giờ chuyện đau đầu nhất có thể giải quyết xong, đứa con gái đã gả ra ngoài nay lại một mình trở về nhà mà ở.” Cô nghĩ một chút, rồi nói tiếp: “Ba mẹ chồng của tớ đều là giáo sư, dạy học ở trường đại học B, tư tưởng cũng có thể nói là đã được khai sáng, ở chung một chỗ với bọn họ chắc cũng không dễ gây mâu thuẫn gì đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Editor: PNam Tiểu Thư

Trương Mộng nói lời thăm thía: “Chuyện này rất là khó nói nha, quan hệ của mẹ chồng con dâu trời sinh đã khó xử lý rồi. Dù cho có là một bà mẹ trắc ẩn như thế nào, sau khi con trai cưới vợ về nhà, một người mẹ luôn có loại cảm giác bức bối bị con dâu giành mất đứa con trai yêu quý của mình. Ấy cha, biểu cảm là chênh lệch trời đất. Bất quá thì đó cũng chỉ là cảm giác của từng người khác nhau, mong rằng mẹ chồng của cậu sẽ không có như vậy.” Nói xong Trương Mộng cũng không muốn tiếp tục đề tài này nữa. Tròng mắt cô đảo đảo, cuối cùng nhìn Hứa Mịch cười hề hề nói: “Đúng rồi, vẫn chưa có hỏi cậu, đêm tân hôn tính phúc của cậu như thế nào? Cảm giác thế nào? Kích cỡ có ổn không?”

Hứa Mịch nghĩ nghĩ rồi nói: “Đêm tân hôn hôm đó thật sự là hồngбет. Bất quá... ngày thứ hai cảm giác cũng không tệ. Còn về kích cỡ ấy à? Ừm... rất lớn!”

“Rất lớn? Có lớn bằng trái dưa chuột không?”

Cái con người Trương Mộng này, chẳng bao giờ biết ý tứ ngượng ngùng gì cả, lúc nào cũng có thể nói toẹt ra thô tục như thế. Nhưng mà làm bạn với cô ấy đã lâu, Hứa Mịch cũng sớm đã biến thành thói quen, cô bình tĩnh nói: “Cũng không khác lắm mấy.”

“Kỹ thuật được chứ?”

Hứa Mịch trầm mặc, một lúc lâu mới hỏi ngược: “Lần đầu tiên làm, cậu cảm thấy kỹ thuật có được không?”

"Được rồi." Trương Mộng cảm thấy có chút đáng tiếc, "Ài, vốn rằng tớ nghĩ có thể lấy thông tin từ người đàn ông của cậu để làm bản kiểm tra cho bệnh viện, vậy mà..."

Bệnh viện công tác của Trương Mộng là bệnh viện nam khoa, Hứa Mịch vừa mới nghe xong, lập tức yên lặng mức não heo trong nỗi ra chén của cô ấy, "Ăn não heo nhiều đi, như vậy mới có thể tâm bổ đầu óc cậu!"

"Cút!"

Ăn xong bữa ăn, hai người lại chạy xe đến trung tâm mua sắm. Trương Mộng là một tín đồ cuồng mua sắm, thấy cái gì đẹp là lập tức thích cái đó, nhìn một chút ngay tức thì sẽ không thể nào nhìn được mà mua ngay. Nhưng mà mua đồ xong thì Trương Mộng sẽ lại hối hận, bởi vì tiền ngân hàng tiếp tục giảm xuống. Mỗi lần Hứa Mịch cùng ra ngoài dạo phố với Trương Mộng, cô đều sẽ bị đau đầu. Cô phải ở ngay tại thời điểm Trương Mộng xúc động mà giữ chặt lấy cô ấy, không cho cô ấy đồng loạt mua hết mọi thứ đến loạn thất bát tao rồi sau đó sẽ phải hối hận.

(Loạn thất bát tao: làm cho lộn xộn, hỗn loạn.)

Ở thời điểm đi ngang qua tiệm quần áo nam, Hứa Mịch có chút giật mình, nhìn không được mà nhìn lại mấy lần. Không biết Du Ninh Trạch khi không mặc tây trang sẽ như thế nào, anh luôn cẩn thận tỉ mỉ mặc tây trang như vậy, đều bày ra vẻ nghiêm trang chín chắn, làm cho cô luôn cảm thấy trên người anh có mang theo một loại hơi thở cấm dục.

Trương Mộng thấy cô cứ chậm chạp như thế thì lập tức kéo cô về phía trước: "Lê mê cái gì, đi nhanh lên. Tớ còn muốn mua một ít mỹ phẩm, phụ nữ hai lần, áy chà, không đường da thì sẽ không được đâu."

Hứa Mịch bị Trương Mộng lôi kéo như vậy thì hét lên: "Cái quỷ gì chứ, cậu vội vàng đi đâu thai hả!"

"Hôm nay tớ muốn về sớm một chút để làm cơm cho chồng ăn nha."

"Không phải cậu nói chồng cậu đi công tác rồi sao?" Chồng của Trương Mộng là bạn học trung học của Hứa Mịch. Trương Mộng với anh ta yêu nhau năm năm, cuối cùng ở thời điểm đầu năm ngoái đã kết hôn.

"Ừ, cứ tưởng còn lâu mới về, ai biết được lại về trước dự tính."

"Ăn ái nhiều quá sẽ bị chết sớm!" Nhìn bộ dạng xuân sắc của Trương Mộng, thật sự Hứa Mịch rất muốn đánh cô ấy một trận.

Trương Mộng nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hứa Mịch một cái, "Tớ sẽ xem đây là cậu đang đồ kị. Một mình ở nhà hẳn là sẽ chẳng dễ chịu gì có phải không? Đã sớm nói qua với cậu, đàn bà con gái ấy, nhất định phải được tưới nước giống như tưới cây. Hết như cậu vậy nè, không được thỏa mãn bản thân* sẽ rất nhanh dẫn đến thời kỳ mãn kinh của phụ nữ, ôi, cái này rất là nguy hiểm đó nha."

(*Không được thỏa mãn bản thân: ở đây tác giả dùng câu "Dục cầu bất mãn", có nghĩa là muốn làm/có gì đó mà không được thỏa mãn nhu cầu của bản thân.

Bởi vì là truyện hiện đại, cho nên Hi sẽ hạn chế dùng các câu thành ngữ, tục ngữ... để thẳng vào đây; thay vào đó, Hi sẽ chỉnh theo ý chính để dễ hiểu hơn và có chú thích riêng để độc giả có thể tìm hiểu và xem xét.)

Hứa Mịch không chút do dự phản kích: "Chẳng lẽ cậu không biết cậu làm như vậy sẽ khiến cho con đói khát của đàn ông tăng thêm, chính là khiến cho người đàn ông của cậu mệt mỏi quá độ dẫn đến tinh thần suy yếu, đó mới là chuyện nguy hiểm đó. A! Không đúng." Hứa Mịch nói xong giống như là bùng tỉnh đại ngộ, "Tuy rằng đó là một chuyện nguy hiểm, nhưng lại có thể khiến cho bệnh viện của cậu tăng thêm bệnh nhân và thu nhập, cái này cũng không phải là quá xấu." Cô vỗ vỗ bả vai Trương Mộng mấy cái, bày ra vẻ mặt thành khẩn mà xin lỗi: "Thật là ngại quá, là tớ hiểu lầm cậu. Cậu thật sự là khổ sở quá rồi."

"Mẹ nó!" Trương Mộng nghe xong không nhìn được phun ra câu chửi thô tục. Cái con người tên Hứa Mịch này, thật sự là không thể tùy tiện đắc tội mà! Miệng cô đã đủ độc, vậy mà miệng Hứa Mịch lại còn độc hơn cô! Rốt cuộc Hứa Mịch có phải là người không!

Hứa Mịch đi cùng với Trương Mộng đến khu mỹ phẩm mua một vài thứ. Hứa Mịch cảm thấy, phụ nữ hai lần quả thật là rất khổ. Cô cảm giác được làn da của cô không còn mịn màng bóng loáng như trước kia nữa, cơ thể điều tiết bên trong cũng không còn tốt như trước đây. Ngày trước không có đêm nào thức khuya, đều là rảnh rỗi ngủ sớm. Hiện giờ đêm nào cũng phải thức khuya, lập tức cảm thấy bản thân ăn không tiêu, hai mắt quầng thâm hiện lên cũng vô cùng rõ ràng. Đến tận bây giờ mà không biết chú trọng chăm sóc bản thân, quả thật là sau này chắc chắn sẽ phải hối hận.

Trước kia cô hoàn toàn không dùng đến mấy cái đồ mỹ phẩm này nọ. Bởi vì lười, trọng yếu hơn là cô cảm thấy bản thân mình đã có sẵn tư chất rồi, căn bản là không cần thiết phải dùng đồ trang điểm để che khuyết bản thân. Bây giờ nhớ lại, lúc đó Dư Đồng Nam đã cười nói rằng cô thật không biết xấu hổ.

Mua xong đồ rồi, Hứa Mịch muốn uống trà chiều, còn Trương Mộng lại muốn đi ăn đồ lạnh. Cuối cùng vẫn là Hứa Mịch toàn thắng, hai người lục đục đi đến quán trà để uống trà chiều.

Sau khi rời khỏi quán trà chiều, hai người lập tức chia chân mỗi người mỗi ngã, người thì về nhà một mình, người thì về nhà làm mẹ.

Buổi tối sau khi tắm rửa xong, như thường ngày Hứa Mịch sẽ cùng với Du Ninh Trạch ở nơi xa xôi nấu cháo điện thoại. Hai người gần như là nói chuyện ngày càng nhiều, nói đông nói tây, thậm chí ngay cả cơm trưa cơm chiều ăn cái gì cũng nói cho đối phương nghe. Bất quá đại đa số đều là Hứa Mịch ở

một bên nói, còn Du Ninh Trạch ở một bên nghe.

Có lẽ đã dần trở nên quen thuộc, cho nên cách nói chuyện Du Ninh Trạch càng ngày càng thẳng hơn. Có một lần, ở đầu dây bên kia anh do dự hỏi cô: “Có nhớ anh không?”

Lúc đó Hứa Mịch đã nghĩ có phải là con quỷ nào đã nhập hồn vào xác Du Ninh Trạch rồi hay không.

Cũng là từ lần đó, Du Ninh Trạch bắt đầu phá mất hình tượng ban đầu của mình. Hiện giờ mỗi đêm gọi điện thoại cho cô, câu đầu tiên anh nói sẽ là: “Nhớ anh không?” Sau đó mỗi lần như vậy Hứa Mịch sẽ đáp: “Tại sao em phải nhớ anh. Em nhớ bản thân em hơn đó!”

Nhưng mà hôm nay có thể là do lời nói của Trương Mộng làm cho Hứa Mịch xúc động, cho nên ngay tại thời điểm kết thúc cuộc gọi. Hứa Mịch cuối cùng cũng phá lệ thêm một câu: “Du Ninh Trạch, em phát hiện hình như em cũng có chút nhớ anh rồi đó. Chẳng qua là già mồm cái lão không muốn nói ra thôi...”

Ở đầu dây bên kia, nghe được câu nói của Hứa Mịch, nhất thời nụ cười trên môi của Du Ninh Trạch hơi cứng lại, lúc sau anh cười nói: “Nếu như nhớ anh mà luôn già mồm cái lão như thế, anh đây thật sự hi vọng mỗi ngày em đều sẽ già mồm cái lão. Trước đây em thật nhẫn tâm, lúc nào cũng nói không nhớ anh. Thật ra anh biết em là khẩu thị tâm phi mà.”

Hứa Mịch: "...” Cô thật hoài nghi có phải chị Quỳnh Dao đã nhập vào người Du Ninh Trạch rồi hay không. Nhất định là trước kia anh dùng cái vẻ ngoài đặc biệt thuần khiết ngại ngần đáng yêu để lừa gạt người khác!

“Không nói chuyện với anh nữa, em muốn đi ngủ. Ngày mai em còn phải đi dự tiệc mừng tuổi* của con bạn em nữa.” Hứa Mịch ngồi dậy, vuốt vuốt mái tóc của mình.

(*Tiệc mừng tuổi, hay còn là tiệc thôi nôi. Ở đây tác giả dùng “bầu nguyệt yến” – dịch ra là “trăng tròn yến”, mình nghĩ nên dùng tiệc mừng tuổi thì ổn hơn.)

Đầu dây bên kia, Du Ninh Trạch trầm mặc một chút. Hứa Mịch cho rằng anh không nghe thấy lời cô nói, cho nên lập lại một lần nữa.

Một lúc sau, bên kia Du Ninh Trạch mới mở lời, trong lời nói mang ý thương lượng: “A Mịch, hay là chúng ta cũng sinh một đứa bé đi có được không?”

“Anh rất muốn là ba...” Giọng anh hơi trầm, mang theo sự mong đợi vô hạn.

Hứa Mịch vừa nghe xong, khóe miệng co rút nói: “Không phải chỉ muốn là anh có thể làm ba được. Chúng ta cứ thuận theo tự nhiên đi, hơn nữa, hiện giờ chúng ta làm sao mà sinh con được? Chẳng lẽ là sinh sản vô tính sao?” Vả lại, Hứa Mịch cũng hoàn toàn không thể tưởng tượng được bản thân mang theo, bộ dạng làm mẹ của mình như thế nào. Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến bộ dạng khổ sở kia, cô nhìn không được mà run lên một cái.

.....

Mỗi lúc nói chuyện điện thoại với Hứa Mịch xong, Du Ninh Trạch luôn đứng ở ngoài ban công một lúc, ngắm nhìn khung cảnh ban đêm của thành phố B này.

Buổi tối không khí của thành phố B hơi lạnh, ngoài phố đèn đuốc sáng trưng, những ánh đèn đường mạnh bạo chiếu thẳng lên mặt Du Ninh Trạch, tạo nên cảm giác xung quanh anh là một làn hơi thở lạnh lạnh nhàn nhạt. Bộ áo sơ mi trắng như tuyết ôm trọn dáng người cao ngất của anh, hòa theo làn hơi và ánh đèn, dường như khiến cho Du Ninh Trạch càng trở nên nhu hòa ấm áp.

Nhiều năm rồi anh đã sống một mình ở cái thành phố hoa hoa lệ lệ này, nhưng mà không hiểu sao bỗng nhiên ngay tại lúc này, anh lại cảm thấy có chút cô đơn tĩnh mịch. Chẳng lẽ... là bởi vì đã có cô rồi sao?

Thì ra nhớ thương một người, là loại cảm giác này đây...

Trong lòng Du Ninh Trạch tính toán, anh đã rời xa cô hơn ba tuần rồi. Có nhiều lúc anh thật sự chỉ muốn lái xe trở về thành phố A một chuyến, muốn xem Hứa Mịch như thế nào rồi, nhưng mà lúc nào cũng bị chuyện công ty cản trở. Bực thật! Từ Khiêm đôi lúc lại cười anh, nói anh từ khi nào kết hôn rồi mà lại giống như biến thành thời thanh xuân trẻ tuổi, hết như một cậu thanh niên nông nổi dễ xúc động.

Du Ninh Trạch nghĩ, anh cần phải giải quyết chuyện của anh và cô nhanh một chút. Lúc trước là bởi vì bản thân còn chưa có thành thực trong chuyện đó, cũng là không thể làm gì được, muốn tiến triển đến chuyện sau này, anh nhất định phải làm xong công việc ở đây đã, sau đó sẽ trở về tăng thêm thời gian cho hai người.

Ừm... Hiện giờ thì anh có thể tính là thành thực rồi. Ôi, quả thật là mong được gặp cô muốn chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Editor: PNam Tiểu Hi

Sáng sớm ngày hôm sau, theo lịch hẹn Hứa Mịch đi cùng với Trương Mộng đến sân bay, chuẩn bị đi Hồng Kông dự tiệc mừng tuổi của con trai cô bạn Phương Diệc Mông.

Phương Diệc Mông là bạn học hồi sơ trung của Hứa Mịch và Trương Mộng. Ba người cùng nhau kết bạn với nhau vô cùng thân thiết, mối quan hệ kéo dài đến tận bây giờ.

Sau khi Phương Diệc Mông kết hôn với Lộ Tri Ngôn, thì hai người bọn họ đã quyết định định cư luôn ở Hồng Kông. Thời điểm Hứa Mịch kết hôn, Phương Diệc Mông còn đang trong thời gian ở cữ, cho nên cô ấy không thể tới tham dự lễ kết hôn của cô được. Mà thật ra thì không chỉ có một mình Phương Diệc Mông không đến hôn lễ của cô, còn có rất nhiều bạn học gần xa còn không kịp chạy đến góp mặt nữa. Cho nên đến thời điểm hiện tại thì ngoài bạn bè thân thích gần gũi ra, các bạn học ngày xưa của cô còn chưa biết cô đã kết hôn vào tháng trước rồi.

So với Hứa Mịch, hôn lễ của Phương Diệc Mông và Lộ Tri Ngôn năm đó có thể nói là vô cùng to lớn, oanh oanh liệt liệt vang dội khắp nơi. Phương Diệc Mông và Lộ Tri Ngôn yêu nhau rất nhiều năm, có rất nhiều lần xa xa rồi lại gần gần, qua bao nhiêu cái như vậy cuối cùng cũng kết hôn, nhưng không thể nói vẫn là màn lên xe trước tiên sau đó mới mua vé bỏ sung*. Lộ Tri Ngôn là người Hồng Kông, Phương Diệc Mông là người thành phố A. Hai người hai nơi khác nhau, cho nên năm đó hôn lễ đã được tổ chức ở thành phố A đầu tiên, sau đó lại đến Hồng Kông làm thêm một cái hôn lễ như thế nữa. Mà Hứa Mịch và Trương Mộng ngày đó trước sau là bạn thân của Phương Diệc Mông, cho nên cả hai cô đều làm phù dâu tận hai lần.

(Lên xe trước tiên sau đó mới mua vé bỏ sung*: gốc là “Trước lên xe sau mua vé bỏ sung”, có ý nghĩa tương tự câu “Ăn com trước kèn”.)

Nói ra thì thời gian trôi qua thật là nhanh, ngày hôm qua phăng phất hình ảnh còn hai mắt đắm lệ luyến tiếc Phương Diệc Mông cười chồng, bây giờ đứa con đầu của cô ấy cũng đã năm tuổi, nay lại thêm đứa thứ hai đã đến thôi nôi.

Ngồi trên máy bay, Hứa Mịch tựa đầu vào vai Trương Mộng ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy thì đã đến Hồng Kông.

Ra sân bay thì Lộ Tri Ngôn đã sớm cho người đến đón hai cô rồi.

Tiệc mừng tuổi được tổ chức ở một khách sạn năm sao tọa lạc tại trung tâm Hồng Kông, thời điểm năm đó hôn lễ của hai người Phương Diệc Mông cũng là được tổ chức ở nơi này. Vừa lúc khi bạn bè đến tham dự hôn lễ hầu hết đều ở luôn khách sạn này vài hôm.

Thời điểm Hứa Mịch và Trương Mộng tới khách sạn, thì đã có người đưa hai cô đến phòng tốt của khách sạn đã được chuẩn bị sẵn từ trước. Hai người vừa dọn hành lý một chút, lập tức đã chạy đi tìm Phương Diệc Mông.

Một người mặc đồ nhân viên công tác dẫn Hứa Mịch và Trương Mộng đến phòng nghỉ của khách sạn.

Phương Diệc Mông đang ngồi trên ghế sofa, một thân sùnn xám xinh đẹp, tóc búi sau gáy, cổ thon dài như thiên nga ngao nghể, làn da trắng nõn nà, phong thái trác tuyệt như một phu nhân cao quý. Đương nhiên là, ngoại trừ cái việc cô ấy đang cầm cái điện thoại trong tay đến nỗi quên cả hình tượng, không nhận biết là hai người Hứa Mịch đã đến ra, thì vẫn cho Phương Diệc Mông là một cô gái tính tình yếu đuối thực nữ.

Hứa Mịch và Trương Mộng đã không gặp Phương Diệc Mông nửa năm rồi. Nhìn bây giờ cô ấy chẳng khác ngày trước là bao, thân hình nhỏ nhắn hoàn toàn không nhìn ra đã là một người mẹ vừa sinh một đứa bé. Nhìn thấy cô ấy như vậy, Trương Mộng tỏ ra đổ kị mãnh liệt! Cô cảm thấy bình thường chỉ cần uống nước thôi Trương Mộng cô cũng sẽ phát béo lên, vậy mà Phương Diệc Mông đã sinh con rồi, thân hình vẫn thon gọn xinh đẹp như vậy! Ông trời thật bất công!

Ngay lập tức, Trương Mộng phóng tới ghế sofa giựt lấy chiếc đi động ở trên tay Phương Diệc Mông. Bị tập kích đột ngột, Phương Diệc Mông không thừa một giây phun ra một câu chữ tục, sau đó chuẩn bị tư thế muốn mắng người, nhưng mà cô ấy vừa ngẩng đầu, phát hiện người cầm điện thoại mình là Trương Mộng, phía sau còn có Hứa Mịch đang đi tới, khuôn miệng nhỏ của Phương Diệc Mông tức thì đóng lại, cười tủm tỉm đứng dậy ôm lấy cánh tay Hứa Mịch: “Các cậu tới thật là đúng lúc quá, tớ chờ các cậu đến chúc mừng đã từ sớm rồi đó.”

Trương Mộng xem thường trợn trắng mắt, “Thật không vậy, sao tớ chỉ thấy người nào đó ôm điện thoại chơi đến vô cùng phấn khởi, hoàn toàn không để ý đến sống chết của hai người bọn này!”

“Áo giác, cái đó là áo giác của cậu thôi!” Phương Diệc Mông phì mũi đính chính lại, sau đó ôm chặt lấy Hứa Mịch cáo trạng: “A Mịch, cậu xem, Trương Mộng lại ức hiếp tớ.”

Hứa Mịch đứng một bên tỏ vẻ hiểu, cô gật gật đầu nói: “Trương Mộng, cậu sai rồi. Cậu biết rõ đối với Diệc Mông cái điện thoại chính là cái mạng của cậu ấy, so với cái đó, chúng ta thì tính là cái gì?”

Trương Mộng giật mình bừng tỉnh, sau đó rất nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng rồi, ngại quá, là tớ nói sai.”

Phương Diệc Mông: "..."

“Áy, hai đứa con của cậu đâu rồi?” Trương Mộng nhìn một chút, trả điện thoại lại cho Phương Diệc Mông rồi hỏi.

“Bông Bông ở bên ngoài với ba nó, còn Ngọc Ngọc chắc đang ở nhà uống sữa, lát nữa sẽ đến sau.”

“Đúng là, hai vợ chồng các cậu thật là có duyên với khách sạn này đó, lúc nào có tiệc mừng cũng đều tổ chức ở đây sao?” Trương Mộng đánh giá căn phòng này một lát, sau đó tùy ý hỏi.

Phương Diệc Mông cười: “Đây là một trong những sản nghiệp của nhà họ Lộ đó.”

Khỏe miệng Trương Mộng khẽ kéo: “Một trong những sản nghiệp?”

“Đúng vậy, quản lý khách sạn xem như là nghề phụ của nhà họ Lộ vậy. Bọn tớ đãi tiệc ở đây, thuận tiện cũng tuyên truyền quảng bá giúp khách sạn luôn, nhất cử lưỡng tiện.”

(Nhất cử lưỡng tiện: làm một việc mà được hai cái lợi.)

Trương Mộng: "..."

Khỏe miệng Hứa Mịch co rút mấy cái, tuy rằng biết nhà họ Lộ rất có tiền, nhưng mà không nghĩ tới tiền lại nhiều đến mức như vậy. Khách sạn năm sao sang trọng thế này mà chỉ là một nghề phụ thôi sao? Lúc trước khi Phương Diệc Mông kết hôn với Lộ Tri Ngôn, Trương Mộng đã giấu cợt rằng cô ấy thật biết chọn người giàu có. Hiện giờ xem ra, người giàu có này cũng không phải là giàu có bình thường.

Phương Diệc Mông không nói nữa, xoay đầu nhìn lên nhìn xuống, liếc mắt mấy lần đánh giá Hứa Mịch, “Hừm, kết hôn rồi quả thật là không giống lúc trước chút nào nha. Phụ nữ chỉ cần có như vậy thôi, Trương Mộng cậu nhìn xem, hiện giờ trên người A Mịch đâu đâu cũng bắt đầu tán ra hơi thở của phụ nữ nha.”

Trương Mộng nhũn mảy, khuôn mặt bày ra vẻ nghiêm nghị giải thích thay cho Hứa Mịch: “Cậu đừng nói bừa, cho dù A Mịch đã kết hôn nhưng trước sau thì cậu ấy vẫn như một thôi. Hơi thở phụ nữ ở đâu ra, hơi thở đó khô cạn từ rất lâu rồi.”

“Ồ ồ, là tớ nói sai rồi.” Phương Diệc Mông nghe xong kinh ngạc, còn làm bộ rất nghiêm túc giơ hai tay lên xin lỗi.

Hứa Mịch: "..."

.....

Lúc bắt đầu tiệc, bởi vì Phương Diệc Mông là chủ, cho nên cô ấy muốn đi cùng với Lộ Tri Ngôn kính rượu mọi người. Bảy giờ hai người Trương Mộng và Hứa Mịch đều ngồi ở bàn tiệc ăn mừng lớn khác.

Trong bàn này đại đa số đều là bạn học trước kia của Phương Diệc Mông. Trong số đó Hứa Mịch và Trương Mộng cũng quen biết được mấy người. Cho nên không khí trong bàn ăn cũng rất là hòa thuận vui vẻ.

Đối với người không mấy thân quen, từ trước đến nay Hứa Mịch rất ít khi nào trao đổi qua lại. Chào hỏi qua mấy người trên bàn xong, Hứa Mịch và Trương Mộng câu được câu không trò chuyện, một lúc sau lại yên lặng, không chen chân vào các đề tài mà mọi người đưa ra.

Đúng lúc này, bỗng nhiên người phụ nữ ngồi cạnh Hứa Mịch quay sang cô nói: “Ồi, cô gái xinh đẹp này, tại sao tôi nhìn cô lại có chút quen quen ấy nhỉ?”

Hứa Mịch quay đầu nhìn người phụ nữ đó, liếc nhìn mấy cái, trong đầu không ngừng tìm tòi trong trí nhớ của bản thân, cuối cùng xác định mình không có quen biết với người phụ nữ này, cô lập tức cười nói: “Hình như cô nhận nhầm người rồi.”

“A, tôi nhớ ra rồi, cô rất giống với bạn lớp trưởng trước kia của tôi!” Người phụ nữ kia vỗ đầu mình một cái, giống như là giật mình nhớ ra, sau đó rất nhanh lại bày ra vẻ mặt ngưỡng ngừng thêm một câu: “Ôi, bất quá cô đẹp hơn cô ta rất nhiều. Cô ta rất béo, vừa rồi mới nhìn thấy nụ cười rộ lên của cô quả thật có chút giống với cô ta đó nha.”

Hứa Mịch nghe xong thì rũ rùi, đôi mắt tối đi chỉ nhàn nhạt đáp: “À.”

Người phụ nữ kia giống như là không nhìn ra sự khác thường của Hứa Mịch, ngược lại cô ta còn lôi kéo người bạn bên cạnh mình, “Lí Phi, cậu nhìn xem, cô ấy có phải rất giống với lớp trưởng Hứa Mịch của chúng ta ngày xưa không?”

Cô gái tên Lí Phi kia nhìn Hứa Mịch một cái, sau đó nói: “Làm ơn đi, có chỗ nào giống đâu chứ. Cái cô Hứa Mịch kia béo vô cùng, sao có thể so với cô gái này được chứ hả? Cô gái này không biết còn đẹp hơn Hứa Mịch kia biết bao nhiêu lần đâu.”

Cô ta vừa nói xong, Hứa Mịch lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía hai người kia, cô cao giọng nói: “Tôi chính là Hứa Mịch.”

Hai người kia nghe xong tức thì phát hoảng, khuôn mặt cả hai hơi tái ra. Nụ cười trên mặt người phụ nữ ngồi cạnh cô cứng ngắt, vẻ mặt xấu hổ hơi cúi đầu xin lỗi: “Thật... thật ngại quá. Tôi cứ tưởng là tôi nhận nhầm người.”

Hứa Mịch không thèm để ý đến hai người phụ nữ đó, cô quay đầu nói với Trương Mộng một tiếng, cô cần phải đi toilet.

Đợi cho Hứa Mịch đi rồi, mặt Trương Mộng lập tức lạnh xuống, cô lườm hai người kia một ánh nhìn sắc lẹm, cười khẩy nói: “Ngay cả một sợi lông của Hứa Mịch các cô còn kém xa, vậy mà còn không biết xấu hổ đi luyên thuyên sau lưng người ta?” Nếu không phải hôm nay là tiệc do Phương Diệc

Mông chủ trì, cô đã sớm lật bàn nổi bão cho hai người này biết điều rồi!

“Cô!” Người tên Li Phi giận dữ trừng mắt Trương Mộng, bộ dạng không ngờ được ở trước mặt nhiều người như vậy, Trương Mộng lại dám làm cho cô ta xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất.

.....

Ở trong toilet, Hứa Mịch dùng nước lạnh tạt thẳng lên mặt. Cô ngẩng đầu, nhìn thấy người phụ nữ trong gương, những giọt nước nhỏ dài trên mặt, đôi mắt ửng đỏ lên, vẻ mặt vô cùng chật vật.

Hứa Mịch dùng tay sờ lên mặt gương trước mắt, miết từng bộ phận khuôn mặt mà tấm gương đang phản chiếu. Dung mạo xinh đẹp, ngũ quan thanh tú, thân hình mỹ lệ, đáng người thon thả yếu đuối. Có ai biết được, khối thân thể này đã từng rất béo, béo đến mức không thể nhìn ra đó là một người con gái?

Tuy rằng đây là sự thật không thể chối cãi, nhưng đã qua nhiều năm như vậy chuyện này lại bị người khác nói ra như thế, đó thật sự hết như hành động xé toạc vết sẹo xấu xí của cô ra vậy.

Đã rất nhiều năm rồi cô không tham gia các lần tụ hội bạn học, cũng rất hiếm khi gặp mặt các bạn học trước kia. Hiện giờ, đã có ai nhận ra cô chính là con bé béo ú Hứa Mịch năm xưa đâu? Cho dù bây giờ Du Đồng Nam có đến nhìn thấy cô, phỏng chừng anh ta còn không biết cô là ai nữa kìa.

Hứa Mịch thờ dài, chuyện ngày xưa đã trôi qua rồi, bây giờ nói lại cũng chẳng được ích gì. Tuy thế nhưng lúc này gặp lại những người ngày xưa từng quen biết, quả thật đối với cô mà nói thì tương đối là kích động đó.

Đang trong trạng thái mê mẩn, bỗng nhiên chuông điện thoại trong túi vang lên, Hứa Mịch nhanh chóng lấy ra, nhìn thấy là cuộc gọi từ Du Ninh Trạch. Cô lập tức tiếp máy: “Em đây.”

Giọng nói trầm thấp của Du Ninh Trạch từ đầu dây bên kia truyền đến: “Em đang ở đâu?”

Không hiểu vì sao, Hứa Mịch phát hiện vốn dĩ ban đầu bản thân không có buồn bã lắm, nhưng khi vừa nghe được giọng nói của Du Ninh Trạch, cô lại cảm thấy vô cùng buồn bã khổ sở. Hứa Mịch nhắm mắt, hít sâu một hơi đáp: “Em đang ở toilet.”

Đầu dây bên kia lại vang lên giọng nói có chút thất vọng của Du Ninh Trạch: “À, vậy sao?”

Hứa Mịch nhận ra giọng điệu kì lạ của anh, cô hơi nhíu mày hỏi: “Làm sao vậy?” Bình thường Du Ninh Trạch hay gọi cho cô vào buổi tối, ban ngày căn bản hai người sẽ không có thời gian gọi điện.

Du Ninh Trạch cười nói: “Anh vừa nhìn thấy một người trông rất giống em, không nhận được cho nên gọi điện thoại hỏi em một chút.”

Hứa Mịch nghe thế cười nhạo: “Anh đang ở thành phố B, làm sao có thể nhìn thấy em được, em đang ở Hồng Kông đó.”

Bỗng nhiên Du Ninh Trạch hô lên, anh có chút kích động hỏi gấp: “Hồng Kông? Không phải em nói hôm nay em tham dự tiệc mừng tuổi của con bạn em sao?”

“Ừm, bạn em ở Hồng Kông, cho nên hôm nay em đến Hồng Kông để tham dự đây.” Hứa Mịch lấy khăn giấy trong túi ra, nhìn vào gương vừa lau mặt vừa nói.

“Em đợi anh một chút.”

“Hả? Nay!” Chưa kịp nói gì mà đã tắt điện thoại rồi. Nhưng mà bây giờ Hứa Mịch cũng chẳng dám gọi lại, con người Du Ninh Trạch này nhất định là công việc bận rộn đến ngập đầu rồi, cô thở ra một hơi, ném điện thoại vào trong túi lại. Mà sao, nghe lời anh nói giống như đang tra khảo cô vậy nhỉ?

Mặc kệ anh, Hứa Mịch phì mũi nhìn vào gương sửa sang bản thân lại một chút, sau đó chậm chạp bước ra ngoài.

Nào ngờ chân mới vừa ra khỏi toilet, đột nhiên Hứa Mịch bị một lực kéo qua một bên, cô còn chưa kịp phục hồi tâm trạng kinh hoàng, lại nghe được giọng nói mừng rỡ mà quen thuộc.

“Hứa Mịch!”

“A!” Hứa Mịch ngạc nhiên nhìn Du Ninh Trạch đang tùm tùm đứng trước mặt mình, nhất thời cô không thể nào thốt lên được một lời. Anh ấy không phải là đang ở thành phố B sao, hiện giờ sao lại ở đây?

Du Ninh Trạch mỉm cười, nhìn khuôn mặt phát ngọc của Hứa Mịch, tâm tình anh lập tức tốt lên hẳn. Anh bước lên mấy bước, đôi mắt sáng xinh đẹp cong như nửa vầng trăng, “Sao đó? Có phải nhìn thấy anh em vui đến mức choáng váng rồi không?”

Trong giọng anh có mấy phần vui mừng, có mấy phần ầm ập, Hứa Mịch giật mình một cái, trí não lập tức phản ứng lại kịp. Cô giận dữ đấm một quyền vào vai Du Ninh Trạch, không hiểu được vì sao trong lòng lại mừng rỡ, thế nhưng ngoài mặt vẫn không vui mừng: “Sao anh lại xuất quỷ nhập thần như vậy hả!”

Dáng người Du Ninh Trạch cao ngất, mặt mày anh tuấn tú, nụ cười rộ lên bên môi hiện lên hai cái lúm đồng tiền thật sâu, anh nhìn khuôn mặt giận dữ của Hứa Mịch, lại cảm thấy toàn thân như sắp bay lên trời. Anh đứng đó, chỉ nhìn cô mà không nói một lời, giống như cho dù nhìn cô như thế nào đi chăng nữa cũng cảm thấy không đủ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Editor: PNam Tiểu Thu

Vốn rằng hôm kia Du Ninh Trạch có chuyến công tác đến Hồng Kông, trùng hợp hai ngày này anh có một cuộc nghiệp vụ qua lại với Lộ thị, cho nên vừa lúc bị kéo đi tham dự tiệc mừng tuổi này.

Mà Du Ninh Trạch thuộc loại bạn bè đối tác buôn bán, dĩ nhiên anh sẽ phải ngồi ở bàn cách xa bàn Hứa Mịch rất nhiều.

Ngay từ lúc bắt đầu buổi tiệc, Du Ninh Trạch lướt mắt từ phía xa đã nhìn được bóng lưng tựa như của Hứa Mịch rất mờ nhạt, nhưng anh cũng chẳng để ý mấy. Đến khi thời điểm Hứa Mịch đi ra khỏi đại sảnh, cùng lúc Du Ninh Trạch vô tình ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp mà mình luôn mong nhớ, anh nhìn không được mới chạy ra ngoài đánh một cuộc gọi cho cô.

Lúc này bỗng nhiên Du Ninh Trạch thật muốn cảm ơn Từ Khiêm. Vốn dĩ thông thường mấy việc ngoại giao này của công ty đều là từ Từ Khiêm cả, nhưng mà lần này không biết nghĩ gì mà Từ Khiêm lại nói muốn rèn luyện thêm kĩ năng cho anh, bắt anh phải đi Hồng Kông tiếp nhận vụ này. Cũng bởi vì lần trước phải tổ chức đám cưới với Hứa Mịch, mọi chuyện công ty đều giao hết cho Từ Khiêm, Du Ninh Trạch cảm thấy cũng hơi có lỗi, cho nên việc lần này anh mới miễn cưỡng nhận lời Từ Khiêm, đi Hồng Kông một chuyến.

Du Ninh Trạch mỉm cười nhìn chằm chằm cô, bỗng nhiên tâm trạng kích động của Hứa Mịch lập tức bay mất, cô thở ra một hơi, tiến lên ôm chặt lấy anh, đôi môi đỏ mọng cọ cọ ở bên tai Du Ninh Trạch, giọng nói nhỏ nhẹ nỉ non: “Du Ninh Trạch, nhớ anh chết đi được.”

Thân hình mềm mại của cô ngã vào lòng Du Ninh Trạch, anh phát hiện tâm can bản thân cũng bị cô làm cho mềm nhũn. Du Ninh Trạch vòng tay ôm cô lại, cúi đầu hít hà mùi hương của cô vợ nhỏ nhà mình: “Anh cũng rất nhớ em”

“Cái gì đây hả, tôi đang nhìn thấy cái gì đây? Hứa Mịch, cậu dám ở sau lưng em rề rỏ mà ở chỗ này ngoại tình hả!”

Hứa Mịch nghe giọng nói vang lên từ phía sau, cô vội vàng buông Du Ninh Trạch ra. Hứa Mịch xoay người, lập tức nhìn thấy Phương Diệc Mông đang hùng hùng hổ hổ đứng sau lưng mình, cô ấy trừng mắt nhìn hai người Hứa Mịch, bộ dạng giống như vừa phát hiện ra cô đang làm cái chuyện tày trời gì đó.

Bởi vì Phương Diệc Mông vừa qua thời ở cữ, cho nên thời điểm đi kính rượu đều dùng nước trái cây thay thế rượu thường. Uống nước trái cây nhiều quá, đồ uống thêm thêm bớt bớt mấy phần, nhịn không nổi nữa cô mới bỏ chạy đi toilet. Kết quả vừa chạy ra liền thấy một màn Hứa Mịch cư nhiên dám ôm một người đàn ông tình tình từ từ đứng ở đây, mà điều đáng nói hơn cả là người đàn ông này rất là xa lạ, cô còn chưa từng thấy qua một lần trong đời.

Thời điểm Hứa Mịch buông người đàn ông kia ra, Phương Diệc Mông liếc mắt nhìn lướt qua một lượt đáng giá anh ta. Người này khoảng hai mươi mấy tuổi, tóc ngắn gọn gàng, lông mày rậm dài tinh xảo, đôi mắt sâu thẳm thâm thúy, cánh mũi cao thẳng, làn da trắng nõn gần bằng Hứa Mịch càng làm nổi bật bờ môi nhạt màu phấn nhạt. Một thân người tây trang tuấn tú, cả người toát ra vẻ nho nhã cao quý, không kém mấy phần tươi khỏe trẻ trung.

Ấy trời, đây là một người đàn ông nhan sắc thuộc loại thượng đẳng nha, khó trách cái đứa sắc nữ Hứa Mịch kia lại nổi máu thú tính lên như vậy. Nhưng mà nghĩ trong lòng là một chuyện, ngoài miệng Phương Diệc Mông lại nói ra chuyện khác, cô cau mày nhìn Hứa Mịch trách cứ: “Chẳng lẽ cậu đói bụng đến mức này rồi sao hả Hứa Mịch? Người này đoán chừng còn nhỏ hơn cậu mấy tuổi đó, vậy mà cậu cũng có thể xuống tay cho được, hơn nữa cậu còn là người đã có chồng rồi nha! Không lẽ bởi vì rời xa chồng lâu quá, cậu lại lên cơn khát máu sao!”

Lời nói của Phương Diệc Mông rõ ràng đã kích thích Hứa Mịch, cô giận dữ rống lên: “Tớ như vậy khi nào hả!” Cô quay lại chỉ tay vào mặt Du Ninh Trạch hét: “Cậu nhìn sao mà nói anh ta nhỏ tuổi hơn tớ!”

Phương Diệc Mông cười ha hả trong lòng, quả nhiên tuổi vẫn là nhược điểm trí mạng của người phụ nữ mà, “Cái này không phải là trọng điểm, trọng điểm là cậu dám vượt tường sau lưng em rề của tớ!”

Về mặt Hứa Mịch chảy đầy vạch đen.

Đúng lúc này, Du Ninh Trạch đột nhiên bước lên mấy bước, chắn trước mặt Hứa Mịch nho nhã lễ độ chào Phương Diệc Mông: “Xin chào, tôi là Du Ninh Trạch.”

Người đối với trai đẹp luôn luôn không thể nào miễn dịch được, Phương Diệc Mông tạm thời quên đi việc phải tiếp tục khiển trách Hứa Mịch, cô nở nụ

cười xinh đẹp đáp trả: “Chào anh.”

Ồi, nhưng mà sao nghe tên này có vẻ quen tai quá nhỉ? Đầu óc Phương Diệc Mông bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Hứa Mịch thấy thế thò đầu ra giễu: “Cẩn thận tớ đi mách với Lộ Tri Ngôn đó, đã là mẹ của hai đứa con rồi, vậy mà mắt vẫn nhìn chăm chăm đàn ông khác không chịu tha.”

Khỏe miệng Phương Diệc Mông kéo lên nói: “Tớ đây là đang cứu người ra khỏi chôn biển lửa, không thể để cho cậu lại nhúng chàm một đóa hoa của tổ quốc này được!”

“Ồ, sau đó cậu sẽ đem đóa hoa này cướp đi đúng không?” Hứa Mịch như giật mình bừng tỉnh, cô ra về đêm chiều nói: “Ngày nào đó tớ phải tâm sự với Lộ Tri Ngôn thật tốt mới được. Mới mấy ngày trước anh ta còn nói với tớ cậu đã bắt đầu lạnh nhạt với anh rất nhiều, hiện giờ xem ra tớ đã tìm ra được nguyên do vì sao rồi.”

Trước kia Phương Diệc Mông đã lĩnh giáo qua rất nhiều thủ đoạn của Hứa Mịch rồi. Bây giờ nghe được cô nói vậy, nhất thời Phương Diệc Mông cảm giác muốn rơi nước mắt. Về mặt cô nháy mắt rầu rĩ, đáng thương nín lấy tay Hứa Mịch cầu xin: “Hứa Mịch tớ sai rồi, cậu ngàn vạn lần đừng nói với Lộ Tri Ngôn chuyện này, bằng không tớ sẽ chịu không nổi mà chết mất. Cậu có biết không, tớ ở chung với cái nhà tư bản đó thật sự kiếm ăn rất là khó. Hơn nữa gần đây cái hầm băng Lộ Tri Ngôn kia bị đi cả ghé thăm, tính khí đủ loại đều không thể nào ổn định được. Mỗi ngày của tớ trải qua cực kỳ bi thảm đó, oa oa.”

“Hửm? Đi cả đến thăm? Cực kỳ bi thảm?” Cô ấy vừa dứt lời, phía sau lưng lập tức truyền tới giọng nói trầm thấp vô cảm của Lộ Tri Ngôn. Phương Diệc Mông kinh sợ xoay người, phát hiện không biết từ khi nào mà anh đã đứng ở sau lưng cô, khí thế boss lớn mạnh mẽ, nụ cười nửa môi nở trên khuôn mặt bí hiểm. Trong lòng Phương Diệc Mông kêu rên một tiếng, xong đôi cô rồi!

Thấy thế tâm tình Hứa Mịch tốt hẳn lên, cô ôm lấy cánh tay Du Ninh Trạch, vênh đôi môi đỏ mọng lên, nở nụ cười thập phần xinh đẹp nói: “Ông xã, chúng ta đi thôi, tránh cho bị hại vô tội.”

Du Ninh Trạch gật đầu với Lộ Tri Ngôn một cái coi như chào hỏi, sau đó anh nhìn Hứa Mịch yêu chiều cười: “Được.”

Thời điểm Hứa Mịch đi ngang qua Lộ Tri Ngôn, cô không thiện tâm trao cho anh ta ánh mắt như nói “Có phải tôi làm tốt lắm không” rồi mới rời đi.

Cho tận đến khi cô và Du Ninh Trạch đã đi một đoạn khá xa rồi, Hứa Mịch vẫn có thể nghe được giọng nói không có sức lực của Phương Diệc Mông ở sau lưng: “Anh à, em biết em sai rồi, đối với em anh là tốt nhất đó, anh không được tin những lời người khác gièm pha như vậy được... (chỗ này tình lược năm trăm câu từ gièm pha)”

Nhiều năm trôi qua như vậy, hình thức chung sống của Phương Diệc Mông và Lộ Tri Ngôn vẫn chưa từng thay đổi. Cho dù trải qua những năm tháng hai người đã từng hoai phí, nhưng như thế có đáng gì đâu. Thời niên thiếu đến tận bây giờ người bên cạnh mình vẫn là một người, cho dù như thế nào đi chăng nữa vẫn trước sau như một. Có thể cùng nhau làm bạn đến già, là việc khó đến mức nào... Khỏe mỗi Hứa Mịch không nhịn được nở nụ cười tràn đầy vui vẻ. Đó cũng là nụ cười hạnh phúc, hạnh phúc vì Phương Diệc Mông và Lộ Tri Ngôn.

.....

Bởi vì Hứa Mịch không nghĩ mình sẽ trở lại bữa tiệc, cho nên Du Ninh Trạch lập tức dẫn cô trở về phòng khách sạn của mình.

Vừa vào cửa, Hứa Mịch nhìn đến cái giường to lớn bên kia, cô không nhịn được thẳng chân đá đôi giày cao gót qua một bên, sau đó chạy nhanh đến giường trực tiếp nhảy lên lăn lộn: “Đứng rồi, sao anh lại đến Hồng Kông vậy?”

Du Ninh Trạch đi sau lưng Hứa Mịch, anh nở nụ cười dịu dàng dọn giày cô qua một bên, sau đó kéo caravat ra một chút, cởi áo khoác tây trang bên ngoài treo lên giá áo: “Anh đi công tác, vừa lúc Lộ thị tổ chức tiệc, anh được mời tới đó.”

“Vậy sao tối hôm qua anh không nói với em anh cũng có đi tiệc hả?”

Du Ninh Trạch ngồi xuống bên giường giải thích: “Anh không biết em tới Hồng Kông để tham dự tiệc mừng, cho nên anh mới không nói.”

“Được rồi.” Hứa Mịch nằm trên giường tiếp tục lăn lộn, cô ôm cái gối đầu than: “Thoải mái quá, vừa này em mệt muốn chết, bây giờ nằm xuống là muốn ngủ ngay thôi.”

“Ừ, vậy em ngủ đi.”

“Mà khi nào thì anh trở về?” Bỗng nhiên Hứa Mịch nằm yên lại, cô nghiêng người chống tay đỡ đầu nhìn Du Ninh Trạch hỏi.

Du Ninh Trạch thả lưng nằm xuống giường, tay chân quen thuộc ôm thắt lưng của Hứa Mịch, anh mới phát hiện ra mình rất thích ôm cô khi nói chuyện đó, “Ừm, ban đầu anh tính là ngày mai sẽ về. Nhưng nếu như em muốn ở Hồng Kông chơi lâu thêm vài hôm, thì anh có thể thuận theo thời gian của em.”

Nghe thế Hứa Mịch vỗ bả vai Du Ninh Trạch một cái, giọng điệu có chứa thất vọng nói: “Ài, đứa trẻ này, tắm rửa rồi đi ngủ với em, đừng có nghĩ mấy thứ tốt đẹp như thế nữa. Chúng ta nhất định là một đôi ngưu lang chức nữa, đêm nay em phải trở về thành phố A, ngày mai em còn phải đi làm nữa. Gần đây ở công ty có rất nhiều việc, cho nên xin phép nghỉ cũng rất khó. Hôm nay là em may mắn mới được một ngày nghỉ đó, ngày mai mà không trở về, chắc chắn em sẽ bị hành đến chết.”

“Thôi không nói nữa, em ngủ đây. Chờ khi nào em tỉnh chúng ta sẽ nói tiếp, anh cũng đi tắm đi.” Hứa Mịch nói xong lập tức chôn đầu xuống gối nhắm mắt ngủ.

Trong lòng Du Ninh Trạch âm thầm thờ dài. Thật khó mới có thể gặp được Hứa Mịch, vậy mà cô lại đi ngủ để anh một mình như vậy. Buổi tối cô phải đi rồi, chẳng phải bây giờ nên quý trọng thời gian hai người bên nhau thế này sao. Nói thì than trong lòng thế thôi, nhưng nhìn đến quãng thâm dưới mắt Hứa Mịch, vẻ mặt cô mới đây đã ngủ say, tâm Du Ninh Trạch cũng đau lên, trong lòng chỉ còn một loại cảm giác xót xa.

Anh nhẹ nhàng đứng dậy, kéo chăn lên đắp cho Hứa Mịch, lại chỉnh nhiệt độ máy điều hòa ấm áp thích hợp một chút, sau đó mới nằm xuống lại bên cạnh cô. Tay anh đặt lên eo cô, nhìn khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp có chút trẻ con, gò má phồng phồng đáng yêu, Du Ninh Trạch mỉm cười nhích cười hôn mấy cái lên mặt cô, đến khi cảm thấy thỏa mãn một chút, mới ôm chặt lấy thân hình mềm mại của Hứa Mịch nhắm mắt ngủ.

Khi Hứa Mịch tỉnh dậy đã là bốn giờ chiều. Giữa trưa cô chẳng ăn được bao nhiêu cả, bây giờ bụng cô lại bắt đầu kêu to đói bụng.

Cô ngồi dậy, quét mắt quanh phòng mới thấy Du Ninh Trạch đang ngồi ở bàn cầm đầu đánh máy tính.

Hứa Mịch vươn người ngáp một cái kêu lên: “Ninh Trạch.”

Du Ninh Trạch đang làm việc, nghe giọng cô anh liền quay đầu lại. Nhìn thấy Hứa Mịch đã tỉnh ngủ, Du Ninh Trạch lập tức đứng dậy bước chân đến giường ngồi xuống cạnh cô, thấy khuôn mặt còn mang theo mấy phần buồn ngủ đáng yêu kia, anh buồn cười trêu ghẹo nói: “Có phải ngủ rất ngon không? Đến bây giờ mới chịu dậy.”

“Tôi qua em ngủ không được. Em đói quá, anh mau gọi đồ ăn cho em ăn đi.” Nói xong Hứa Mịch lập tức ngã xuống giường lại.

Du Ninh Trạch thấy thế xoa đầu cô nói: “Em ngủ lâu lắm rồi, cũng nên rời giường thôi. Chúng ta ra ngoài dùng bữa cũng được.”

Hứa Mịch ôm chăn, cô nhắm hai mắt hừ hừ: “Không muốn đi, anh gọi đồ ăn đến phòng đi, nhanh lên nhanh lên. Em thật sự là đói đến nỗi ngực cũng sắp dán vào lưng rồi, hiện giờ đoán chừng em cũng có thể ăn hết một con trâu đó!”

Du Ninh Trạch nghe thế cũng không muốn ép cô nữa. Anh đứng dậy lấy điện thoại gọi một cú, chỉ trong chốc lát, nhân viên khách sạn đã mang bữa ăn của hai người đến phòng.

Hứa Mịch ngồi dậy thấy mùi thức ăn, lập tức từ trên giường leo xuống, chạy vào toilet nhanh chóng rửa mặt sau đó mấy bước tức tốc ra ngoài ăn cơm.

Bởi vì bị đói đến mức đầu óc cũng có chút choáng váng, Hứa Mịch ăn bữa có chút như lang như hổ, miệng nhồi đồ ăn nhai ngấu nhai nghiền. Du Ninh Trạch ngồi một bên múc canh cho cô, giọng dịu dàng nhắc: “Em ăn chậm thôi, cẩn thận đừng để bị nghẹn.”

Miệng Hứa Mịch vừa nhai cơm vừa đáp, lời nói mơ mơ hồ hồ: “Phải ăn nhanh, em có cảm giác lâu rồi chưa từng đói như hôm nay đó, làm ma cũng phải làm ma mà!”

Du Ninh Trạch: "..."

.....

Tục ngữ có câu, no ấm rồi sẽ nghĩ đến chuyện dâm dục*. Hứa Mịch nằm trên chiếc giường rộng lớn trong phòng khách sạn, cô ngẩng mắt nhìn lên trần nhà cao kia, trong lòng cảm nhận sâu sắc được đạo lý này. Đến giờ cô cũng không hiểu, vì sao vừa mới ăn cơm no bụng xong, mình lập tức bị Du Ninh Trạch kéo đến giường mà vận động.

(*No ấm rồi sẽ nghĩ đến chuyện dâm dục, gốc là “No ấm tư dâm dục.”)

Đã nếm qua tư vị hoan ái của nam nữ, chắc chắn sẽ không thể nào quên được mùi vị và luôn muốn hưởng thụ mùi vị này. Hứa Mịch không thể không thừa nhận, bản thân cô cũng rất muốn anh.

Tục ngữ còn có câu, tiểu biệt thắng tân hôn*. Hứa Mịch nhìn Du Ninh Trạch đang phủ trên người cô ra sức động chạm, một lần nữa cảm nhận sâu sắc thêm cái đạo lý này.

(*Tiểu biệt thắng tân hôn: chỉ việc xa cách một chút, sẽ mang lại cảm xúc “mạnh” hơn cả cảm xúc trong đêm tân hôn. Ở đây trong trường hợp này, trong đời sống tình dục, việc cách xa nhau sẽ mang lại nhiều cảm xúc mới mẻ.

=))) câu này nói ra không cần giải thích, nhưng mà hôm trước trong truyện khác có nhiều bạn không hiểu, nói là lười hỏi GG, trách sao Hi không giải thích luôn, cho nên nay chú thích câu này ở đây, sẵn tiện chỉ rõ tình huống của hai anh chị, há há (๑ ۞ ๑)๓.)

Du Ninh Trạch cầm chặt hai cái chân dài thon của Hứa Mịch đang quấn lấy eo vòng ra sau lưng mình, anh vừa thở mạnh vừa động thân tiếp nhập nơi mềm mại nhất của cô.

Hứa Mịch cảm thấy làm như vậy thật là có điểm phóng đảng, nếu không phải rèm cửa sổ đã kéo xuống, đèn trong phòng cũng mờ mờ ảo ảo, thì cô nhất định sẽ xấu hổ và giận dữ đến mức tự mình đập đầu mà chết.

Không đợi cho Hứa Mịch hoàn thành công tác tư tưởng, Du Ninh Trạch lập tức trước sau như một đem thân mình đâm thẳng vào người cô đến mức phát đau. Hứa Mịch cảm giác được, toàn thân cô bị anh đâm đến mức muốn nát thành từng mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Editor: PNam Tiểu Thư

Hứa Mịch nỗ lực làm cho bản thân mình bình tĩnh lại, gấp gáp thở phì phò cũng không quên cười nhạo Du Ninh Trạch: “Du Ninh Trạch, có phải không có em bên cạnh, anh lại cùng tay phải “yêu thương” đúng không? Tay phải không làm thỏa mãn anh, cho nên bây giờ gặp em anh mới lên cơn đói khát như vậy hả?”

Cô vừa nói xong, lập tức cảm thấy vô cùng hối hận. Sao cô lại không biết khống chế bản thân thế này? Được rồi, Hứa Mịch thừa nhận, chính cô rất thích nói ra mấy lời lưu manh đùa giỡn người ta. Nhất là đối với thời điểm chung đụng Du Ninh Trạch, cô không thể nào khống chế nổi bản thân mình.

Nhưng mà ít nhất cho tới tận thời điểm này, trước mặt Du Ninh Trạch cô luôn tận lực bảo vệ tốt hình tượng thực nữ của mình, tuy rằng có đôi khi thô lỗ một chút, nhưng chưa từng nói ra mấy lời lưu manh như vậy oa oa. Hình tượng của cô a a a a. Quả nhiên là lâu ngày cuối cùng gì bản tính thật cũng bị lộ ra ngoài.

“Ừ hả?” Bởi vì bị ảnh hưởng bởi cơn hoan ái, giọng nói của Du Ninh Trạch lại tràn ngập gợi cảm.

Hứa Mịch vươn tay ôm lấy cổ Du Ninh Trạch, chu đôi môi đỏ mọng lên, “Không có gì.”

Động tác Du Ninh Trạch chậm lại đôi chút, cúi người hôn lên đôi môi mềm mại xinh đẹp của Hứa Mịch, không nhanh không chậm nói: “Ừ, vẫn là vợ anh tốt nhất.” Thật ra Du Ninh Trạch muốn nói, tay phải làm sao có thể so với cơ thể của cô được chứ. Hứa Mịch cho anh cảm giác bàn tay phải không nên tiến gần vị trí dành cho cô nha. Bất quá lời này làm cho anh rất ngượng ngùng, nhất định không thể nói ra miệng được.

“Đương nhiên em là tốt nhất rồi.” Hứa Mịch không an phận cục cựa thân thể, “Sao lại ngừng vậy, em khó chịu.”

Du Ninh Trạch phát hiện, cơ thể cô hiện giờ nóng ẩm gắt gao ôm chặt lấy anh, bất giác gây cho anh một loại cảm giác sáng khoái dễ chịu, bất quá lời Hứa Mịch nói ra, anh lập tức nghe theo ôm lấy thắt lưng của cô, dùng sức tiến thẳng vào trong.

"A..." Cơ thể Du Ninh Trạch chạm đến vị trí sâu nhất của Hứa Mịch, cô nhận không được thoải mái kêu thành tiếng.

Một tiếng này của Hứa Mịch chính là lời cổ vũ cho Du Ninh Trạch, khiến cho anh càng thêm dùng sức phóng thân đến nơi non mềm kia. Vị trí đó giống như là ngòi nổ làm cho cả người Hứa Mịch rã rời, khuôn miệng nhỏ nhắn thở gấp mà kêu to.

Ngay tại thời điểm Hứa Mịch chìm đắm trong cơn say mê, chuẩn bị đạt đến cao trào thì tiếng chuông di động đột ngột vang lên. Hai người Du Ninh Trạch và Hứa Mịch đồng thời cứng ngắc.

Hai người đang ở thời kỳ mấu chốt, cho nên không thèm để ý đến tiếng chuông khốn đốn kia. Nhưng mà cái chuông di động đó lại không ngừng vang lên đều đều, giống như đang muốn nói với hai người rằng: “Nếu không tiếp máy thì sẽ không ngừng reo”. Hứa Mịch nghe mà phát phiền, bực dọc vươn tay vơ lấy điện thoại đặt ở đầu giường. Nhìn thấy tín hiệu của người gọi đến, thiếu chút nữa là cô muốn ném luôn cái điện thoại, nhưng mà nghĩ một giây cuối cùng cô vẫn tiếp máy: “Chuyện gì?”

Trương Mộng ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng nói khàn khàn đầy ái muội của Hứa Mịch thì lập tức sùng sốt, cô cũng là người từng trải, hơn nữa vừa rồi còn nghe Phương Diệc Mông nói rằng Du Ninh Trạch có đến đây, ngay tức thì cô liền biết hiện giờ Hứa Mịch đang làm cái gì.

Đột nhiên Trương Mộng có loại cảm giác thành tựu khi phá hủy chuyện tốt của người khác. Cô cười đến vô cùng âm hiểm: “Ày dô, cậu đang làm cái gì đó hả? Sao nghe giọng nói gợi cảm mị hoặc thế kia.”

Tại sao điệu cười của Trương Mộng lại bi ối như vậy, chẳng lẽ cô ấy biết hai người bọn cô đang làm cái gì sao? Lòng mày Hứa Mịch nhảy dựng lên, không nhận được nhìn ra ngoài cửa xem cửa phòng có khóa kĩ càng hay không.

Hứa Mịch lại nhìn thoáng qua vẻ mặt ẩn nhẫn chịu đựng của Du Ninh Trạch, cô khụ khụ hai tiếng: “Cậu nghe nhầm rồi, tớ chỉ bị cảm mạo một chút thôi.” Tuy rằng bình thường cô với Trương Mộng đều không biết xấu hổ nói những chuyện bậy bạ, chuyện càng lưu manh càng đáng khinh thì càng thích nói. Nhưng mà khi bản thân mình làm những chuyện lưu manh như vậy mà bị phát hiện ra, Hứa Mịch vẫn cảm thấy vô cùng chột dạ và xấu hổ.

Giọng nói chậm rãi của Trương Mộng từ đầu dây bên kia lại truyền đến: “Có thật không? Sao trước kia khi bị cảm mạo giọng của cậu cũng không có như thế.”

Thời khắc này Hứa Mịch thật sự muốn cầm dao giết người. Nhưng vì không muốn bản thân về sau sẽ bị Trương Mộng cười ngạo, cô nhún, “Lỗi tại cậu có vấn đề, đề nghị nên đi khám chuyên khoa tại lại đi. Tìm tở có chuyện gì?”

Giọng nói đáng đánh đòn của Trương Mộng từ đầu dây bên kia lại truyền đến: “Được rồi, coi như cậu ở một mình thời gian dài như vậy, gặp được Du Ninh Trạch bây giờ cũng nên đền bù an ủi nhau một chút, tở tha cho cậu đó.”

“Mẹ nó! Trương Mộng có phải cậu muốn chết không hả! Còn không nói vào trọng điểm, tở lập tức sẽ tiễn cậu một đoạn lên trời!” Hứa Mịch thẹn quá hóa giận mà rống to.

Bởi vì Hứa Mịch bị kích động, hạ thân của cô càng co lại ép chặt bản thân Du Ninh Trạch. Vốn rằng anh đã đến thời điểm cực hạn, bị sự căng thẳng của Hứa Mịch gắt gao như vậy, Du Ninh Trạch nhịn không được theo bản năng nắm lấy eo cô động thân mạnh vào bên trong, cuối cùng phóng hết toàn bộ vào trong người Hứa Mịch. Cô đang trong tình trạng không chú ý, bị hành động của anh nhất thời trở tay không kịp, ngay lập tức hé môi “A...” một tiếng.

Trương Mộng bị Hứa Mịch rống lên mà hất cái điện thoại ra xa. Còn chưa kịp nói tiếp thì lại nghe được tiếng thét mê người phóng thẳng của Hứa Mịch theo điện thoại truyền đến đây. Trương Mộng hoảng đến da đầu cũng run lên: “Bọn tở ở dưới lầu khách sạn đợi cậu, cùng ăn cơm xong sẽ đưa cậu ra sân bay. Được rồi bái bai, cho cậu nửa giờ vui vẻ đó.” Trương Mộng nói một hơi xong lập tức ngắt điện thoại.

Con đói khát của phụ nữ thật là đáng sợ! Oa oa oa, Trương Mộng bỏ nhào vào long Phương Diệc Mông tìm kiếm sự an ủi. Vừa rồi cô vừa mới nghe được giọng của Hứa Mịch khi lên cao triều sao? Hu hu, thật là tở bạo! Tuy rằng hiện giờ cô rất lo cho cái mạng nhỏ của mình, nhưng mà không thể không nói, đúng là thích thật đó nha a ha ha!

Hứa Mịch ném đi động qua một bên, nâng vẻ mặt thảm thương lên, “Du Ninh Trạch, hiện giờ em rất muốn giết người.”

Hai tay Du Ninh Trạch chống xuống bên đầu Hứa Mịch, trên mặt anh cũng hơi ảo não, lỗi tại cũng có chút ửng hồng, “Anh cũng muốn giết người. Vừa rồi đang muốn không chế bản thân, nhưng em lại khiến anh mất không chế.” Đối với việc bản thân bị hoan ái làm cho mất lý trí, Du Ninh Trạch cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Hứa Mịch che mặt thống khổ: “Thật là mất hết mặt mũi em rồi.”

“Chẳng có gì phải mất mặt cả, giữa vợ chồng với nhau ai mà không muốn làm chuyện đó.” Du Ninh Trạch chỉ là có chút xấu hổ thôi, anh không hề cảm thấy có gì đáng mất mặt cả.

Hứa Mịch xoa xoa mặt, “Thôi, tự làm vậy thì tự mình chịu vậy. Trước kia em cũng hại Trương Mộng như vậy, xem như là huề nhau đi, hừ hừ.”

Cùng lắm thì sau này cô sẽ trả thù lại Trương Mộng thêm một lần nữa. Nghĩ như vậy, lòng Hứa Mịch mới cân bằng được một chút, cô đẩy người Du Ninh Trạch ra, “Mau đi tắm thôi. Bọn Trương Mộng đang dưới lầu đợi chúng ta, sẵn tiện giới thiệu anh với bọn họ một chút.”

.....

Hứa Mịch và Du Ninh Trạch sửa soạn trong phòng thật tốt rồi mới đi xuống dưới lầu khách sạn tụ họp với mọi người.

Phương Diệc Mông và Trương Mộng đang ngồi tán gẫu trên ghế sofa. Lộ Tri Ngôn ngồi cạnh Phương Diệc Mông cúi đầu đọc báo trên tay. Rõ ràng anh ta chỉ đang đọc báo thôi, kiểu tóc gọn gàng tỉ mỉ cùng với bộ tây trang sang trọng, lại tạo cho người ta cảm giác từ người anh ta phát ra một loại hơi thở cường đại mạnh mẽ.

Thời điểm Du Ninh Trạch và Hứa Mịch bước đến, hai người Phương Diệc Mông nhìn từ xa đã nở nụ cười thầm.

Chỉ có Hứa Mịch biết được, sâu trong nụ cười thầm đó chính là ý nghĩ vô cùng hèn mọn.

“Ninh Trạch, đến khi anh gặp hai người cô ấy chắc chắn anh sẽ không được tự nhiên.” Hứa Mịch ôm cánh tay Du Ninh Trạch nhỏ giọng nói.

“Vi sao anh lại không được tự nhiên?”

“Ày, không tự nhiên thì tốt rồi, em còn tưởng rằng khi tiếp xúc với phụ nữ anh sẽ không được tự nhiên.” Hứa Mịch luôn cảm thấy, bề ngoài Du Ninh Trạch tỏ ra tao nhã bộ dạng chính là quân tử dịu dàng, nhưng mà chung quy sau lớp ngoài đó, cô phát hiện anh thật ra cũng không có phóng khoáng như vẻ ngoài nha. Ít nhất mỗi khi đối mặt với cô, cho dù là có khắc chế hay là lễ độ, nhưng vẫn rất nhiều lần bày ra khuôn mặt ngưng ngừng không được tự nhiên. Thế mà vì sao khi Du Ninh Trạch đối mặt với người khác, anh chưa từng như vậy? Nháy mắt tâm tư Hứa Mịch quay vòng vòng.

“Em chỉ biết nói bừa.” Du Ninh Trạch hoàn toàn không hiểu vì sao Hứa Mịch lại có loại ý nghĩ này. Đến cùng là hành vi nào của anh lại khiến cho Hứa Mịch nghĩ như vậy chứ hả?

Hứa Mịch không nhiều lời, cô dắt Du Ninh Trạch đến bên chỗ các cô bạn thân của mình, nhếch miệng giới thiệu với anh: “Cô gái đang nở nụ cười hèn mọn kia chính là Phương Diệc Mông, người đàn ông bên cạnh cô ấy chắc anh cũng gặp qua rồi, đó là chồng cô ấy Lộ Tri Ngôn.”

Du Ninh Trạch mỉm cười: “Thật xin lỗi, đã để mọi người đợi lâu rồi.”

Lộ Tri Ngôn nghe thấy lập tức buông tờ báo trong tay xuống, vuốt vuốt cằm nhìn Du Ninh Trạch một chút.

Trương Mộng: “Phương Diệc Mông, cậu có phát hiện ra mặt người nào đó rất là hồng hào không?”

Phương Diệc Mông: “Đã nhìn ra, vừa làm chuyện kích tình xong, không hồng sao được?”

Hứa Mịch: "..."

Du Ninh Trạch: "..."

Lộ Tri Ngôn: "..."

Bởi vì ba cô gái ở đây đều mãnh liệt yêu cầu ăn lẩu, như vậy mới có không khí náo nhiệt vui vẻ được, cho nên cả nhóm người quyết định đi ăn lẩu hải sản.

Thời điểm ba nữ lưu manh Hứa Mịch, Trương Diệc Mông và Trương Mộng ở cùng nhau, thông thường sẽ không hề kiêng nể mà nói chuyện bậy bạ. Nhưng mà hôm nay bởi vì có mặt Du Ninh Trạch và Lộ Tri Ngôn ở đây, cho nên ba người đều thu liễm bản tính lại một chút, đề tài nói chuyện cũng không có gì ồ ạt như mọi khi.

Phương thức thông thường mà các cô ở chung chỉ có ba loại, một là Hứa Mịch và Trương Mộng cùng nhau ức hiếp chèn ép Phương Diệc Mông, hai là Hứa Mịch và Phương Diệc Mông ức hiếp chèn ép Trương Mộng, ba là cùng nhau bắt quất những chuyện đáng kinh những trò đùa giỡn lưu manh.

Hiện giờ bởi vì Lộ Tri Ngôn đang ngồi ngay tại đây, cho nên Hứa Mịch và Trương Mộng không thể hợp lực ức hiếp cô ấy được, chủ yếu là hai người đều sợ tên biến thái Lộ Tri Ngôn kia sẽ trả thù. Vì thế loại thứ nhất lập tức vứt bỏ.

Còn lại loại thứ hai và loại thứ ba.

Lại vì vừa rồi Trương Mộng phá hủy thời khắc tốt đẹp của Hứa Mịch, cho nên hiện giờ trước mặt cô, Trương Mộng cũng thu liễm lại rất nhiều. Mà cô cũng tạm thời không muốn châm chọc trêu đùa Trương Mộng ngay trước mặt Du Ninh Trạch, sợ rằng chọc cô ấy đến nóng nảy để làm cho miệng mồm cô ấy không biết chừng mực, lúc đó biến thành đến phiên Du Ninh Trạch xấu hổ đến chết thì cũng không ổn. Và lại, có Lộ Tri Ngôn ở đây, Hứa Mịch cũng không muốn bị người khác chê cười, cho nên loại thứ hai cũng bị loại trừ ngay.

Vậy thì chỉ còn loại thứ ba.

Ngại cho hai người đàn ông đang ở đây, ba người đành phải cùng nhau bắt quất đủ chuyện, còn về phần những trò đùa lưu manh đáng khinh, đành phải ném sang một bên.

Ba người từ những loại phim truyền hình rồi lại đến những người bạn học ngày xưa, quay quay rồi lại đến vấn đề gia đình thường ngày.

Du Ninh Trạch ngồi cạnh Hứa Mịch lẳng lặng ăn, ngẫu nhiên ở thời điểm cô không kịp gấp đồ trong nồi thì anh lập tức sẽ gấp giúp cô, hoặc gấp thịt hoặc gấp tôm gấp đủ thứ. Lúc các cô nói đến trọng tâm chuyện cười, anh cũng sẽ tạo nhã cười nhẹ một tiếng.

Lộ Tri Ngôn ngồi cạnh Phương Diệc Mông, toàn bộ quá trình các cô trò chuyện chỉ ngồi gấp đồ ăn cho cô, những món ngon trong nồi đều phóng hết vào chén Phương Diệc Mông, thỉnh thoảng lại nhắc nhở cô ăn đàng hoàng. Phương Diệc Mông không giống với Hứa Mịch và Trương Mộng, có thể vừa ăn vừa nghe vừa nói. Từ trước đến nay cô ăn uống luôn không biết an phận, nói nói một lúc sẽ quên luôn việc ăn uống.

Đến lúc Phương Diệc Mông nói đến chuyện vợ người em trai thủ trưởng của bà dì nhà cách vách đã năm mươi tuổi còn sinh một bào thai song sinh, rốt cuộc Lộ Tri Ngôn cũng không nhịn nổi nữa mà xoa xoa mi tâm, thấp phần đầu đầu mở miệng nói: “Còn nữa giờ nữa là Hứa Mịch sẽ đến sân bay, có phải các người nên ăn trước rồi hãy nói chuyện sau không?”

Phương Diệc Mông là một cô vợ ngoan, luôn biết nghe lời Lộ Tri Ngôn, nghe anh nói lập tức nhận mệnh: “Được rồi, chỉ là em có chút kích động thôi, mau ăn cơm mau ăn cơm.”

Hứa Mịch quay đầu hỏi Du Ninh Trạch: “Có phải chuyện bọn em nói rất nhảm chán có đúng không?”

Du Ninh Trạch cười tủm tỉm nói: “Chuyện bắt quất luôn nhảm chán, nhưng chuyện các em nói rất là thú vị.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Editor: PNam Tiểu Thư

Hứa Mịch nghe Du Ninh Trạch nói xong, lập tức nhìn Lộ Tri Ngôn với cặp mắt vô cùng cảm phẫn, “Cũng là anh tốt hơn người nào đó! Bọn em nói chuyện vui vẻ như vậy mà anh ta lại nói là cảm thấy đau đầu, đây là đã kích nhiệt tình của bọn em. Tâm hồn của em bị thương nghiêm trọng rồi, vất vả lắm em mới có thể đi Hồng Kông một chuyến, anh ta không cho em cảm nhận được mùa xuân ấm áp em còn chưa tỉnh, lần này còn bày ra cái mùa đông lạnh giá để chiêu đãi em nữa! Đúng là khôn kiếp!”

Trương Mộng thở dài tiếp lời: “Loại tàn nhẫn này hết như gió thu cuốn hết lá vàng, hiu quạnh quá.”

Lộ Tri Ngôn: “...”

Phương Diệc Mông hòa theo: “Đúng là...”

Ánh mắt nhẹ nhàng của Lộ Tri Ngôn thoáng nhìn qua, Phương Diệc Mông lập tức biến thành con đà điểu, gấp miếng đậu hủ trong chén đưa đến bên miệng Trương Mộng, “Mộng nhi ~ miếng đậu hủ này rất là ngon, cậu nếm thử đi ~.”

Trương Mộng giận dữ đẩy tay Phương Diệc Mông ra, khinh bỉ cô ấy: “Cậu thật là không có tiền đồ!”

Ăn uống xong xuôi, Lộ Tri Ngôn đưa đoàn người Hứa Mịch đến sân bay. Anh muốn chạy xe vào trong, nhưng Phương Diệc Mông lại phồng má bắt anh đứng ở ngoài, không được đi vào.

Lộ Tri Ngôn ngồi ở trong xe, nhìn Phương Diệc Mông kéo Hứa Mịch nhanh chóng khuất khỏi cửa lớn sân bay. Cô ấy đã là mẹ của hai đứa nhỏ, vậy mà vẫn ngây thơ như thế. Lộ Tri Ngôn nhìn mà không khỏi bật cười, được rồi, dạo gần đây anh quán cô ấy rất nghiêm, thôi thì bây giờ để cô ấy như thế cũng tốt.

Vào trong, Hứa Mịch đưa giấy tờ cho Du Ninh Trạch, anh phải giúp cô hoàn tất các thủ tục đăng ký.

“Ôi, Phương Diệc Mông, tớ nói cậu sao hôm nay lương tâm cậu lại quay về, lần này lại muốn đưa tớ lên máy bay. Trước kia sống chết cũng không chịu đưa tớ đi kia mà.”

“Ai bảo cậu lần này đi cũng vội vàng vàng như vậy. Ba người chúng ta còn chưa kịp chơi đùa vui vẻ bên nhau nữa!” Phương Diệc Mông quả thật muốn khóc, “Mang thai thật sự rất khổ, thời gian qua tớ bị Lộ Tri Ngôn quán rất là gắt gao. Mỗi ngày sống giống như là dầu sôi lửa bỏng, không được làm cái này không được làm cái kia. Đến bây giờ đã sinh con xong, vậy mà anh ta cũng còn muốn quán đủ chuyện của tớ nữa. Các cậu vất vả lắm mới đến đây, còn chưa kịp vui mừng xong thì cậu lại phải đi gấp rồi.”

“Ngày mai Trương Mộng cũng phải rời đi. Các cậu đi rồi, tớ liền mất hết hi vọng, sẽ không còn ai chơi cùng nữa.”

Dứt lời xong thì Trương Mộng cũng không nhìn được nữa mà vỗ một cái vào ót Phương Diệc Mông mắng: “Không phải cậu đã kết hôn rồi sao hả! Bà đây kết hôn cũng không có bị kích giống như cậu, không thì tự mình kiếm việc mà làm đi chứ!”

“Mẹ chồng tớ không thích để tớ ra ngoài đi làm, càng không thích tớ đi nơi này chạy nơi khác. Trừ khi là Lộ Tri Ngôn đưa tớ ra ngoài, nếu không bà ấy sẽ đến trông chừng nhắc nhở tớ. Bây giờ sinh con rồi mới có chút thời gian tự do thôi, ngày trước thời điểm tớ mang thai, ngoại trừ định kỳ bảo mẫu sẽ đưa tớ ra công viên tản bộ, những thời gian khác bà ấy sẽ bắt tớ ở nhà! Di động và máy tính đều không được dùng, cũng không được nhìn nữa đó.” Phương Diệc Mông nói hết lời rồi, đôi mắt liền ửng đỏ lên.

Sau khi Phương Diệc Mông kết hôn, cô ấy định cư ở Hồng Kông, Hứa Mịch qua lại với cô ấy cũng không nhiều, chỉ là ngẫu nhiên điện thoại nói chuyện một chút. Mà trước đến nay Phương Diệc Mông chưa từng nói với các cô về mẹ chồng của mình, đây là lần đầu tiên Hứa Mịch thấy Phương Diệc Mông có rất nhiều phản đối đối với mẹ chồng của mình.

Cảm xúc của Phương Diệc Mông đến nhanh như vậy, khiến cho Trương Mộng cũng phải ngây ra một lúc, “Giả? Cũng không cho cậu đi làm luôn?”

Hứa Mịch cũng giật mình, tuy rằng cô biết gia đình hào môn rất là khó sống, nhưng mà đây là lần đầu tiên cô nghe được những chuyện này, “Lộ Tri Ngôn cũng theo ý mẹ anh ta?” Lúc trước hai người muốn kết hôn, mẹ của Lộ Tri Ngôn kịch liệt phản đối. Phải một thời gian sau cuối cùng bà mới đồng ý, cứ tưởng như vậy là bà ấy đã nhận Phương Diệc Mông rồi.

“Anh ta cũng nói giúp mẹ chồng tớ. Tớ cảm thấy chỉ có một mình tớ là người chiến đấu rất hăng hái.”

Hứa Mịch và Trương Mộng một bên liếc mắt nhìn nhau, cô cháu này mở miệng hỏi: “Vậy sao trước kia cậu chưa từng nói với bọn tớ, chẳng lẽ giữa chúng ta còn có điều gì không nói ra được sao? Giờ có gì không vui thì cậu cứ trực tiếp nói hết ra đi!”

“Bởi vì bà ấy là mẹ của Lộ Tri Ngôn. Tớ cảm thấy nói chuyện này sau lưng bà thật sự là không tốt. Gần đây việc này càng ngày càng nghiêm trọng, cho nên tớ mới chịu không nổi mà nói ra. Đặc biệt là đoạn thời gian tớ mang thai, cái gì cũng bắt ép không cho làm, bà còn ám chỉ tớ, nói tớ phải ở nhà mà dưỡng thai, đừng nghĩ đến chuyện ra ngoài làm việc. Bà nói nhà họ Lộ không có tớ đi làm cũng không thiếu tiền, thật là tức chết tớ. Sinh đứa bé xong, Lộ Tri Ngôn còn muốn quán thúc tớ, quán đủ mọi chuyện, tớ không nói được gì cả, bọn họ rất quá đáng!” Phương Diệc Mông nói còn chưa hết, cô ấy càng nói càng thấy ủy khuất, đến cuối cùng cũng rơi nước mắt.

Hứa Mịch và Trương Mộng bị nước mắt của Phương Diệc Mông mà choáng váng. Phương Diệc Mông luôn luôn như thế, Hứa Mịch biết rằng khi cô ấy kết hôn rồi sẽ không còn được tự do như lúc trước độc thân nữa. Nhưng mà cô cũng không nghĩ đến tình huống của cô ấy lại đến mức này. Hơn nữa theo lý thuyết thì, dù cho Lộ Tri Ngôn có muốn quán thúc cô ấy như thế nào đi chăng nữa cũng không thể ép đến độ không ra dáng người như thế.

Nhưng cho dù là giận thay cho bản thân mình ra sao, Hứa Mịch cũng không rõ ràng cụ thể nguyên nhân là như thế nào, cho nên cô chỉ biết tạm thời an ủi nói: “Có thể là ở phương diện nào đó cậu không làm tốt, cho nên Lộ Tri Ngôn mới như vậy, tuy rằng mẹ chồng tương đối khó chơi đó, nhưng tớ cũng không nghĩ anh ta sẽ không về phía cậu. Còn về phần mẹ chồng thì cậu tìm thời gian nói cho Lộ Tri Ngôn nghe là được rồi.”

“Có bao giờ anh ta chịu nghe tớ nói đâu, lúc nào cũng muốn bắt phạt tớ, làm sao tớ có thể nói cho anh ta được!” Khuôn mặt Phương Diệc Mông ướt đầm nước mắt.

“Không thể vì thế mà cậu không nói cho anh ta được! Cậu không nói thì làm sao biết anh ta có chịu nghe cậu không?” Hứa Mịch nhìn xuống con diên trong lòng, nhần nại nói.

“Dù sao thì tớ cũng hiểu anh ta nghĩ gì trong lòng, cậu thì không hiểu!” Phương Diệc Mông quay mặt đi.

Phương Diệc Mông luôn giấu diếm chuyện của bản thân cho các cô, đến bây giờ mới chịu nói ra một chút, vốn là trong lòng Hứa Mịch đã có tức giận, hiện giờ nhìn thấy Phương Diệc Mông chỉ biết đề tâm đến chuyện không đâu không chịu nghe khuyên bảo, Hứa Mịch không nhịn được phát bạo, cô cả giận quát: “Không có việc gì thì anh ta phạt cậu làm quái gì! Nếu cậu không chịu nói chuyện với anh ta, vậy thì trực tiếp viết đơn ly hôn rồi gả cho người khác là được. Chẳng phải trước kia có chuyện gì cũng đều tự mình giải quyết với anh ta sao? Hiện giờ kết hôn rồi ngược lại chẳng dám nói là sao hả? Cậu chỉ biết khóc khóc khóc, khóc rồi thì có giải quyết được cái gì không! Là do chính cậu dễ dãi cho nên anh ta mới như vậy, đàn ông là không được dễ dãi! Nếu cậu không dám nói, vậy đi, tớ giúp cậu nói với anh ta!”

“Còn nữa, cậu một mình gả đến Hồng Kông, cuộc sống xa lạ không quen không thân, gặp phải phiền toái là chuyện bình thường. Hiện giờ nín không nói nên mới khóc đó hả? Bọn tớ cậu đề ở đâu? Bao nhiêu năm làm bạn, trong lòng không thoải mái thì phải đến tìm bọn tớ chứ, có gì cậu cũng chỉ biết tự nhin trong bụng, không chịu nói ra! Tuy rằng tớ không nói, nhưng trong lòng tớ từ lâu đã cảm thấy cậu có Lộ Tri Ngôn rồi lập tức quên luôn bọn tớ, một ngàn năm mới thấy cậu tìm đến, cậu là một đứa không có lương tâm!”

Phương Diệc Mông bĩu môi, đôi mắt hồng hồng trừng Hứa Mịch, yên lặng không nói lời nào. Sau một lúc lâu sau, cô ấy mới than thở nói: “Làm gì tới tận ngàn năm.”

“Tớ dùng phép nói quá* có được không!” Hứa Mịch nóng người rống to, giọng hét như sấm vang vọng khắp nơi.

(*Phép nói quá: nguyên gốc là "Nói khoa trương".)

Phương Diệc Mông tái mặt, nhỏ giọng nói: “Đi thôi, tớ biết rồi.”

“Được rồi.” Trương Mộng kéo tay Hứa Mịch, “Cậu không đề ý đến đây là nơi công cộng hả, chú ý đừng gây ảnh hưởng có được không?”

“Cậu ấy chính là muốn tìm mắng!” Hứa Mịch mắng xong lập tức cảm thấy vô cùng sáng khoái, tâm tình tốt lên rất nhiều.

Hứa Mịch hừ mũi, nhìn thoáng qua Du Ninh Trạch đã đứng cách bọn họ không xa, cô quay đầu lại nói với Phương Diệc Mông: “Cậu trở về mà tỉnh lại đi, sau đó gọi điện thoại nói cho tớ rõ ràng sự tình.”

“Còn cậu nữa.” Hứa Mịch quay sang Trương Mộng, “Buổi tối khai thông cậu ấy cho tốt đó!”

“Thật sự là không khiến cho người ta yên tâm chút nào mà. Tớ phải đi rồi, trở về thì gọi điện thoại với nhau nhé.” Hứa Mịch buồn buồn thở dài, cô nâng tay xoa đầu Phương Diệc Mông, giống như ngày trước luôn an ủi cô ấy như vậy. Tuy rằng Hứa Mịch nhỏ hơn Phương Diệc Mông một chút, nhưng cô luôn thành thực, tỏ ra trưởng thành hơn so với Phương Diệc Mông. Cô ấy rất trẻ con, có nhiều lúc Hứa Mịch còn muốn cùng Trương Mộng lấy roi giáo dục cô ấy nữa.

Lúc này Phương Diệc Mông cũng thấy Du Ninh Trạch đứng cách đó không xa, cô chun mũi nức nở nói với Hứa Mịch: “A Mịch, nếu anh ta có khi để cậu, cậu nhớ phải đến Hồng Kông tìm tớ, tớ sẽ bảo vệ cậu.”

Hứa Mịch biết tính tình mình không tốt, nếu gặp chuyện ám ức không chịu nổi, lập tức sẽ nổi đóa mà gây chuyện. Qua nhiều năm rồi, thật ra có rất nhiều lần Phương Diệc Mông và Trương Mộng nhường nhịn tính khí không tốt của cô.

Mà Phương Diệc Mông cũng là một người không thêm đề tâm chuyện gì cả. Rõ ràng vừa rồi Hứa Mịch còn nổi giận với cô ấy, vậy mà lúc nào hết như là quên hết tất cả, hiện giờ chỉ muốn quan tâm đến Hứa Mịch thôi. Cô bật cười ôm lấy Phương Diệc Mông, “Được, tớ biết rồi. Vừa rồi tớ cũng không muốn nổi nóng với cậu.”

“Không có gì, tớ biết cậu là muốn tốt cho tớ. Cậu cũng yêu tớ lắm mà, không phải sao?” Phương Diệc Mông tựa đầu vào vai Hứa Mịch cười tủm tỉm.

Hứa Mịch buông cô ấy ra, một phen nheo nheo mắt Phương Diệc Mông khinh thường nói: “Hừ, lại bắt đầu không biết xấu hổ. Cậu vẫn nên ngẫm nghĩ lát nữa ra ngoài phải giải thích với Lộ Tri Ngôn vì sao đôi mắt này ửng đỏ như vậy đi.”

“Trương Mộng, Phương Diệc Mông ngu ngốc này giao cho cậu đó. Đừng có nhớ tớ quá nha, tớ đi đây.”

Hứa Mịch nói rồi đi nhanh đến chỗ Du Ninh Trạch, lôi kéo tay anh về phía cửa kiểm an bên kia, “Mau đi thôi, trễ giờ rồi.”

Đi đến cửa kiểm an, Hứa Mịch lấy giấy tờ từ tay Du Ninh Trạch, cô mỉm mỉm nói: “Được rồi, anh trở về đi. Thật là hạnh phúc ghê, đây là lần đầu tiên em lên máy bay mà có nhiều người đưa tiễn em như vậy.”

Du Ninh Trạch đứng thẳng người, anh đưa túi xách cho Hứa Mịch, sau đó đôi mắt đen lay lăm chú nhìn cô, môi anh khẽ mím lại, kìm đồng tiền bên má như ẩn như hiện. “Em vào đi, đến nơi nhớ gọi cho anh đấy.”

“Du Ninh Trạch, đột nhiên em không muốn đi nữa, phi thường phi thường không muốn đi.”

“Vậy thì không cần đi nữa.”

“Nhưng mà nếu như không đi, ngày mai em sẽ không kịp đi làm, sau đó em sẽ bị tổng giám đốc sa thải, sau đó mất đi bát cơm, sau đó sẽ bị lưu lạc đầu đường, sau đó sẽ trải qua đủ loại thê thảm”

“Không sao cả, anh nuôi em.” Du Ninh Trạch thuận miệng nói ra.

“Ai, bỏ đi, đầu năm nay kiếm ăn cũng chẳng dễ dàng gì.” Hứa Mịch gục đầu xuống, đôi vai mảnh khảnh nhún lên mấy cái, sau đó xám xịt quay đầu đi vào cửa.

Qua cửa kiểm an xong, Hứa Mịch đứng ở bên trong vẫy vẫy tay với Du Ninh Trạch, “Tạm biệt.”

Du Ninh Trạch mỉm cười đứng ở cửa nhìn Hứa Mịch, tận đến khi bóng dáng xinh đẹp của cô biến mất mới thôi. Đúng là không có lương tâm gì cả. Đi cũng không biết tặng cho anh mấy cái ôm ấp, vừa rồi anh cũng quên luôn bản thân phải ôm cô nữa, hiện giờ Hứa Mịch đi rồi, Du Ninh Trạch cảm thấy vô cùng vô cùng hối hận. Không được, chờ khi nào trở về nhất định phải lấy thời gian nói chuyện riêng với cô cho tốt mới được, hừ hừ.

Nhất định phải giáo dục vấn đề này cho tốt! Du Ninh Trạch hạ quyết tâm, cuối cùng chỉ biết thờ dài xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Lúc trở về, Phương Diệc Mông và Trương Mộng ngồi ghế sau, còn Du Ninh Trạch thì ngồi ghế phụ lái cạnh Lộ Tri Ngôn nói chuyện với anh ta. Trên đường đi, thỉnh thoảng Lộ Tri Ngôn lại lướt qua kính chiếu hậu nhìn cặp mắt đỏ hồng của người phụ nữ phía sau đang tỏ ra không có gì hướng ra ngoài cửa sổ kia.

Chờ Trương Mộng và Du Ninh Trạch đến khách sạn rồi, bên trong chỉ còn lại hai người Lộ Tri Ngôn và Phương Diệc Mông. Vừa rồi thời điểm Trương Mộng bước xuống xe, Phương Diệc Mông sống chết bám theo nói đêm nay nhất định phải ngủ chung với bạn thân của mình. Đến lúc Trương Mộng cáu lên vừa đẩy vừa ghét bỏ nói: “Trong nhà còn hai đứa trẻ, cậu muốn bỏ à?” Phương Diệc Mông mới đành phải thôi.

“Lên phía trước ngồi với anh.” Xe bắt đầu chạy, giọng nói trầm thấp từ ghế lái của Lộ Tri Ngôn truyền đến.

Phương Diệc Mông ngồi yên bất động, cô xoay đầu kiên cường nói: “Em muốn ngồi ghế sau.”

Về đến nhà họ Lộ cũng đã là 11 giờ khuya. Phương Diệc Mông cúi mặt đi sau Lộ Tri Ngôn, vừa vào cửa đã nhanh chân đến phòng con trai của mình trước tiên. Bảo mẫu trong phòng còn chưa ngủ, nhìn thấy Phương Diệc Mông trở về lập tức đứng dậy chào cô: “Tam phu nhân.”

Phương Diệc Mông gật đầu đưa ngón trỏ đặt lên môi, ý bảo bảo mẫu nhỏ giọng một chút. Cô đi đến bên giường con trai nhìn thẳng nhóc đang ngủ, bỗng nhiên trong lòng dâng lên cảm giác nhu hòa dị thường.

Đứa nhỏ một tháng tuổi thật ra còn chưa có phát triển gì cả, giống như một đứa trẻ sơ sinh không khác là bao. Tuy rằng đây là con trai nhà mình, nhưng mà Phương Diệc Mông nhìn một lát thì vẫn cảm thấy đứa trẻ này thật là xấu! Nhớ lúc mới sinh con ra, cô liếc mắt mở miệng nói câu đứa nhỏ này xấu quá, kết quả là bị Lộ Tri Ngôn giáo huấn cho một trận. Mẹ chồng cô còn nói, đừng có chê nó này nọ, kéo không sau này lớn lên sẽ xấu như lời của cô. Lúc đó Phương Diệc Mông rất là muốn phản bác lại, nhưng mà cuối cùng vẫn phải buộc mình nhìn xuống không nói ra. Hừ, năm đó mẹ cô sinh cô ra, có mấy người khen cô đâu chứ, vậy mà bây giờ cô trưởng thành rồi xinh đẹp biết bao không phải sao. Ai biết chừng cô nói như thế sau này con trai cô trở thành mỹ nam cũng nên.

Cô dùng ngón tay phác họa lên gương mặt nhỏ nhắn của con mình, cảm giác thật là mềm mại. Tiểu hỗn đản, con xấu hệt như ba con ngày xưa!

Rời khỏi phòng con trai nhỏ, Phương Diệc Mông lại sang phòng con trai lớn Lộ Phương Tranh.

Thông thường đúng chín giờ, Tiểu Phương Tranh sẽ nằm trên giường ngủ. Nhưng mà lần này cô vào phòng, kết quả nhìn thấy một màn Tiểu Phương Tranh đang ngồi trên giường ôm iPad.

Tiểu Phương Tranh nghe được tiếng cửa vang lên, ngẩng đầu thì nhìn thấy người đến là Phương Diệc Mông, cậu nhóc nhanh tay ném iPad vào đồng chân, sau đó chớp chớp mắt chột dạ nhìn cô: “Mẹ.”

Phuong Diệc Mông đi đến bên giường, chồm người lấy cái Ipad bị giấu trong chăn ra, cô nhìn con trai mắt húng nói: “Bông Bông, mẹ nói với con như thế nào. Chính giờ là phải đi ngủ, bây giờ đã là mấy giờ rồi, lại còn muốn lên lút chơi trò chơi như thế này hả?”

Tiểu Phuong Tranh chu cái miệng nhỏ nhắn, tròn mắt chuyền mấy vòng, cậu nhóc bật dậy ôm lấy Phuong Diệc Mông, giọng nói vô cùng chân thành đáng yêu: “Mẹ, con sai rồi. Con ngủ không được, cho nên mới lấy máy chơi một chút thôi.”

Phuong Diệc Mông hừ mũi, rõ ràng không tin lời cậu nhóc, chỉ là một đứa nhỏ bao nhiêu tuổi, có chuyện gì mà không ngủ được kia chứ? Nhưng mà nhìn đỉnh đầu tròn tròn, mái tóc mềm mượt, đôi mắt to long lánh nước chực chờ trào ra ngoài thì Phuong Diệc Mông lại mềm lòng. Cô đưa tay véo mặt con trai một phen, nhìn không được hôn mấy cái lên khuôn mặt trắng nõn mềm mại của nó, nói: “Về sau trước khi ngủ mẹ sẽ tịch thu Ipad.”

Tiểu Phuong Tranh vừa nghe thế, mặt lập tức xụ xuống, ôm Phuong Diệc Mông làm nũng: “Đừng mà mẹ. Về sau con nhất định sẽ ngủ sớm.”

“Làm nũng cũng vô dụng thôi. Con có tin mẹ nói với ba con không hả?”

Cậu nhóc vừa nghe cô muốn nói với Lộ Tri Ngôn, lập tức ừ ừ làm con đà điểu.

“Giờ thì đi ngủ, đêm nay mẹ ngủ với con.” Phuong Diệc Mông trèo lên giường, ôm lấy con trai mình. Cô mới không ngủ chung với con lợn chét Lộ Tri Ngôn đâu, hừ hừ.

“Quá tuyệt!” Tiểu Phuong Tranh nhảy lên hôn mạnh mặt cô mấy cái. Kể từ khi ba với mẹ kết hôn xong, mẹ lúc nào cũng ngủ chung với ba, bỏ cậu qua một bên không thèm đếm xỉa.

Nhưng đáng tiếc cho Tiểu Phuong Tranh, còn chưa kích động vui mừng được bao lâu, ba cậu đã đi qua ôm mẹ rồi đi. Tiểu Phuong Tranh méo mào muốn tranh mẹ lại, nhưng nê hà thực lực không bằng được ba, cuối cùng chỉ biết trơ mắt nhìn ba cướp mẹ đi.

Phuong Diệc Mông dựa người vào bờ vai rộng rãi vững chắc của Lộ Tri Ngôn, cô hơi ngẩng đầu, vừa vặn có thể nhìn thấy chiếc cằm tinh xảo, bờ môi xinh đẹp của anh. Cô tự mắng mình một tiếng, thật là không có mặt mũi gì cả, lại bị sắc đẹp trước mắt dụ dỗ. Trước kia cô chính là bị khuôn mặt đẹp đẽ này lừa gạt, mới cùng anh trầm luân như thế. Đến tận bây giờ mới biết người đàn ông này không vô hại giống vẻ bề ngoài của anh chút nào.

Lộ Tri Ngôn ôm Phuong Diệc Mông đến bên giường, cô nhanh chóng thoát khỏi cái ôm của anh, nhanh như thỏ nhảy ra đầu giường, một mặt nhìn anh vô cùng cảnh giác.

Lộ Tri Ngôn nói lỏng caravat, nhìn thấy bộ dạng này của Phuong Diệc Mông, anh bật cười, đôi mắt dưới ánh đèn sáng rực long lanh dị thường, “Phuong Diệc Mông, có phải em không muốn sống nữa rồi đúng không? Anh nhớ em như thế nào, mà em lại có thể bỏ anh trợ trọi như vậy chứ?”

Phuong Diệc Mông trừng mắt Lộ Tri Ngôn, “Mặc kệ em! Em không muốn sống nữa thì làm sao, anh còn xen vào việc của em nữa, em lập tức trốn nhà ra đi!”

Lộ Tri Ngôn cười lạnh, “Em thử đi, để anh xem thử em có thể bước qua cửa lớn nhà họ Lộ này hay không.”

Lời này của anh rõ ràng đã kích thích Phuong Diệc Mông, cô đột nhiên nghĩ tới cô rất lâu rồi không bước qua cửa lớn của căn nhà này. Cô nghĩ đến mấy ngày nay trải qua phải chịu đủ ừ ừ khuất khó chịu, cuối cùng Phuong Diệc Mông cũng không nhịn nữa, một bên òa khóc một bên lên án: “Anh khi dễ em! Em đã như vậy rồi, anh còn mắng em nữa. Em đã nỗ lực lắm rồi, anh còn không vừa lòng sao!”

Đã rất lâu rồi Lộ Tri Ngôn không thấy Phuong Diệc Mông khóc thê thảm như vậy. Nước mắt cô ào ào chảy xuống, tuy rằng không biết bản thân mình đã làm sai cái gì khiến cô thành ra như vậy, nhưng nhìn đến hàng nước mắt kia của cô, Lộ Tri Ngôn đột nhiên cảm thấy mình thật sự đã phạm phải tội ác tày trời.

Anh vội đến bên cạnh Phuong Diệc Mông, một phen ôm lấy cô, vỗ nhẹ lưng cô an ủi: “Được rồi, đừng khóc nữa. Em đã lớn thế này rồi, sao lại còn khóc nhè nữa.”

“Đều tại anh cả.” Phuong Diệc Mông ồ ồ khóc, còn bôi hết nước mắt nước mũi lên bộ tây trang của Lộ Tri Ngôn.

“Ừ, đều tại anh.”

“Vừa rồi anh còn hung dữ với em nữa oa oa.”

“Ừ, là anh không đúng.”

“Anh còn không cho em bước ra khỏi cửa lớn nhà họ Lộ.”

“Ừ, anh thu lại câu nói đó.”

...

.....

Hôm nay công ty có một phần được liệu muốn chế thành sản phẩm, cấp trên đưa ra yêu cầu lần này Hứa Mịch sẽ là người đi quản lý, cô phải đi đến vùng ngoại thành để giám sát quy trình làm được liệu.

Nguồn hàng bên kia chín giờ sẽ đến khu chế phẩm, Hứa Mịch ở đây phải gấp rút chạy đến đó cho đúng giờ. Từ nhà cô đi đến nơi ngoại thành đó cũng là hơn nửa giờ đồng hồ lái xe, bởi vì không muốn trễ giờ, cho nên Hứa Mịch đã thức dậy từ lúc sáu giờ rưỡi sáng, khi bảy giờ chạy ra ngoài thì Hà Thăng đã đậu xe trước cửa đợi cô rồi.

Sau khi lên xe chào hỏi trợ lý riêng của mình là Hà Thăng, Hứa Mịch lập tức điều chỉnh ghế phụ lái thấp xuống, trực tiếp nằm xuống nhắm mắt ngủ bù.

Ngủ ở ghế phụ lái đến mức say sưa, thẳng đến khi trợ lý đẩy vai gọi cô dậy, thì Hứa Mịch mới choáng váng mơ mơ màng màng mà thức tỉnh.

Nhìn thấy vẻ mệt mỏi của sếp mình, Hà Thăng nhanh chóng lấy chai nước đưa cho Hứa Mịch, “Đến nơi rồi, sếp uống chút nước cho có tinh thần đi.”

Hứa Mịch thở nặng vuốt vuốt hai bên huyệt thái dương, cất giọng như đang bị cảm: “Cảm ơn.”

Ngủ trong xe thật ra rất là khó, ghế cứng cáp cũng không sánh được với giường êm, cho nên chỉ mới nằm có một lúc mà Hứa Mịch lại cảm thấy toàn thân mình đâu đâu cũng ê ẩm đau nhức, càng ngủ nhiều thì đầu càng đau hơn. Vốn dĩ khi sáng thức dậy, bản thân cô đã cảm thấy mệt mỏi vô cùng rồi. Tối hôm qua lại chẳng tài nào ngủ được, thức đến tận một giờ sáng mới có thể chợp mắt, mà chìm sâu vào giấc mộng lại mơ thấy những thứ tầm phào, làm cho tinh thần của cô khi tỉnh lại xuống đến âm độ. Mà lúc tỉnh rồi thì Hứa Mịch nát óc cũng không thể nào nhớ được mình đã mơ thấy cái gì.

Hà Thăng đi theo Hứa Mịch làm việc cũng đã nửa năm rồi. Hứa Mịch làm việc rất tốt, tác phong chuyên nghiệp lại có tài, đối với mọi người cũng vô cùng thân thiết gần gũi, điều này khiến cho anh ta cực kỳ cực kỳ thích vị thủ trưởng này của mình. Nửa năm qua làm việc với cô, thật ra hai người cũng đã thân thiết và vui vẻ.

Anh ta nhìn qua kính chiếu hậu, thấy sắc mặt Hứa Mịch rất tệ, dưới mắt còn có thâm quầng, một bộ tiêu tụy khác hẳn ngày thường. Ai ôi, đây là lần đầu tiên Hà Thăng nhìn thấy bộ dạng này của Hứa Mịch, “Sếp Hứa, thân thể cô không được thoải mái sao?”

Hứa Mịch uống một ngụm nước, dòng nước lướt qua cổ họng, cảm thấy dễ chịu một chút cô mới nói: “Chắc là tối hôm qua bị cảm lạnh, cho nên có chút đau đầu thôi.”

“Vậy đợi bao giờ xong việc, cô xin phép về nhà nghỉ ngơi đi.” Hà Thăng lo lắng nói.

“Ừ, tôi cũng muốn như thế. Nhưng mà trên công ty tôi còn rất nhiều việc chưa hoàn thành xong.” Hứa Mịch thờ dãi duỗi thắt lưng một cái, cô cười nói: “Không có việc gì đâu, chút nữa ngủ thêm một giấc nữa là khỏe thôi.”

Thời tiết tháng ba có chút lạnh, hôm nay lại có cơn mưa nhỏ, gió thổi quan từng trận lạnh cóng, mới vừa bước xuống xe, Hứa Mịch đã bị gió “yêu thương” cho run cả người.

Hứa Mịch kiểm kê xong nguồn hàng, sau đó phân phó cho quản lý đóng gói mặt hàng. Thời điểm hiện nay công ty Thịnh Thái đang phát triển rất là phát đạt, khắp nơi sản phẩm đều có nhãn công ty này, công ty bọn họ cần rất nhiều được liệu để hỗ trợ các sản phẩm thuốc dành cho mùa lạnh, phải nói số lượng rất là khủng khiếp. Lần này Thịnh Thái muốn hợp tác cùng với công ty cô, đối với một công ty phát triển như vậy, tự nhiên bên cô cũng rất coi trọng đợt giao hàng số lượng lớn này.

Nhu cầu hiện thời của Thịnh Thái rất là cấp bách, hơn nửa số lượng không lồ như thế này, việc giao hàng cũng muốn đẩy nhanh tốc độ. Khi đóng gói xong, người bên kia lập tức muốn chuyển hàng đi, các trình tự quản lý hàng hóa cũng bị giảm bớt mấy phần, Hứa Mịch không dám đề ra sơ xuất, cho nên toàn bộ quá trình cô đều ở kho một bên giám sát, nhìn từng rương từng rương hàng được đóng gói tốt rồi chuyển lên xe container, nhất định không được một lỗi sai nào.

Sau khi xong thây, Hứa Mịch lại đi một vòng nhà máy xem qua các quy trình làm được liệu của mọi người.

Mọi việc đi vào ổn thỏa thì thời gian cũng đã đến giữa trưa, Hứa Mịch và Hà Thăng ở lại nhà máy ăn cơm luôn. Thức ăn ở nhà máy chế được rất phong phú, khẩu vị rất ngon, hình thức bày biện của vô cùng bắt mắt. Nhà máy này còn có nhà ăn chuyên môn dành cho quản lý cấp cao trong công ty và lãnh đạo công ty.

Hà Thăng thấy sắc mặt Hứa Mịch tái nhợt, tỏ vẻ lo lắng đặc biệt gọi thêm cho cô một bát canh. Bất quá hôm nay Hứa Mịch thật sự chẳng có khẩu vị gì cả, cô uống được hai ngụm lại muốn bỏ thìa xuống.

Hà Thăng buồn cười nói đùa: “Sếp Hứa, cô không ăn cái gì hết là muốn đắc đạo thành tiên sao?”

Hứa Mịch liếc mắt lấy khăn giấy lau miệng, sau đó nửa thật nửa giả nói: “Đúng vậy, tôi đang giảm béo đây.” Vừa dứt lời Hứa Mịch mới phát hiện ra giọng nói của mình giống như là được nói ra từ mũi vậy, khàn khàn mất hết sức lực, chết thật, chắc chắn là bị cảm rồi.

Thời điểm buổi chiều trở về công ty, đầu Hứa Mịch choáng váng lợi hại, toàn thân tay chân rã rời, hơn nửa bụng còn ả ả đau đớn.

Hứa Mịch chịu không nổi, cuối cùng nói với Hà Thăng: “Chúng ta đi bệnh viện.”

“Được.”

Khi đến bệnh viện, Hà Thăng cẩn thận đưa Hứa Mịch lấy phiếu kiểm tra. Anh ta gấp rút đưa cô đến ghế ngồi, sau đó đợi theo số thứ tự khám bệnh, Hà Thăng lại ân cần đưa cô vào phòng khám.

Theo lời bác sĩ, đúng là cô có cảm nhẹ, nhưng mà vị bác sĩ đó nói một lúc, cuối cùng lại không kê đơn thuốc cho Hứa Mịch, ngược lại viết giấy bảo cô sang khoa sản phụ xem xét một chút.

Lúc nghe bác sĩ nói sơ qua hiện trạng của mình, Hứa Mịch mới nhớ tới di cã của mình rất lâu rồi chưa tới ghé thăm. Bình thường kinh nguyệt của cô rất không đồng đều, bởi vì các tác động bên ngoài, cho nên Hứa Mịch cũng chẳng quan tâm chuyện này cho lắm.

Nhưng mà... đến tận bây giờ, được biết mình bắt buộc phải đến khoa sản phụ, đầu óc Hứa Mịch lập tức lâm vào trạng thái u mê.

Vào khoảnh khắc tâm hồn Hứa Mịch bay đến tận trời cao, cô bị Hà Thăng đỡ đến khoa sản phụ...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Đi khoa sản phụ, Hứa Mịch cảm thấy đầu óc choáng váng, quả thật là người tính không bằng trời tính! Trời ạ, làm sao có thể như vậy được chứ. Cười chui còn chưa tính, vừa kết hôn chưa tới một tháng thì đã có thai! Cô còn chưa có chuẩn bị tốt tinh thần để làm mẹ mà! Không đúng, phải nói là ngay cả làm vợ cô còn chưa có thích ứng được hoàn toàn.

“Thật ra... chỉ là chu kỳ kinh nguyệt của tôi không bình thường thôi. Trước kia chu kỳ thường đến rất muộn, có một lần còn trễ nửa tháng nữa. Hiện giờ chỉ trễ có một tuần, làm sao có thể nói là mang thai được.” Hứa Mịch giống như sắp chết mà giả vờ, cô liên tục lay bàn lắc đầu nói.

Nữ bác sĩ hiển nhiên là đã quá quen thuộc với loại sự tình này, cô ấy cất giọng lạnh nhạt: “Tôi là bác sĩ, hay cô là bác sĩ?”

Hứa Mịch trầm mặc, được rồi, cô là bác sĩ, tôi là bệnh nhân.

“Loại tình huống như cô tôi thấy cũng thành thói quen rồi. Có rất nhiều cô gái trẻ rất giống cô, kiểm tra ra mình có thai ai nấy cũng sống chết không tin. Sáng hôm nay cũng có một cô gái đến đây. Cô so ra còn tốt hơn so với cô ấy đó, tôi thiếu cô còn có người đi cùng, còn cô ấy thì chỉ có một mình. Khi cô ấy biết được tin mình có thai, cô ấy đã khóc đến kinh thiên động địa, cảm xúc không thể nào không chế được mà khóc cha gọi mẹ. Cuối cùng cũng phải là tôi và một vài người khác dỗ cô ấy lại, cô ấy mới có thể ổn định được.” Nữ bác sĩ lắc đầu, tỏ vẻ vô cùng cảm thán nói.

Hứa Mịch: “...”

Hà Thăng: “...”

“Người đã trưởng thành rồi, làm việc gì cũng phải tự chịu trách nhiệm với hành vi của mình, mang thai chính là mang thai!” Nữ bác sĩ lại nhìn thoáng qua Hà Thăng đang đứng cạnh Hứa Mịch, “Đã là đàn ông thì phải biết tự chịu trách nhiệm, đừng lúc nào cũng đổ hết mọi thứ lên đầu người phụ nữ của mình.”

Hà Thăng: “...”

Hứa Mịch liếc mắt nhìn Hà Thăng, hơi vội mà giúp anh ta giải thích: “Không phải, cô hiểu lầm rồi, anh ấy là đồng nghiệp của tôi.”

Nữ bác sĩ nghe xong chỉ biết thờ dài: “Ai, lại là màn ngay cả cha của đứa nhỏ là ai cũng không biết.”

Hứa Mịch: “...” Được rồi. Tôi không nói chuyện với cô nữa.

Nữ bác sĩ nhìn thấy vẻ mặt rối rắm như thế của Hứa Mịch, cho rằng cô không muốn sinh đứa nhỏ trong bụng, nữ bác sĩ vừa đan tay vào nhau vừa nói: “Cô chú ý nghỉ ngơi một chút, vốn dĩ cô đã thiếu máu, hiện giờ thai nhi bất ổn, hơn nữa lại còn bị động thai khí, cho nên bụng mới bị đau như thế. Đợi đến khi nào lên lầu xem tình trạng của thai nhi trong bụng, thì hãy quyết định khi nào nạo thai sau.”

“Bác sĩ, tôi không nạo thai.” Hứa Mịch cau mày phản bác. Hiện giờ tâm tình cô rất là phức tạp, trong bụng bỗng nhiên xuất hiện một cục cưng thế này, cô thật sự cảm thấy mình rất là khủng hoảng. Tuy rằng cô chưa có chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận đứa nhỏ này, nhưng cô hoàn toàn không có ý từ bỏ đứa con ngoài ý muốn này.

Đột nhiên cô thật là muốn biết, sau khi Du Ninh Trạch biết được tin này, phản ứng của anh sẽ như thế nào.

.....

Tuy rằng hôm nay Hứa Mịch thật sự không có khẩu vị ăn uống, nhưng thời điểm buổi tối ăn cơm với gia đình, cô vẫn nỗ lực ăn hết một bát cơm, sau đó

lại xuống phòng bếp làm một bát canh gà.

Ba Hứa đã rất lâu rồi mới thấy khẩu vị của Hứa Mịch tốt như vậy, lời nói của ông vô cùng thấm thía mà giáo dục: “Đúng rồi, con ăn nhiều một chút cũng tốt, nhìn con gầy như thế thật là chẳng đẹp chút nào. Bình thường con chỉ ăn có chút cơm, cả nửa bát còn chưa tới, nhìn đến thật chẳng ra cái dạng gì. Hiện giờ con không cần giảm béo gì nữa đâu, phải là tăng cân mới đúng đó. Bộ dạng con gầy gò phỏng chừng một con gió nhẹ thôi cũng đủ làm con bay đi thật xa!”

Mẹ Hứa không tán thành nói: “Ai nói! Hiện giờ thân hình A Mịch chúng ta là vừa vặn xinh đẹp. Một đứa con gái đã trưởng thành như vậy rồi, còn tăng cân cái gì nữa! Vất vả lắm A Mịch mới gầy được, chẳng lẽ ông còn muốn con bé biến về trước kia sẽ béo ú thế hả?”

Ba Hứa không nói gì nữa, trái lại chỉ biết yên lặng ăn cơm. Nhiều năm sống chung, ông cũng tổng kết ra được một điều, đó là cùng mẹ Hứa tranh cãi, kết quả gì ông cũng sẽ phải tự mình tìm ngược.

Cơm nước xong xuôi, mẹ Hứa nhanh chóng đi lấy hộp thuốc đến bàn, lấy một gói thuốc cầm mào ra, sau đó pha với nước nóng rồi đưa cho Hứa Mịch: “Con gái, mẹ nghe giọng con giống như nói ra từ mũi vậy, chắc là bị cảm rồi, con uống thuốc cho đỡ đi.”

Hứa Mịch đang uống canh gà, cô nghe vậy bỗng nhiên tâm tình trở nên vô cùng phức tạp. Đặt thìa xuống, Hứa Mịch ngược mắt nhìn mẹ nói: “Mẹ, ba, con nói hai người nghe chuyện này, hai người đừng có kích động đó.”

Hứa Mịch biết bà đã sớm rất muốn làm bà ngoại rồi.

“Chuyện gì?”

Hứa Mịch hừm hừm cổ họng nói: “Con mang thai rồi. Buổi chiều con mới đi bệnh viện khám, bác sĩ nói con không thể tùy tiện uống thuốc được.”

Ba mẹ Hứa kinh ngạc: “Cái gì? Có thai nhanh như vậy sao!”

Nhìn đi, đâu phải một mình cô cảm thấy nhanh chóng, mà cả mọi người ai cũng cảm thấy nhanh nữa. Thấy bản thân ba mẹ mình mất hẳn bình tĩnh, ngược lại đột nhiên Hứa Mịch lại cảm thấy vô cùng bình tĩnh.

Hứa Mịch ăn no rồi mới cảm thấy khí lực trên người đã trở lại, đầu óc tuy rằng có một chút choáng váng nhưng cũng không nặng nề như cũ nữa. Quả nhiên dĩ thực vi thiên*, ăn no rồi dễ làm việc. Về sau nhất định phải tuyên truyền thật tốt vấn đề này, trong người sinh bệnh mà không ăn ngon thì chắc chắn sẽ tăng thêm bệnh tình! Ăn mới là vương đạo!

(*Dĩ thực vi thiên: trong “Dân dĩ thực vi thiên”; có nghĩa là lấy ăn làm đầu, có ăn thì sẽ được làm tiên trên trời.)

Cơm nước xong xuôi, nghỉ ngơi một chút rồi Hứa Mịch bị mẹ thúc giục đi tắm nước ấm.

Thừa dịp lúc Hứa Mịch đang tắm, mẹ Hứa lại đi vào bếp nấu một bát canh gừng bỏ đường. Hứa Mịch vừa tắm ra, nhìn thấy bát canh gừng đặt trên bàn, cô lập tức nhú mày ghét bỏ nói: “Gì thế, con ghét nhất là gừng!”

“Gừng có cái gì ghét hả, nó rất là tốt đó biết không! Hiện giờ con không thể uống thuốc được, ăn một bát gừng cho đỡ, ăn xong rồi dùng chân đắp cho đỡ mồ hôi, như thế mới khỏe được.” Mẹ Hứa đẩy bát canh gừng đến trước mặt Hứa Mịch: “Mau đi, còn nóng ăn mới tốt.”

Đứa trẻ này thật là phiền toái. Đã lớn già đầu vậy rồi còn bắt ép mẹ mình bức bối đủ thứ. Trong lòng Hứa Mịch khó chịu, nhưng khó chịu như thế nào cũng phải nuốt xuống bụng. Hứa Mịch hừ hừ mấy tiếng, sau đó vẫn cầm bát canh gừng từ tay mẹ Hứa uống cạn một hơi hết sạch.

“Ai ôi, cái con bé này, uống chậm một chút đi chứ, dọa đến cháu ngoại của mẹ thì làm sao bây giờ! Con đã lớn như vậy rồi, tại sao lại còn lỗ mãng không có chừng mực thế chứ!”

Hứa Mịch trả bát lại cho mẹ Hứa, “Ai nha, đầu con đau muốn chết rồi. Mẹ đừng lải nhải con nữa, mẹ càng nói con càng đau đầu đầu đó.”

“Rồi rồi rồi, mẹ không nói nữa. Con mau lên phòng ngủ đi, nhớ đắp chăn đó.” Mẹ Hứa nói xong nghĩ nghĩ chút lại nói: “Không được, tối nay mẹ ngủ chung với con, tướng ngủ của con chẳng tốt chút nào, nửa đêm đá chăn xuống thì không tốt.”

“Dạ, để ba ngủ một mình đi.” Hứa Mịch nói một câu rồi vẫy vẫy tay trở về phòng ngủ.

Đội Hứa Mịch trở về phòng xong, ba mẹ Hứa mới ngồi ở phòng khách xem ti vi.

“Tôi nghĩ chúng ta nên để A Mịch đến thành phố B làm việc luôn, bà thấy sao?” Ba Hứa đang xem ti vi, đột nhiên nói.

Mẹ Hứa không đáp chuyện, vẫn chăm chú xem ti vi.

“Con bé kết hôn với Ninh Trạch vội vàng quá, bọn trẻ còn chưa có thời gian tìm hiểu chăm sóc lẫn nhau. Hiện giờ A Mịch có thai, để hai đứa ở riêng như vậy thật là không phải biện pháp tốt, tôi nghĩ để A Mịch đến thành phố B, sống chung một chỗ với Ninh Trạch đi.” Ba Hứa rót một tách trà, ông uống một ngụm tiếp tục nói: “Chúng ta chỉ có một đứa con gái, nó rồi đi thì thật là chẳng bỏ được. Nhưng mà cuộc sống của A Mịch còn rất dài, chúng ta không thể nào luôn ở bên cạnh con bé được, ở bên cạnh con bé giờ chỉ có thể là một mình Ninh Trạch thôi.”

Mẹ Hứa nghe đến đoạn cuối, hốc mắt bà đỏ lên, bà nghèn nghẹn nói: “Tôi biết, con bé nên cùng Ninh Trạch ở thành phố B. Ai, chỉ là tính tình con bé không tốt, tôi sợ con bé ở chung với mẹ chồng sẽ không thể hòa hợp được.”

“Tuy rằng A Mịch bị chúng ta chiều hư, tính khí bất ổn. Nhưng mà con bé sẽ không phải là không biết có chừng có mực. Chẳng lẽ bởi vì không thể sống chung với mẹ chồng mà con bé lại không sống chung với chồng mình được? Con bé hiểu chuyện mà, chúng ta không thể quản con bé mãi được.” Ba Hứa buông cốc trà, nhíu mày nói.

“Đúng đúng đúng, ông nói rất đúng! A Mịch không phải là miếng thịt trên người ông rơi xuống, cho nên ông không có đau lòng!” Mẹ Hứa nghe xong lập tức chảy nước mắt, giọng điệu cũng không tốt.

Mẹ Hứa vừa khóc, ba Hứa lại chỉ biết thở dài một hơi, ông hoãn giọng lại đôi chút, “A Mịch cũng là miếng thịt trong lòng tôi, vì cuộc sống sau này của con bé, chúng ta phải tách con bé ra. Nếu con bé ở nhà chồng mà phải chịu ủy khuất, thì chẳng phải còn chúng ta là chỗ dựa cho nó sao? Tôi thấy bên thông gia cũng không phải là không thông tình nghĩa lý. Chỉ cần bản thân A Mịch làm tốt mọi thứ, thì cần gì bên đấy phải gây chuyện khiến A Mịch phải chịu ủy khuất được.”

Mẹ Hứa không nói chuyện nữa, quay đầu yên lặng xem ti vi, tay một bên lại lau lau nước mắt. Bà luôn dựa theo cảm tính hơn là lý tính.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng chuông cửa. Mẹ Hứa nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, đã 9 giờ rưỡi rồi, giờ này còn ai đến nhà được nữa chứ?

Ba Hứa lục đục đứng dậy bước ra mở cửa, vừa nhìn thấy người đến, ông đã tròn mắt kinh hãi lắp bắp.

Bên tay Du Ninh Trạch cầm một cái vali hành lý cỡ nhỏ, anh đứng trước cửa, khoe môi kéo lên một nụ cười tươi tắn, lúm đồng tiền sâu dưới ánh đèn lại vô cùng đẹp đẽ, “Ba.”

“Ninh Trạch, sao con trở về sớm vậy?” Ba Hứa tránh người, nhường đường để Du Ninh Trạch vào nhà.

“Con đi công tác, tiện đường đi ngang qua thành phố A.” Du Ninh Trạch ôn hòa cười trả lời ba vợ.

Mẹ Hứa nghiêng đầu, nhìn thấy Du Ninh Trạch cũng vô cùng ngạc nhiên, bà đứng lên cười nói: “Trở về sao lại không báo trước để chúng ta ra đón con chứ. Trẻ thế này rồi, có phải chưa ăn cơm tối đúng không?”

Nghe mẹ Hứa hỏi như vậy, Du Ninh Trạch có chút ngượng ngùng, quả thật là bụng anh có chút đói, nhưng mà anh lại không dám làm phiền mẹ vợ chút nào, “Con đã ăn trên máy bay rồi mẹ.”

“Ăn trên máy bay sao no cho được. Trong bếp còn có canh gà, để mẹ hâm nóng cho con ăn.” Mẹ Hứa nói xong lập tức đi vào phòng bếp.

Du Ninh Trạch mới để hành lý lên ghế sofa, anh vội ngăn cản: “Mẹ, không cần phải làm...” Phiền... Đáng tiếc, lời anh còn chưa hết thì mẹ Hứa đã đi vào bếp mất rồi.

Ba Hứa biết Du Ninh Trạch là người hướng nội, ông sợ anh không cảm thấy tự nhiên, cho nên cười nói: “Chút việc, không sao đâu mà.”

Du Ninh Trạch mỉm cười ngồi xuống ghế, ôn hòa đáp: “Dạ, ba.”

Tầm mắt anh tùy ý đảo quanh phòng khách, nhưng nhìn mãi mà chẳng thấy bóng dáng người mình hằng đêm mong nhớ, lòng Du Ninh Trạch có chút thất vọng. Vốn dĩ đêm nay Du Ninh Trạch sẽ phải từ Hồng Kông bay thẳng về thành phố B, kết quả vừa đến sân bay, trong đầu không tự chủ được nhớ đến tối hôm qua bóng dáng Hứa Mịch đứng ở cửa chờ. Cuối cùng ma xui quỷ khiến như thế nào, anh lại đi sửa vé, đổi vé đến thành phố B trở thành vé đến thành phố A.

Lúc sắp lên máy bay, Du Ninh Trạch mới đánh một cuộc gọi cho trợ lý riêng, báo chuyển cuộc hội nghị sáng mai thành buổi chiều, anh có việc bận rồi.

Ừ, nhớ vợ quá, trước tiên là phải xem vợ yêu của mình như thế nào đã.

Ba Hứa như nhìn thấy tâm tư của Du Ninh Trạch, ông hơi cười nói: “Hôm nay A Mịch không thoải mái, cho nên con bé đi ngủ sớm rồi.”

Lông mày Du Ninh Trạch nhảy dựng, “Cô ấy bị bệnh à?”

“Không có sao cả, chỉ là bất cẩn mà bị cảm mạo chút thôi.” Xem ra Du Ninh Trạch còn chưa biết chuyện Hứa Mịch mang thai, ba Hứa cũng không tính nói ra. Nhìn qua hẳn là con gái của ông muốn tự mình nói chuyện này cho Du Ninh Trạch rồi, ông vẫn là nên giữ chút lạc thú cho đôi vợ chồng son này.

Du Ninh Trạch uống hết bát canh gà của mẹ Hứa, trong bụng cảm thấy vô cùng ấm áp, thập phần thoải mái. Phần thoải mái này luôn tồn tại trong lòng anh, tuy rằng thời điểm ở chung với gia đình Hứa Mịch thật sự không nhiều, nhưng Du Ninh Trạch lại rất thích gia đình này, ở đây rất có tình cảm ấm nóng ngọt ngào.

Bởi vì sợ rằng sẽ đánh thức Hứa Mịch, cho nên Du Ninh Trạch dùng toilet ngoài phòng. Xong xuôi hết mới nhẹ nhàng vào phòng Hứa Mịch, leo lên giường ôm cô ngủ.

Trước khi ngủ mẹ Hứa còn đặc biệt nhắc nhở Du Ninh Trạch trông chừng cô, đừng để cho cô nửa đêm lại giờ thói đập chăn. Du Ninh Trạch mỉm cười

cam đoan: “Tuyệt đối sẽ không để cho cô nửa đêm đá chăn.” Anh ôm cô rồi, làm sao mà cô đã được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Bởi vì tối hôm qua ngủ sớm, cho nên sáng hôm sau, chỉ hơn bảy giờ một chút, Hứa Mịch đã tỉnh giấc. Tuy rằng nửa đêm vì quá nóng là tỉnh lại tận hai lần, nhưng mà cũng may cả đêm không có mộng mị gì hết, cô ngủ một giấc vô cùng thoải mái.

Quả nhiên đối với người mà nói giấc ngủ là vô cùng trọng yếu, hiện giờ tinh thần Hứa Mịch rất là tỉnh táo, ngoại trừ trên người có chút ẩm ướt, thì tinh thần cô thật là sáng khoái không thôi.

Hứa Mịch đứng dậy rời giường, bước đến toilet tắm rửa.

Tắm rửa xong, Hứa Mịch cuộn khăn quanh người bước ra ngoài. Cô đi đến tủ quần áo, khoé mắt liếc nhìn người trên giường hình như còn đang ngủ. Bình thường mẹ cô thức dậy rất sớm, hôm nay không biết như thế nào lại ngủ đến giờ còn chưa dậy, thật là lạ.

Hứa Mịch tìm một bộ đồ, cời khăn tắm rồi mặc vào người, xong xuôi lại bò lại lên giường. Thật vất vả lắm mới đến ngày cuối tuần, hôm nay tất nhiên phải ngủ nướng tiếp rồi.

Lưng Hứa Mịch dựa vào đầu giường, lấy điện thoại ra chơi, lướt lướt điện thoại một lúc bỗng nhiên cô lại cảm thấy có gì đó không đúng. Tóc mẹ cô không có ngắn như vậy! Bởi vì vừa rồi cô ngủ dựa lưng lại về phía kia, cho nên khi cô rời giường thì chỉ nhìn thấy cái ót của người nằm bên cạnh thôi.

Cô buông điện thoại trong tay xuống, nghiêng đầu vừa nhìn thấy lập tức phát hoảng. Cái đầu này là đầu của đàn ông.

Hứa Mịch hơi đưa người về phía trước, nhẹ kéo thân hình người đàn ông lại xem, mẹ nó, quả nhiên đây là Du Ninh Trạch! Anh về khi nào? Từ trên trời giáng xuống đất à? Hừ hừ, yên hơi lặng tiếng cũng không cho cô một lời nhắn trước.

Vậy là cả tối ngày hôm qua một đêm thoải mái là do cô ngủ với Du Ninh Trạch?

Đúng lúc này, đột nhiên Du Ninh Trạch động dậy một chút. Hứa Mịch tưởng cô làm đánh thức anh, kết quả chỉ là anh chuyển tư thế nằm ngửa ra tiếp tục ngủ.

Là da trắng nõn, mũi thẳng đứng, mắt hai mí khép kín, lông mi thật dài phù cong ở khuôn mặt, thoát nhìn cả người nhu hòa bất khả tư nghị.

Hứa Mịch yên lặng nghĩ, loại tư thái như thế này, ở cổ đại hẳn là thoát loại thư sinh nhu nhược. Cô nằm nghiêng xuống, tay phải đưa lên chống đầu, hai mắt chăm chú nhìn đáng về anh ngủ.

Chà... làn da Du Ninh Trạch tốt thật. Không giống như cô, thỉnh thoảng lại nổi lên mấy hạt đậu! Ôi... tướng ngủ cũng dịu dàng văn nhã. Không giống như cô, tướng ngủ xấu đến không thể nói nổi!

Nhìn một lúc lâu, Hứa Mịch cũng cảm thấy mỏi người. Cô dứt khoát nằm hẳn xuống, một tay nhẹ nhàng vòng qua, ôm lấy thất lưng gầy gò của anh ở trong chăn. Trên người anh không có lấy một điểm sẹo lỗi lổm, tuy rằng bây giờ chỉ cách một lớp áo ngủ, nhưng Hứa Mịch biết rằng xúc cảm nơi thất lưng dưới lớp áo kia là vô cùng tốt.

Bỗng nhiên cô nhớ đến, thời điểm anh ở trên cô cùng nhau làm “chuyện yêu”, cô đều sẽ ôm lấy thất lưng gầy gò trần trụi kia, còn thường thường xoa xoa bóp bóp, vui vẻ ăn đậu hủ của anh.

Nghĩ đến chuyện đó, trong đầu cô lập tức hiện lên hình ảnh anh ở trên người cô rong đuối, hơi thở nóng rực phả vào cô. Ở ngoài anh là một bộ nho nhã phóng khoáng, không biết rằng nội tâm anh thật ra lại là tràn ngập nhiệt tình như thế.

Phụ nữ ở tuổi này nhất định ai cũng sẽ yêu thích mấy cái ôm ấp, đều sẽ muốn có một điểm tựa để nương vào. Ôi, trước mắt mà nói, cô coi như cũng rất thích là ôm ấp, người bên cạnh cũng là điểm tựa của cô. Không thể nói chính xác chuyện về sau sẽ như thế nào, dù sao hiện giờ tỷ số ly hôn của xã hội rất cao. Cuộc sống của hai người bọn cô còn cần rất nhiều thời gian, tất yếu phải tiếp tục thân cận hiểu biết nhau thêm rồi.

Ngay tại thời điểm tinh thần của Hứa Mịch còn bay ở nơi xa, thì Du Ninh Trạch đã mở mắt. Anh mở to mắt cô ra nhìn một chút, rồi lại duỗi tay sờ trán cô, xác định độ ẩm không có gì khác biệt, Du Ninh Trạch mới yên lòng thở ra một hơi.

“Sao lại dậy sớm vậy?” Vừa tỉnh giấc, cho nên giọng của Du Ninh Trạch còn chút khô khốc.

Hứa Mịch cười hi hi dựa đầu vào người anh, “Ngủ đủ rồi nên tỉnh. Anh về khi nào vậy? Em còn tưởng rằng tối qua mẹ tú với em nữa.”

Du Ninh Trạch chuyển thân mình, đổi tư thế ôm lấy Hứa Mịch, “Khuya hôm qua, anh về rất trễ.”

“Anh ở lại đây cả ngày luôn sao?”

Du Ninh Trạch nở nụ cười, “Chỉ một buổi sáng, anh không thể ở lại lâu hơn.”

“Vội vậy sao, cuối tuần rồi mà còn phải đi làm. Buổi chiều anh phải đi rồi sao?”

“Ừ, giữa trưa ăn cơm xong anh sẽ đến sân bay, chiều nay anh có một cuộc hội nghị trên công ty.”

“Sếp của các anh đúng là thuộc giai cấp bóc lột! Áp lực làm việc của anh có phải rất là lớn không?” Hứa Mịch không vui bĩu môi.

Bị Hứa Mịch nói như thế, không hiểu sao trong lòng Du Ninh Trạch bỗng nhiên có một chút chột dạ nho nhỏ, “Khụ khụ, thật ra không tính là bóc lột. Cuối tuần làm việc anh lại được tăng tiền lương. Bình thường cuối tuần cũng rất ít khi lên công ty, chẳng qua gần đây công ty có rất nhiều việc, cho nên anh không thể không tăng ca đây nhanh tốc độ làm việc được.”

Hứa Mịch nhìn Du Ninh Trạch một chút, sau đó hừ mũi chế nhạo: “Sao anh lại thành thật như vậy, còn giúp sếp anh biện giải nữa nha. Sếp anh là người nhà thân thích của anh à? Em nói anh nghe này, ở xã hội mà thành thật như vậy thì rất dễ bị khi dễ ức hiếp đó nha, ở công ty anh cũng không khác mấy đâu.”

Du Ninh Trạch mỉm cười xoa xoa đầu Hứa Mịch, “Không sao đâu, ở công ty không ai dám khi dễ anh cả, mọi người đều phải nghe theo lời anh.” Hừ, ngoại trừ cái tên Từ Khiêm dám rống to đối với anh mà thôi.

“Vậy thì tốt rồi, em luôn cảm thấy anh rất dễ bị khi dễ.”

Nghe cô nói thế, Du Ninh Trạch lập tức xoay người véo má Hứa Mịch nói: “Nhìn chỗ nào của anh mà em nói anh dễ bị khi dễ hả!” Người khi dễ anh phỏng chừng chỉ có một mình cô thôi.

“Thật không? Lần đầu tiên em nhìn thấy anh, lập tức đã cảm nhận được ngoài mặt anh ra vẻ đứng đắn ngay thẳng, thật chất trong lòng đã khản trương đến chết rồi phải không? Hừ hừ, từ đó em đã bắt đầu rất muốn khi dễ anh rồi.”

“Khi đó là lần đầu tiên đi xem mắt, khó tránh khỏi khản trương là đúng. Đối với người khác anh chưa từng có khản trương như thế!” Du Ninh Trạch phản bác. Hôn nữa lúc đó vừa liếc mắt nhìn thấy cô anh đã có cảm giác yêu thích người phụ nữ này, tâm lý lập tức trở nên phập phồng khản trương. Anh ra xã hội nhiều năm như vậy, đã sớm luyện thành năng lực gặp chuyện lớn chắc chắn cũng không thấy sợ hãi, gặp được Hứa Mịch chính là một cái ngoại lệ khác biệt.

Hứa Mịch nghĩ nghĩ, hình như anh nói cũng rất đúng. Thời điểm anh đối với cô và đối với người khác, giống như hoàn toàn trở thành hai người khác nhau. Thời điểm ở chung với người lạ, anh sẽ tỏ ra khách sáo, nhã nhặn có lễ độ, tiền lui đều phải.

Bỗng nhiên nghĩ đến một điểm, Hứa Mịch cười đến mắt cũng híp lại thành một đường chỉ, “Em biết rồi, anh đối với em là nhất kiến chung tình, vừa gặp đã yêu, bị khí chất trời sinh của em, vẻ đẹp yêu kiều thướt tha và nét đẹp siêu cấp diễm lệ của em thuyết phục rồi.”

Du Ninh Trạch bật cười điểm cái trán bóng loáng của cô một cái, lại không nhịn được cúi xuống hôn một cái, cười nhạo nói: “Em thật là tự kỷ.”

“Mị lực quá lớn, không tự kỷ không được.” Hứa Mịch đẩy người Du Ninh Trạch, “Anh đi xuống, nặng chết được mà cứ đè em mãi.”

Thật ra thì Du Ninh Trạch cũng không phải là áp hết sức lực lên người của Hứa Mịch, chỉ là thân trên chặn người của cô lại thôi. Vẫn là đang bình thường, bỗng nhiên Hứa Mịch phát hiện trên đùi mình có vật gì đó cứng cứng ấn xuống. Mắt cô tròn to lên, đều nói buổi sáng là thời điểm đàn ông nổi lên phản ứng mãnh mẽ nhất, hiện giờ cô cảm nhận được rồi, lại chẳng thể nào phản kháng được nổi.

Cô vừa nói xong, Du Ninh Trạch liền trực tiếp đè cả người mình lên, cúi đầu hôn xuống cổ cô, không nói hai lời luồn tay vào váy cô đi lên, “Nhớ em chết mất.”

Một tay Hứa Mịch đè lại cái tay đang làm loạn của Du Ninh Trạch lại, thái độ kiên quyết nói: “Hiện giờ chúng ta không thể làm.” Đột nhiên cô nghĩ đến, lần trước làm ở khách sạn, hoàn hảo lúc đó không có ảnh hưởng gì đến đứa nhỏ trong bụng.

Du Ninh Trạch buông cổ cô ra, ngược mắt lên nhìn cô, không hiểu hỏi: “Sao vậy?”

Hứa Mịch nhìn ánh mắt tò mò của Du Ninh Trạch, không hiểu sao tâm tình đột nhiên tốt lên, “Anh đoán xem.”

Về mặt Du Ninh Trạch vô cùng ảo não, đôi mắt ánh lên vẻ đáng thương nói: “A Mịch, giữa trưa anh đã phải đi rồi.” Ngụ ý là, giữa trưa anh đã đi, hiện giờ không có nhiều thời gian lắm, chúng ta nên làm nhanh thì hơn.

Hứa Mịch vỗ đầu Du Ninh Trạch một cái, cố tình ám chỉ anh, “Quả nhiên đàn ông đều là loại động vật tính trùng lên não. Anh không muốn làm ba ba sao? Muốn làm ba ba thì phải tiết chế một chút.”

“Nói bừa, muốn làm ba ba, thì chúng ta càng phải nỗ lực nha.” Du Ninh Trạch ôm lấy Hứa Mịch dụi dụi.

“Em nói anh Du Ninh Trạch, đã là một người đàn ông trưởng thành rồi mà còn thích làm nũng, anh không thấy xấu hổ hả.” Hứa Mịch cười nhạo đẩy anh ra.

“Đối với vợ của mình, có cái gì mà phải xấu hổ cơ chứ. Chúng ta tiếp tục thôi.” Bên má Du Ninh Trạch lộ ra nụm đồng tiền xinh đẹp. Tuy rằng anh rất muốn làm, nhưng mà anh không nghĩ mình sẽ ép buộc Hứa Mịch, tất cả đều phải có sự đồng ý của cô mới được.

Hứa Mịch nghĩ nghĩ, “Ấy nha, nói cho anh biết hai tin, một xấu một tốt. Chờ em nói xong anh lại quyết định có làm hay không, anh muốn nghe tin tốt hay là tin xấu trước?”

“Tốt xấu cùng nghe.” Du Ninh Trạch được sự cho phép của vợ yêu, thắm mong cô nói nhanh một chút.

“Nóng vội sẽ không ăn đậu hủ nóng được.”

“Anh không vội, đậu hủ đều sẽ bị em đoạt đi hết, như thế lại càng không được ăn.” Du Ninh Trạch tiếp lời.

Khỏe miệng Hứa Mịch kéo lên: “Được lắm, anh thắng. Không đùa với anh nữa, tin xấu là, tương lai trong hai tháng nữa anh sẽ phải cấm dục.”

Nhìn thấy vẻ mặt kháng nghị của Du Ninh Trạch, Hứa Mịch hất mặt tiếp tục nói: “Tin tốt là, em mang thai, chín tháng nữa anh sẽ trở thành ba ba.”

Ánh mắt Du Ninh Trạch khiếp sợ mở to, sau đó vẻ mặt anh lập tức mừng như điên xen lẫn không thể tin được, “Cái gì! Nhanh như vậy sao?” Anh từ trên người Hứa Mịch nhảy xuống, mắt chăm chăm nhìn về phía bụng cô, “Em có khi nào?”

“Phỏng chừng là đêm tân hôn hoặc là lần sau hôn lễ.”

Du Ninh Trạch sung sướng hôn Hứa Mịch một cái, khuôn mặt anh bừng sáng vẻ sùng bái kinh hồn nhìn cô, vô cùng tán thưởng nói: “A Mịch, em thật là lợi hại!” Vợ yêu của anh chính là không giống người thường chút nào, ngay cả mang thai cũng nhanh chóng như vậy.

Hứa Mịch che mặt, cô không cảm thấy cô lợi hại có được không. Tên đầu sỏ gây ra chuyện này phải là anh mới đúng! Chắc trong cả lứa bạn học của cô, người vừa kết hôn đã lập tức mang thai phỏng chừng chỉ có một mình cô thôi. Cái này là nóng vội cỡ nào rồi hả!

Nhìn người đàn ông trước mặt đang ôm bụng cô hưng phấn biết bao, đột nhiên Hứa Mịch lại cảm thấy vô cùng sâu não, “Du Ninh Trạch, anh không thấy chuyện này tới quá nhanh hay sao. Em vẫn chưa chuẩn bị tốt để đón nhận nó.”

Trong lòng Du Ninh Trạch kích động không thôi, anh nhẹ nhàng ôm lấy Hứa Mịch, một cái nắn cũng sợ làm cô đau, anh cảm thấy miệng mình cười chắc cũng kéo đến mang tai rồi, “Không sao, còn đến chín tháng để em chuẩn bị.”

“Vậy anh đã chuẩn bị tốt để nghênh đón một sinh mệnh mới rồi sao? Em luôn cảm thấy chuyện này rất là không chân thực, tại sao chỉ trong nháy mắt em đã sắp phải làm mẹ rồi. Chúng ta kết hôn chưa đến một tháng, vậy mà đã nhanh chóng mang thai một đứa nhỏ, có phải chúng ta đã đẩy nhanh tốc độ quá rồi không. Hay là chúng ta cần phải có chút suy xét lại đây?”

Du Ninh Trạch nhìn ra sự bất an của Hứa Mịch, cô luôn có chần chừ bởi hồi không rõ, thật sự khiến người ta phải nhức đầu. Nhưng mà chuyện lần này, có lẽ anh phải làm rõ một số chuyện với cô. Du Ninh Trạch nhìn vào mắt Hứa Mịch nói: “A Mịch, chúng ta đã là người trưởng thành hết rồi, đều biết rõ bản thân chúng ta đang làm điều gì việc gì. Anh và em kết hôn với nhau là để cùng nhau bước đi hết cuộc sống sau này, mặc dù cuộc hôn nhân này đến quá sớm, nửa trùng hợp lại nửa có ý thức giục của gia đình hai bên. Tuy rằng ban đầu cả hai chúng ta có chút mơ hồ, cả anh cũng không có chút ít mơ màng, nhưng mà anh biết tận sâu trong nội tâm anh, lúc đó ý nghĩ sợ mất đi em nhiều hơn tất cả. Cho nên anh mới khẩn cấp làm kết hôn như thế này, khi đó anh không nói cho em biết, bởi vì anh muốn để cho thời gian chứng minh em thấy, chúng ta ở bên nhau trải qua hết thảy.”

“Em luôn cảm thấy do hai nhà bức hôn nên anh mới đồng ý kết hôn với em” Những lời này đã đóng chiếm trong lòng Hứa Mịch rất lâu rồi. Lúc hai người chỉ mới mua nhẫn đính hôn, cô còn phát chút tính khí xấu của mình để chốn tránh, nói rằng đừng có ép cô, nếu không cô sẽ không gả cho nhà kia.

“Nếu anh không thích, ai ép anh cũng không thể.” Mặt Du Ninh Trạch vô cùng nghiêm túc, giọng điệu cũng vô cùng trịnh trọng nói: “A Mịch, em phải có tin tưởng đối với cuộc hôn nhân này của chúng ta. Có phải là anh làm chồng không tốt, cho nên em mới không có cảm giác an toàn? Về sau có chuyện gì chỉ cần chúng ta nói ra với nhau thì sẽ tốt hơn thôi đúng không? Đừng giấu tâm sự ở trong lòng nữa, có được không?”

“Ừm, nói ra là được.” Hứa Mịch gật đầu một cái. Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng nghiêm trang của Du Ninh Trạch, bỗng nhiên Hứa Mịch cảm giác như mình biến thành một đứa trẻ, đang bị người lớn nghiêm cần răn dạy. Trước kia thời điểm ở chung với Du Ninh Trạch, cô luôn cảm thấy anh như một đứa trẻ lớn dạng ngây thơ kia mà! Hiện giờ nhìn thấy bộ dạng này của anh, Hứa Mịch thật sự rất là muốn hỏi, có phải anh là quý nhập thân không! Chỉ là xét thấy bầu không khí này tương đối nghiêm túc, vẫn là cô nên yên lặng không nên cắt ngang lời anh thì hơn.

“Chúng ta cùng nhau cố gắng. Nếu anh làm không tốt, thì em phải nói cho anh biết, anh sẽ sửa lại cho tốt. Dù sao chúng ta còn một đoạn đường về sau rất là dài.”

“Em làm không tốt, anh cũng phải nói ra cho em sửa lại, tuy rằng em không nhất định phải nghe lời làm theo.” Hứa Mịch nhìn bộ dạng đẹp đẽ của người đàn ông trước mặt, cuối cùng cũng không chịu nổi tuông ra tâm tình trôi nổi đã lắng đọng xuống dưới mà nói ra.

Du Ninh Trạch: “...”

Hứa Mịch cười hề hề: “Được rồi, không cần thận nói ra lời trong lòng, em thu hồi lại có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Du Ninh Trạch nhìn vẻ mặt ra chiều sấm hối của Hứa Mịch, anh phì mũi không chút do dự vạch trần cô: “Thật không có thành ý!”

Hứa Mịch: “Em rất là có thành ý đó.”

Du Ninh Trạch: “Nói dối sẽ không tốt cho thai nhi.”

Hứa Mịch: “Đứa nhỏ còn chưa có thành hình, chỉ số thông minh không có, anh dường cũng không thể dường.”

Du Ninh Trạch: “...”

Đây là mẹ kế à? Đứa nhỏ còn chưa được sinh ra đã bị nói là không có chỉ số thông minh rồi...

Hứa Mịch nhìn bộ dạng cam chịu của Du Ninh Trạch, trong lòng đột nhiên tốt đến kỳ lạ, nụ cười trên môi phi thường đắc thắng, cười đến mặt mày cũng cong, đôi mắt cô phát ra từng tia sáng, thẳng tắp tiến vào lòng Du Ninh Trạch.

Du Ninh Trạch ngắm lấy dung nhan xinh đẹp của người phụ nữ trước mặt, tâm tư anh vòng vo mấy vòng, nghĩ một lúc cuối cùng mới nói: “A Mịch, em có nghĩ đến sẽ chuyển đi thành phố B làm việc không?”

Đối với vấn đề mà Du Ninh Trạch nói ra, một điểm ngạc nhiên giật mình Hứa Mịch cũng không có, cô vẫn vui vẻ nói: “Cuối cùng anh cũng hỏi em về việc này? Nhìn anh một giọt nước cũng không rỉ, em cứ tưởng rằng anh một chút cũng không có ý định sẽ muốn em chuyển đến thành phố B đó nha.”

Mày đẹp của anh khế nhủ lại, nhất thời nghĩ không ra trong đầu Hứa Mịch chứa những điều gì. Biết rõ cô chỉ nghe chứ không có chịu làm, nhưng Du Ninh Trạch vẫn nhẹ nhàng nói: “Từ sớm anh đã muốn hỏi em, nhưng xem em chẳng có vẻ gì là muốn chuyển đi, cho nên anh mới không nói.”

Hứa Mịch không vui nhủ mày, “Vậy anh muốn em đi đâu hả? Anh không muốn em chuyển đến thành phố B à?”

Du Ninh Trạch vuốt vuốt chân mày Hứa Mịch, anh cười tủm tỉm nói: “Đương nhiên là muốn em chuyển đến thành phố B. Anh muốn đến chết đi được, nhưng anh lại không muốn miễn cưỡng em.”

Mỗi người đều có cuộc sống riêng tư, đó là những vòng luẩn quẩn khác biệt. Anh không thể ích kỉ bắt ép Hứa Mịch rời bỏ vòng luẩn quẩn của bản thân mình, đi vào vòng luẩn quẩn của anh được. Cho dù hai người đã là vợ chồng, nhưng mà Hứa Mịch vẫn có quyền lựa chọn riêng của cô.

“Vậy vì sao anh sớm không hỏi trể không hỏi, lại cố tình chọn thời điểm này mà hỏi. Có phải là muốn đứa nhỏ này không cần biết đến quê nhà mẹ nó?” Trong lòng Hứa Mịch thật ra là mừng rỡ, nhưng mà vẫn không nhận được mà nói.

“Trước kia không tìm thấy cơ hội thích hợp, hiện giờ chỉ là lửa sém lông mày mà thôi*.” Du Ninh Trạch ngừng một chút rồi nói tiếp: “A Mịch, hôn nhân xa cách thế này ít nhiều đều không có nhân tính em có hiểu không, nhưng mà chúng ta đã sớm muốn cách xa thế loại hôn nhân mất đi nhân tính rồi. Hoàn hảo bây giờ cục cưng đang có ba ba, cũng rất là thân cận với anh em không thấy sao? Như vậy thì chẳng phải là rất kịp thời rồi.”

(* Lửa sém lông mày: chỗ này Nam không rõ nên giải thích với mọi người như thế nào nữa, ٩(๑`๑)٩ có ai biết thì nhắc Nam nha, Nam sẽ cập nhật đầy đủ, cảm ơn mọi người ٩(๑ ۰ ๑)٩)

“Trước kia sao em lại không biết anh biết cách ăn nói như thế chứ?”

Về mặt Du Ninh Trạch chớp mắt vô cùng nghiêm túc, anh nói: “Đó là do em chưa hiểu rõ anh. Cho nên chuyển đến thành phố B em sẽ càng hiểu rõ anh hơn nữa. Anh tin rằng ba mẹ em hẳn cũng sẽ đồng ý.”

Hứa Mịch kéo rộng khóe môi, cô biết chắn chắn ba mẹ cô cũng đã sớm có ý niệm cho cô chuyển đến thành phố B, nhưng mà nghĩ sao cô vẫn cố ý nói: “Nếu như anh có thể đi thuyết phục được ba mẹ em, em đây sẽ cố mà chuyển đi cùng anh.”

Trước kia thời điểm ban đầu Hứa Mịch còn lo lắng vấn đề hôn nhân này, nhưng mà cô vẫn vô pháp vô thiên nhận định tính nghiêm cần cùng sự lo lắng của Du Ninh Trạch. Hiện giờ xem ra người đàn ông này thật sự đã đặt cuộc hôn nhân này vào lòng rồi.

Câu trả lời của Hứa Mịch chính là đáp ứng lời đề nghị của anh. Du Ninh Trạch cảm thấy cực kỳ hưng phấn, anh ôm chặt Hứa Mịch, liên tục cọ xát cô, lại hôn mạnh lên đôi môi đỏ mọng, “A Mịch, em thật tốt.”

Hứa Mịch cảm nhận được trên đùi có cái gì chườm chườm, một vật nóng đang đè lên trên, bỗng nhiên cô có cảm giác muốn roi nước mắt đầu mặt, lại có điểm ngưng ngừng không tự nhiên, bởi vì cô phát hiện ra, thật ra cô cũng rất muốn làm chuyện đó với anh hu hu. Quả nhiên quả nhiên, chẳng lẽ phụ nữ đến tuổi này nhất định sẽ có con đái khác dị thường sao? Nội tâm Hứa Mịch thập phần rối rắm.

Cô đẩy người Du Ninh Trạch ra, vội vàng thúc giục anh: “Mau rời giường đi, em đợi anh cùng ăn sáng, em thật là đói đến muốn chết rồi.”

Vừa nghe đến Hứa Mịch đói bụng, Du Ninh Trạch lập tức rời giường đi vào toilet rửa mặt làm vệ sinh.

Du Ninh Trạch luôn tận lực bỏ qua phản ứng dưới thân, nhưng khi rửa mặt xong, anh lại phát hiện dưới thân vẫn cứng rắn đến lợi hại. Vợ yêu hiện đang ở bên ngoài, anh lại chẳng thể ăn. Hiện giờ anh chỉ có thể tự mình nhận mệnh cùng tay phải “yêu thương” thôi.

Đợi một lúc thật lâu vẫn chưa thấy Du Ninh Trạch đi ra, Hứa Mịch chờ đến sắp ngủ lại luôn rồi. Bước xuống giường, Hứa Mịch hử hử mấy tiếng mới đi đến trước cửa toilet gõ cửa, “Du Ninh Trạch, anh còn chưa xong sao? Anh bị táo bón à nên ngủ trong toilet luôn rồi à?”

Vốn là Du Ninh Trạch cũng sắp đến đỉnh điểm rồi, tốc độ trên tay cũng mỗi lúc một nhanh. Ngay tại thời điểm anh chu du lên tận trời mây, nhiệt tình trong cơ thể toàn bộ trút xuống hết bàn tay phải, lại đột ngột bị giọng nói của Hứa Mịch làm cho giật mình, tâm tình anh nháy mắt phát hoảng, tiểu Ninh Trạch cũng theo đó mà run lên một cái.

Đột nhiên Du Ninh Trạch cảm nhận được một điều vô cùng sâu sắc, loại sự tình này nếu bị quấy rầy nhiều lần, anh nhất định sẽ bị chườm ngại về khả năng làm chuyện đó.

Không nghe được tiếng động gì từ bên trong, Hứa Mịch lại gõ gõ cửa thêm mấy lần, “Du Ninh Trạch! Du Ninh Trạch anh có còn sống hay là chết rồi hả?”

“Anh còn sống.”

Du Ninh Trạch điều chỉnh hơi thở một chút, sau một lúc lâu mới mở cửa toilet, chậm chạp bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa đã nhìn thấy Hứa Mịch trừng lớn hai mắt, vẻ mặt tò mò không ngừng đánh giá anh. Hai bên tai Du Ninh Trạch hơi đỏ, ánh mắt anh lại có chút mơ hồ, giống như là trốn tránh, không dám nhìn đến ánh mắt của cô.

Hứa Mịch không chú ý đến những điểm kỳ lạ của Du Ninh Trạch, miệng chỉ biết lầm bầm thủ thi như nói chuyện với tri âm, “Không nghĩ tới anh mà cũng bị táo bón. Em có một đứa em họ, mỗi lần đi toilet đều bị táo bón hết vệt. Cũng may là anh tốt hơn nó nhiều, mỗi lần nó đi đều phải đến một tiếng đồng hồ đó ha ha.”

“Anh...” Thiếu chút nữa là Du Ninh Trạch phun ra câu anh không có bị táo bón. Nhưng khi nhìn đến vẻ mặt “Nếu anh không táo bón, tạo sao lại ngốc trong toilet lâu đến như vậy? Em biết, em hiểu, em thông cảm mà, anh không cần giải thích đâu” của Hứa Mịch, Du Ninh Trạch lập tức cắn răng nhận xuống, “Được rồi, anh vẫn tốt lắm, em đi rửa mặt đi.” Nói xong anh trực tiếp vòng qua Hứa Mịch, một đường đi thẳng ra ngoài.

Hứa Mịch thấy thế còn không chịu tha, vừa vào toilet còn vừa nói: “Đầu năm nay đi vệ sinh mất hai phút như em thật sự là rất ít, cơ bản đều là tuyệt tích hết rồi.”

(Tuyệt tích: đồng nghĩa với tuyệt chủng.)

Du Ninh Trạch: “...”

.....

Du Ninh Trạch ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy ba Hứa đang ngồi ở phòng ăn dùng bữa sáng, anh mỉm cười chào hỏi, lúm đồng tiền bên môi như ẩn như hiện: “Ba.”

Ba Hứa ngẩng đầu nhìn Du Ninh Trạch một cái, ông vuốt cằm nói: “Trên bếp còn bữa ăn nóng cho hai đứa.”

“Dạ.” Du Ninh Trạch nghe lời lập tức đi vào phòng bếp, mang cháo trong nồi mức thành hai bát rồi để ra bàn, lại vào lấy thêm mấy cái bánh.

Anh đặt bánh xuống bàn, đẩy đẩy bát cháo một chút nhưng không có ý tứ sẽ dùng ngay. Du Ninh Trạch đưa mắt nhìn một vòng, cuối cùng nhìn ba Hứa hỏi: “Ba, mẹ đâu rồi?”

Ba Hứa lại ngẩng đầu, “Bà ấy đi làm rồi.”

Du Ninh Trạch mỉm cười, “Vậy trước tiên con có chuyện muốn thương lượng với ba một chút, khi nào mẹ về lúc đó ba hãy nói lại với mẹ được không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Khi Hứa Mịch rời khỏi phòng ngủ, Du Ninh Trạch đứng trước cửa nhìn cô, đôi mắt cong lại như một vầng trăng, anh cười tủm tỉm, giống hệt như một con mèo ăn vụng, “Đã thuyết phục được.”

Hứa Mịch không hiểu: “Thuyết phục cái gì?”

Du Ninh Trạch chậm rãi tiến lên, ân cần đỡ Hứa Mịch đi đến bàn ăn ngồi xuống, “Thuyết phục ba em.”

Du Ninh Trạch đẩy bát cháo vừa rồi đến trước tay Hứa Mịch, thúc giục cô, “Độ ẩm vừa phải.”

Nhận lấy bữa sáng, Hứa Mịch vừa ăn vừa thắc mắc: “Sao lại nhanh như vậy? Ba em không có tiến hành giáo dục tư tưởng với anh à?”

Ba cô tương đối cổ hủ, bình thường Hứa Mịch luôn phải chịu giáo huấn của ông. Mỗi lần giáo huấn đều là những thiên lý đạo nghĩa vô cùng to lớn. Hứa Mịch cảm thấy, tuy rằng chắc chắn ba sẽ cho phép cô chuyển đến thành phố B sống cùng với Du Ninh Trạch, nhưng mà sau cùng nhất định vẫn sẽ gọi hai người bọn cô ra giáo dục một phen.

Du Ninh Trạch nghe rồi trầm ngâm một chút, “Hừm, có thể là ông thấy tương đối vừa lòng với đứa con rể này, cho nên ông không giáo dục lại tư tưởng với anh.”

“Phi! Nhất định ông sẽ nói cái gì mà vợ chồng son chúng ta phải sống cho thật là đàng hoàng, cái gì mà A Mịch tính khí không tốt, anh ít nhiều nên bỏ qua cho em một chút, cái gì mà giữa vợ chồng phải biết được như thế nào gọi là khiêm nhường lẫn nhau, cái gì mà phải thông cảm cho nhau ba la ba la các thứ!”

“Sao em biết được hả? Có phải vừa rồi nghe lén bọn anh nói chuyện không?” Quả thật là ban nãy ba Hứa có nói với anh những lời này.

“Em còn cần phải nghe lén sao? Những điều này em nghe nhiều đến mức lỗ tai cũng muốn rụng bưng. Em với mẹ sợ nhất chính là lúc ba em nghiêm mặt nghiêm mảy tiến hành giáo dục tư tưởng với bọn em đó.” Hứa Mịch nói xong lập tức chuyển đổi đề tài, “Ba mẹ anh đều là giáo sư hết, bọn họ sẽ không cổ hủ hơn so với ba em có đúng không?”

Đối với ba mẹ chồng này, thật ra hiểu biết của Hứa Mịch đối với bọn họ là vô cùng ít. Từ khi kết hôn đến nay, cô chỉ mới cùng mẹ chồng nói chuyện qua điện thoại đúng hai lần thôi. Hơn nữa thời gian trò chuyện còn không quá năm phút đồng hồ, thật sự là rất ít.

“Trong ấn tượng của anh, ba mẹ anh không tiến hành giáo dục tư tưởng với anh. Cho nên em không cần phải bị ảnh hưởng tâm lý, tốt nhất là cứ vô tư làm vợ anh đi.” Du Ninh Trạch bật cười an ủi Hứa Mịch, “Yên tâm, khi đến thành phố B rồi em sẽ sống chung với anh. Chúng ta chỉ cần đến nhà ba mẹ anh ăn bữa cơm mỗi tuần là được rồi.”

Như thế này thì còn gì bằng nữa, quá tuyệt vời! Không cần phải sống chung với ba mẹ chồng, thật sự là quá tốt. Bình thường ở nhà mình, mẹ nó chứ, bị mẹ cô ảnh hưởng mà xem mấy phim truyền hình, hơn nữa những người xung quanh cô bình thường đều không nhiều thì cũng ít có chút oán giận trong mối quan hệ “mẹ chồng nàng dâu”. Đối với việc bị người ta quản thúc, thật sự rất là đáng sợ đó nha. Hứa Mịch tự do lâu ngày quen rồi, thật sự chẳng muốn chuyện đó sẽ xảy ra đối với mình.

Chỉ là do người trước mặt mình là Du Ninh Trạch, cho nên Hứa Mịch vẫn là đành chỉ việc muốn cười sặc tiếng ăn mừng đủ kiểu, về ngoài cô vẫn bình tĩnh gật đầu đáp: “Ừm, em biết rồi.”

Ăn bữa sáng xong, Hứa Mịch lôi kéo Du Ninh Trạch ra ngoài, nói muốn đi dạo phố một chút.

Đã rất lâu rồi Hứa Mịch không cùng người đàn ông nào ra ngoài dạo phố. Hiện giờ ra đường nhất thời chẳng biết trái phải nên đi bên nào trước. Du Ninh Trạch dứt tay vào túi, dáng đứng cao lớn bên cạnh Hứa Mịch xinh đẹp nhìn vẻ mặt rối rắm của cô, anh không những phì cười mà còn tăng thêm áp lực thúc giục cô: “Em đây là muốn đi đâu?”

Hứa Mịch vuốt cằm, liếc mắt đánh giá Du Ninh Trạch một chút. Tuy rằng một thân tây trang trên người anh làm nổi bật lên dáng người cao ngất, anh tuấn phóng khoáng, nhưng mà nếu thay đổi lại phong cách ăn mặc, thậm chí là vẻ mặt cử chỉ, thì hẳn là cũng sẽ tạo lại dáng vẻ mang hiệu quả khác biệt. “Đi! Chúng ta đến cửa hàng mua quần áo! Anh xem anh cả ngày đều mặc tây trang, anh mặc không thấy ngứa nhưng em nhìn thì thấy chán. Người khác không biết còn tưởng rằng anh ngoài tây trang ra thì không có quần áo nào khác nữa.”

Du Ninh Trạch mỉm cười: “Đúng vậy.”

Hứa Mịch: “Đúng cái gì?”

Du Ninh Trạch: “Ngoài tây trang ra thì anh không có bộ quần áo nào khác.”

Hứa Mịch: "..."

.....

Hứa Mịch đứng ở bên ngoài phòng thử đồ chờ Du Ninh Trạch bên trong. Qua một lúc thật lâu sau, Du Ninh Trạch mới mang theo gương ngựng câu nệ chậm rãi bước ra ngoài.

Quần jeans xanh hơi rộng rãi, phối với một thân áo sơ mi trắng gạo, bên ngoài khoác một cái áo bó tới màu tay dài. Vốn Du Ninh Trạch đã là một người đàn ông bề ngoài tương đối thanh tú, dáng người cũng cao gầy, bộ quần áo này phối vào thật sự là vô cùng thích hợp, làm giảm bớt mấy phần sức quyến rũ của đàn ông trưởng thành nam tính, ngược lại càng thiên về một loại trẻ tuổi thoải mái nhẹ nhàng.

Ngắm nhìn anh một lượt, đôi mắt Hứa Mịch lập tức phóng tia lửa điện sáng bừng, “Quá đẹp trai! Cảm giác giống như anh là một sinh viên chưa ra trường đó nha. A không đúng không đúng, phải là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi mới đúng! Hiện giờ em mới phát hiện, hóa ra là anh trẻ đến như vậy.”

Đứng bên cạnh là một cô nhân viên trẻ, cô ấy nhìn hai người cười một tiếng nói: “Đây là bộ thuộc sản phẩm thời trang mùa xuân mới của chúng tôi.”

Du Ninh Trạch rất là bất đắc dĩ, phong cách như vậy thật sự không phù hợp với anh chút nào cả. Nếu như vừa rồi không phải là do Hứa Mịch bắt buộc anh đi thay, căn bản là anh sẽ không bao giờ mặc thử qua thể loại trang phục như thế này, “A Mịch, hay là anh thay lại tây trang đi, ăn mặc như vậy rất là kỳ quái.”

Hứa Mịch nghe xong lập tức cự tuyệt: “Không được thay, anh thấy kỳ quái chỗ nào chứ? Là do anh không biết hiện giờ anh đẹp trai cỡ nào đâu, đúng là, người đẹp nhờ lụa mà. Anh mặc như thế này mới đúng là trai trắng trẻ tuổi chứ, tây trang cái gì, cứ như là lão già vậy!”

“Anh đích thị là trẻ tuổi rồi, A Mịch.” Du Ninh Trạch thở dài, “Đừng quên là anh đã hai mươi tám tuổi.”

Bởi vì bộ dạng của Du Ninh Trạch tương đối thanh tú, dung mạo bên ngoài lại có chút trẻ con, cho nên bình thường anh đều mặc tây trang, quần áo trên người đều thể hiện hết mọi sự chính chắn, thành thực. Nếu không như thế, quả thật là khi đến công ty người khác còn nghĩ là thẳng nhóc miệng còn hơi sửa.

“Không được. Em cảm thấy chỉ có bộ quần áo này mới hợp với anh thôi. Ai kêu bề ngoài của anh lại giống như một tiểu bạch kiểm cơ chứ, một chút cũng nhìn không ra là hai mươi tám tuổi đó. Nhìn như thế nào cũng không ra là người đã lập gia đình. Hừ, chỉ là hiện giờ anh mặc đồ như thế này, người ngoài nhìn đến không biết còn tưởng anh là em trai của em, hoặc là em đang đi dụ dỗ trẻ vị thành niên, bao dưỡng tiểu chính thái* cũng không chừng. Em thật là tự hào quá đi, có người chồng mặt ngoài đẹp như vậy, đúng là rất có mặt mũi nha.” Trong nháy mắt Hứa Mịch cảm thấy tâm tình chứa đầy lòng hư vinh to lớn, nụ cười trên môi toét đến hết cỡ.

(*Tiểu chính thái: tương tự trai bao ==))

Du Ninh Trạch: “... Anh tuyệt đối là không cần bộ quần áo này!”

“Anh thử thay đổi phong cách mới chút đi. Cùng lắm thì sau này em lại mua cho anh vài bộ đồ anh thích nữa. Còn bộ này thì ngẫu nhiên mặc một chút thôi, xem như thỏa mãn chút khẩu vị của em. Vậy đi, lấy bộ này, chúng ta đang rất vội, em còn muốn đi nhiều nơi khác nữa, mua nhiều đồ mới nữa nha.” Thừa lúc Du Ninh Trạch không chú ý, Hứa Mịch lập tức đưa cho cô nhân viên thẻ tín dụng của mình, nhanh chóng thanh toán bộ quần áo của Du Ninh Trạch.

Hứa Mịch dẫn Du Ninh Trạch sau khi thay đổi tây trang xong, lại kéo anh ra quầy thanh toán cửa hàng: “Anh mau lên đi.”

Ba bước cũng biến thành một bước, Du Ninh Trạch giống như sắp chết mà không ngừng giãy dụa, “Vừa mua quần áo mà đã mặc vào, sẽ không tốt với da đâu. Để anh thay lại bộ ban nãy anh mặc ra ngoài đi.”

“Không có bị gì đâu. Đây chính là đồ em mua cho anh, tất nhiên là phải tốt với da rồi. Đi mau đi mau.”

Quả thật là Du Ninh Trạch đã bị cô nàng Hứa Mịch vô lại này là cho phát điên, anh không nhịn được nhăn mặt kèm hai tay cô lại, “Cái kiểu logic gì vậy, đồ em mua thì cũng có khác gì đâu. Đồ này vẫn còn mới, phải giặt sạch rồi mới có thể mặc được.” Anh luôn có bài xích với đồ bẩn đó nha a a.

“Mặc chỉ có mấy phút hơn thôi, cũng chẳng có bị làm sao cả. Chẳng lẽ anh ghét bỏ đồ em mua cho anh sao? Ngay cả đây là thứ đầu tiên em mua cho anh, anh cũng muốn ghét bỏ như vậy hả?!” Hứa Mịch trừng mắt thật lớn, ý lời nói ra không nghe nhiều cũng biết là đang uy hiếp anh.

Du Ninh Trạch: “... Được rồi, anh đây nhịn em.”

Hứa Mịch: “Sớm nên như vậy đi chứ.”

Du Ninh Trạch: “Có điều... cái này không phải là lần đầu tiên em mua đồ cho anh.”

Hứa Mịch: “Chính là lần đầu tiên! Anh đừng có nhiều lời!”

Du Ninh Trạch: “Lần đầu tiên là nhẫn mà a.”

Hứa Mịch: “... Được rồi...”

“Hứa Mịch?”

Vốn là Hứa Mịch đang muốn nói thêm mấy lời với Du Ninh Trạch nữa, đột nhiên nghe được phía sau có người gọi tên mình, cô lập tức quay đầu lại nhìn xem là ai. Hừm... cô gái này hình như là không quen biết. Hứa Mịch mỉm cười lịch sự hỏi: “Cô là?”

Vừa rồi Vương Nhã Huy từ xa đã nhìn ra người này là Hứa Mịch, vừa lại gần hơn đã chắc chắn đây chính là cô. Nhưng mà ngược lại Hứa Mịch chẳng biết cô ta là ai, thật là có chút xấu hổ, “Tôi là Vương Nhã Huy, ngày thôi nôi của con trai Phương Diệc Mông là người ngồi cạnh cô.”

Hứa Mịch nhớ lại một chút, giọng điệu tức khắc nhạt đi mấy phần: “À, ngại quá, tôi quên mất.”

Vương Nhã Huy cười nói: “Không sao, ngày đó thật là ngượng ngùng, vốn dĩ tôi còn tưởng rằng chờ cô quay lại tôi sẽ xin lỗi với cô, nào ngờ cô không có trở về.”

Hứa Mịch: "...” Có phải lỗi tại người này có vấn đề gì rồi không? Cô đã nói là quên rồi, người này còn nói lại làm gì. Ngay tại thời điểm Hứa Mịch tính toán mở miệng đáp lời, lại có người đi cùng cô gái trước mặt đến chào hỏi.

Hôm nay Lí Phi cùng Vương Nhã Huy đi dạo phố, cảm thấy cửa hàng này nhìn cũng được mắt nên ghé thăm, dạo một hồi lại muốn đi toilet. Sau khi đi ra thì lại thấy Vương Nhã Huy đang nói chuyện phiếm với một đôi nam nữ ở phía kia. Đôi nam nữ kia đang quay lưng về phía cô ta, cho nên cô ta cũng chẳng thể nhận ra ai. Đến khi bước đến cạnh Vương Nhã Huy rồi mới phát hiện được người con gái là Hứa Mịch, tâm trạng Lí Phi lập tức trở nên kì quái.

Nếu không phải ngày đó Hứa Mịch chính miệng thừa nhận, thật sự là đánh chết Lí Phi cũng không tin đây là Hứa Mịch. Quả thật là Hứa Mịch trước mắt và Hứa Mịch trước kia là hai người khác nhau một trời một vực. Lí Phi nhìn Hứa Mịch, ngoài cười nhưng trong không cười chào hỏi: “Hứa Mịch, lại gặp.”

Hứa Mịch nhìn người đến, cũng ngoài cười mà trong không cười, “Cô là?” Thật là lúc này trong lòng Hứa Mịch giống như có hàng vạn con thảo nê mã* chạy loạn khắp nơi. Xin nhờ, cô và hai người này hoàn toàn không thân thiết quen thuộc có được không, đừng có bày ra bộ dạng giống như là rất thân nói chuyện với cô được chứ!

(*Thảo nê mã: rất là khó diễn tả, nếu bạn đọc nào quan tâm muốn biết thì hãy gõ tìm trên google và các thể loại mạng khác, Editor không có khả năng giải thích...)

Vương Nhã Huy đứng ở một bên giới thiệu: “Đây là Lí Phi.”

Lí Phi nở nụ cười nửa miệng, “Cô đúng là quý nhân hay quên, lần thôi nôi con trai Phương Diệc Mông chúng ta đã gặp qua một lần rồi.”

Nhìn bộ dạng âm dương quái khí của cô gái trước mặt này, Hứa Mịch thật sự là muốn nổi bão. Cô nghĩ cô là ai hả, vì sao tôi phải nhớ cô? Cô là con cháu của chủ tịch nước sao? Hay là Khải Tắt Đại đế* chuyển thế? Chỉ là Hứa Mịch nhìn xuống con búng nổ của mình, cô vẫn tiếp tục ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ha ha, tôi chẳng bao giờ nhớ nổi những người qua đường Giáp.”

(*Khải Tắt Đại đế: theo Editor tìm thấy là nhân vật trong bộ truyện dài Trung Quốc, có dính dáng lịch sử.)

“Nhưng mà cô biến hóa cũng ghê gớm thật. Nếu như không phải do cô tự mở miệng thừa nhận, quả thật chẳng ai có thể biết được cô là Hứa Mịch. Dù sao trước kia cô cũng...”

Hứa Mịch lười nói chuyện vô nghĩa cùng người qua đường Giáp này, cô kéo tay Du Ninh Trạch: “Chúng ta đi.”

Lí Phi nhìn bóng lưng của hai người các cô rời đi, trong lòng tức giận giẫm chân, “Cái gì vậy! Một chút lễ phép cũng không có, tôi còn chưa nói xong mà.”

Vương Nhã Huy đứng nhìn Hứa Mịch và Du Ninh Trạch đã đi xa, không nhìn được mà nói: “Cậu muốn nói cái gì nữa? Nhưng mà người đàn ông kia đẹp trai nhì, Hứa Mịch gây lại cũng rất đẹp. Hai người đó đứng cạnh nhau đúng thật là vô cùng xứng đôi.”

Lí Phi nghe lời cô bạn thì cười lạnh, “Không biết Hứa Mịch hạ cho đàn ông bùa mê thuốc chú* gì, ai đều cũng bị cô ta mê hoặc!”

(*Bùa mê thuốc chú: gốc là “cổ”, nhưng PNam thấy cụm này được hơn cho nên sửa đổi, bạn nào không ưng ý hoặc khó hiểu muốn chỉnh sửa thì nhắc mình, mình sẽ đề lại.)

“Đã nhiều năm như vậy, cậu còn ghét Hứa Mịch sao?” Vương Nhã Huy nghiêng đầu than. Ngày xưa cô và Lí Phi là bạn học trung học. Thời điểm đó Lí Phi rất thích Dư Đồng Nam, nhưng mà khi đó bạn gái của Dư Đồng Nam lại là Hứa Mịch. Sau này Dư Đồng Nam và Hứa Mịch chia tay nhau, Lí Phi lập tức thừa nước đục thả câu* truy** Dư Đồng Nam, chỉ là mấy lần đều nhận lấy thất bại.”

(*Thừa nước đục thả câu: lợi dụng lúc người khác không phòng bị/không ngờ đến hành động để đạt được mục đích của mình

**Truy: theo đuổi.)

Vương Nhã Huy cho rằng nhiều năm trôi qua rồi, Lí Phi sớm đã phải buông xuống.

“Không phải là ghét, mà là cực kỳ chán ghét cô ta. Tớ chán ghét người phụ nữ đó, từ lần trước nhìn thấy cô ta, tớ lại càng thêm chán ghét.” Lí Phi lạnh

lùng buông một câu, sau đó xoay người bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Editor: PNam Tiểu Thư

Thật ra Hứa Mịch luôn nhớ Lí Phi. Ngày còn học trung học, Lí Phi là bạn ngồi cùng bàn với Dư Đồng Nam. Sau khi tách lớp với nhau, mỗi khi cô đi cùng Dư Đồng Nam, cô ta sẽ ngẫu nhiên theo đuôi hoặc đến lớp tìm anh ta. Lí Phi luôn tỏ rõ thái độ không thân cận với cô, cô ta thường xuyên cho rằng cô chính là người ngáng chân cô ta với Dư Đồng Nam. Thời điểm học trung học áp lực học tập rất lớn, yêu sớm được liệt vào các mục nghiêm cấm, thời gian cô ở chung với Dư Đồng Nam vốn rất ít, nhưng mà mười lần ở chung với anh ta thì mất hết tám lần Lí Phi đều ở một bên làm bóng đèn xấu xí.

Vì thế mà không thiếu những trận cãi và bộc phát từ cô đối với Dư Đồng Nam. Nhưng mỗi lần như thế, Dư Đồng Nam chỉ là cười cười, nói cô ta là em gái của anh ta, còn nhỏ không hiểu chuyện, khiến cho cô nhiều lần buộc mình phải tha thứ.

Đã là bao nhiêu tuổi mà còn không hiểu chuyện, ở đây cũng đâu phải là nhà trẻ. Làm cho cô ghê tởm nhất là, ở trước mặt Dư Đồng Nam, Lí Phi là một bộ mặt, khi không có Dư Đồng Nam, Lí Phi là dùng bộ mặt khác để hành xử với cô. Ngại mặt mũi của Dư Đồng Nam, cho nên Hứa Mịch mới tận lực không so đo với cô ta.

Sau này, khi chia tay với Dư Đồng Nam, các học sinh khác đều nhìn cô mà cười chê, Dư Đồng Nam cũng chẳng quan tâm gì đến cô. Mà trong lòng cô khi ấy lại luôn nghĩ rằng Dư Đồng Nam sẽ quay đầu lại tìm cô. Hiện giờ hồi tưởng lại chuyện cũ, Hứa Mịch cảm thấy lúc đó cô thật sự đúng là một kẻ ngốc mà.

Thi xong kì thi cuối cùng, mọi người cứ như vậy mà mỗi người mỗi ngả. Cô cũng không còn gặp lại Dư Đồng Nam và Lí Phi. Giống như bọn họ chỉ phảng phất một lúc qua thế giới của cô, sau đó yên hơi lặng tiếng mà biến mất.

Nhiều năm qua đi như vậy, cô cũng đã sớm nhận ra. Không có Dư Đồng Nam, cô vẫn như vậy, thế giới vẫn chẳng đổi thay, cuộc sống của cô như vẫn một mực đi lên như thế.

Đối với cô, Dư Đồng Nam chẳng khác nào người qua đường có duyên nhưng chẳng thể tồn tại, vậy thì bộ dạng kia của Lí Phi bày ra là để cho ai xem. Thật tình thì Hứa Mịch rất chướng mắt Lí Phi. Chuyện môn gây hấn với cô, đừng nghĩ rằng thời gian qua đi thì cô tặng cho cô ta sắc mặt tốt. Hứa Mịch cô không phải là thánh mẫu!

Không thể không nói, loại sự tình đạo phổ này nhất định phải dựa theo tâm tình bản thân. Bước chân ra khỏi cửa hàng quần áo, đột nhiên Hứa Mịch lại chẳng còn tâm tình gì nữa. Cô xụ mặt nhìn Du Ninh Trạch, “Mất hứng quá, không đi dạo nữa.”

“Được, đều do các cô kia làm em mất hứng.”

Tuy rằng Du Ninh Trạch không biết Hứa Mịch có mâu thuẫn gì với hai người kia, nhưng mà anh có thể nhìn ra cô không thích bọn họ vô cùng rõ ràng. Mà chính anh cũng chẳng có hảo cảm gì với hai người bọn họ.

“Thật là em mất hứng rất rõ ràng sao?” Hứa Mịch có chút suy nghĩ sâu xa.

Du Ninh Trạch hí mắt cười, “Rất là rõ ràng. Em xem vừa rồi mặt em thối hết cả ra. À mà không đúng, không phải là vừa rồi, mà là từ vừa rồi cho đến bây giờ luôn.”

Hứa Mịch nghiêm cẩn nhìn Du Ninh Trạch, “Được rồi, em biết rồi. Anh cũng phải biết hàm súc một chút đi, đừng lúc nào cũng nói thẳng ra như vậy, em ngưng đó có biết không hả.”

Tay Du Ninh Trạch đặt ở bả vai Hứa Mịch, anh cười đến lúm đồng tiền lộ sâu, biểu hiện rất là ngoan ngoãn mà nhận sai: “Nói chuyện hàm súc, nói chuyện hàm súc.”

Hứa Mịch: “Tốt nhất là khỏi cần hàm súc đi, trực tiếp nghe theo lời em là được rồi.”

Du Ninh Trạch: “Anh là người có nguyên tắc!”

Hứa Mịch: "..."

Du Ninh Trạch: “À Mịch, đừng vì người qua đường mà làm ảnh hưởng đến tâm tình của chính bản thân mình. Hơn nữa nghe nói tâm trạng của phụ nữ có thai sẽ ảnh hưởng đến cả cục cưng đấy.”

Hứa Mịch: “Không phải đã nói với anh rồi sao, cục cưng còn chưa có thành hình, cho nên không có bị ảnh hưởng gì cả, chờ đến khi cục cưng lớn rồi nói sau.”

Du Ninh Trạch: "..."

Đi tới đi lui thêm mấy vòng, hai người lại trùng hợp thấy một cửa hàng đồ trẻ em nhỏ. Nhìn vào trong có rất nhiều đồ dùng trẻ con lung linh khéo léo, Hứa Mịch nhìn không được, kéo tay Du Ninh Trạch bước vào.

Vừa đi vài đã có cô nhân viên mặt mày vui vẻ đi đến, “Xin chào quý khách, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho hai người không?”

Hứa Mịch lắc đầu, “Chúng ta chỉ xem thử một chút thôi.”

Hứa Mịch luôn làm theo ý định bản thân, chỉ cần thích thì sẽ mua, cô không thích khi chọn lựa đồ dùng lại có người hướng dẫn bên cạnh luôn miệng đẩy mạnh tiêu thụ.

Giống như lần trước mỗi lần cô đi siêu thị mua kem đánh răng, sẽ luôn có một nhân viên hướng dẫn vây khốn cô một chỗ, sau đó không ngừng giới thiệu đẩy mạnh tiêu thụ loại kem đánh răng nào đó. Khi thấy cô không dễ tâm chọn lựa loại kem đánh răng đó, người nhân viên lại đứng một bên giảng giải liên tục, nào là loại kem đánh răng đó tốt hơn mọi loại kem đánh răng nào, cần phải mua cái này thay cho cái kia, cái này hợp hơn cái kia. Cuối cùng có lần cô phát phiền, không nhìn được mà nói thẳng, nếu loại kem đánh răng này tốt như vậy, thì cái siêu thị này sao không dọn hết mấy cái loại kem đánh răng khác đi, chỉ chứa lại mỗi loại kem này thôi. Cái người lừa gạt người tiêu thụ sao? Tôi muốn mua loại kem đánh răng này, mấy người lại không đẩy mạnh tiêu thụ loại này. Thấy cô nổi đóa như thế nên nhân viên hàng hóa đó lập tức rời khỏi, không tiếp tục dây dưa nữa.

Sau này vì tránh cho lỡ tai bị tra độc, cho nên khi vừa vào gian hàng thì Hứa Mịch đã trực tiếp cự tuyệt “ưu tiên tiếp đãi” của người bán hàng.

Thế nhưng cũng có rất nhiều loại người chuyên đi làm thương gia bắt nạt kẻ yếu, cũng có loại không dám hé môi từ chối. Phương Diệc Mông chính là loại người dễ dãi thứ hai, cô ấy lúc nào cũng ngượng ngừng việc từ chối ý “tốt” của người bán hàng, vì thế là mỗi lần đi mua đồ này nọ là y như rằng chắc chắn sẽ bị người bán hàng dụ dỗ mua một đồng thứ mang về, sau đó lại sinh ra hối hận đủ thứ.

Sau khi Phương Diệc Mông được chứng kiến sự kiên cường của Hứa Mịch, thì mỗi lần dạo phố đều nhất định phải kéo cô đi cùng. Thế mà mỗi lần nói cũng đều là trưng lên cái mỹ danh, cô ấy không muốn bỏ cô ở nhà mà ngốc một mình, hơn nữa đi cùng cô lại có cảm giác rất là an toàn. Ài, nhưng đáng tiếc, sau khi Phương Diệc Mông kết hôn rồi, hai người cơ bản chưa từng có cơ hội dạo phố lần nữa.

“Oa, anh xem này Du Ninh Trạch, cái này thật là nhỏ quá đi.” Hứa Mịch chỉ tay vào một kiện quần áo trong gian hàng, cô lắc tay anh than thở.

Từ trước đến nay Du Ninh Trạch rất ít khi tiếp xúc với các loại hàng này, đây cũng là lần đầu tiên anh nhìn thấy một bộ quần áo nhỏ đến như vậy, trên khuôn mặt cũng biểu hiện thái độ kinh ngạc không nhỏ, “Đồ nhỏ như vậy làm sao mà mặc vào người được đây?”

Nhân viên hướng dẫn đứng một bên không nhìn được mà nói: “Đây là cái yếm, dùng để lau miệng khi trẻ em ăn cơm.”

Hứa Mịch giật mình bừng tỉnh, “Thì ra là vậy.” Khó trách tại sao lại nhìn quen mắt đến vậy, không phải con trai của Phương Diệc Mông cũng dùng cái này sao. Chỉ là so với cái này thì cái của con trai Phương Diệc Mông dùng rõ ràng là lớn hơn.

Ánh mắt Hứa Mịch đảo một vòng lại bị một món hàng nữa hấp dẫn, “Trời ạ, thật là đáng yêu quá đi. Đôi tất này nhỏ thật, còn chưa bằng hai ngón tay của em nữa. Thật là không biết cục cưng nhỏ đến mức nào đó.”

Nhìn cái loại vật nhỏ nhắn đáng yêu này, nhất thời tâm can Hứa Mịch đều giống như bị chúng nghiền nát, hóa thành vũng nước ngọt ngào.

Ánh mắt Du Ninh Trạch sáng lấp lánh nhìn các loại mặt hàng nhỏ xinh này, một sinh mệnh nhỏ thật đúng là kỳ diệu mà. Anh nghĩ nghĩ một chút nói: “Cục cưng không thể nhỏ như vậy được nha.”

Thời điểm hai người ra khỏi cửa hàng đồ trẻ em, trong tay đã là mấy túi lớn túi nhỏ. Vừa rồi dạo quanh một vòng, hai vợ chồng hoàn toàn không thể nhìn được mà mua hết quần áo, giày tất rồi yếm váy miệng... Những thứ gì mà cục cưng có thể sử dụng, hai người đều bỏ vào giỏ hết. Chủ yếu là Hứa Mịch cảm thấy những món hàng nhỏ nhắn này thật là đáng yêu muốn chết. Đối với những loại đáng yêu này, Hứa Mịch thật sự chẳng thể nào miễn dịch được.

Hứa Mịch nhìn thoáng qua túi đồ trên tay hai người yếu ớt nghĩ, “Còn lâu lắm cục cưng mới được sinh ra, có phải chúng ta đã rất nóng vội rồi hay không?”

Nhưng mà chỉ cần nghĩ đến không lâu sau trong nhà sẽ nghênh đón một sinh mệnh mới, trong lòng cô không khỏi tò mò cảm khái.

Biểu cảm Du Ninh Trạch cũng có chút rối rắm, anh thoáng trầm ngâm, “Có lẽ là hơi gấp rồi.”

Hứa Mịch nhìn trời, là do hai người các cô quá mức gấp gấp rồi? Ai... cũng là lần đầu tiên là cha làm mẹ, cho nên mới sinh ra loại tâm tình vội vàng này?

Mấy thứ này mà mang về nhà chắc sẽ bị mẹ cô mắng mắng, theo mẹ cô nói mấy món đồ này là dùng cho trẻ hai ba tuổi mặc, đứa trẻ vừa sinh ra căn bản không thể mặc những thứ lớn như vậy. Lúc đó Hứa Mịch biến thành thảo nê mã*. Trẻ con đều nhỏ như vậy còn mặc không xong? Trẻ con sao cũng nhỏ như vậy thôi! Chỉ là, những cái này đều nói sau vậy.

(*Thảo nê mã: Đã nói qua chương 15.)

“Chúng ta đi ăn gì trước đã, em đói bụng rồi.”

Du Ninh Trạch lấy điện thoại ra nhìn thời gian, anh hỏi: “Hiện giờ có phải là nên về nhà ăn cơm rồi không? Có phải giờ này mẹ đang ở nhà chờ chúng ta?”

“Thông thường giữa trưa mẹ sẽ không về nhà nấu cơm, bà phải đi làm. Giữa trưa đều là tự em làm bữa hoặc là ra ngoài giải quyết thôi.”

“Vậy em muốn ăn cái gì?”

Hứa Mịch đi đến bảng hướng dẫn ở cửa thang máy, nhìn một lượt các tầng lầu phân phối thức ăn.

“A... hay là chúng ta đi ăn KFC đi. Lâu rồi em chưa ăn đó, thật là nhớ hương vị đó muốn chết.”

Du Ninh Trạch khẽ nhủ mày, anh trực tiếp cự tuyệt nói: “Không được, cái đó không vệ sinh.”

Hứa Mịch không vui phản bác: “Ngẫu nhiên ăn một chút thôi, cũng đâu phải là thường xuyên ăn đâu mà sợ.”

Du Ninh Trạch kiên trì nói: “Chúng ta ăn cái khác.”

Hứa Mịch: “Xã hội hiện giờ còn cái đồ ăn nào là vệ sinh đâu!”

Nhìn dáng vẻ quý công tử dè dặt thức ăn dân gian của Du Ninh Trạch, Hứa Mịch hận không thể đánh anh một trận. Cô nắm chặt tay anh, lôi kéo anh đi về hướng KFC, “Mặc kệ, em muốn KFC, lâu lắm rồi em chưa ăn lại, không cho em ăn em sẽ giận anh.”

Du Ninh Trạch không lay chuyển được Hứa Mịch, chỉ có thể bị cô kéo vào KFC.

Quả thật là Hứa Mịch đói bụng đến sắp chết, cô cầm hamburger hưng hăng cắn một ngụm. Du Ninh Trạch nhủ mày đưa cho cô một ly sữa, vỗ vỗ cô, “Đừng ăn nhanh quá, chậm thôi.”

“Tại sao lại là sữa.” Hứa Mịch ăn hamburger, cầm lấy ly sữa uống một ngụm.”

“Uống sữa dễ nuốt hơn, những loại thức uống khác có thể gây nghẹn hoặc đầy bụng.”

Được rồi, nhìn thấy bộ dạng trung thành với tổ chức của Du Ninh Trạch, hơn nữa khuôn mặt đầy khí chất tuổi trẻ đẹp trai, cô vẫn là nên nhận lấy hảo ý của anh, không nên phản bác anh nữa. Nói thật là, cô rất không thích vừa uống sữa vừa ăn đồ KFC đó.

Hứa Mịch ăn hơn nửa cái hamburger, vẫn chưa thấy Du Ninh Trạch động thủ vào đồ ăn trước mặt, cô không khỏi buồn bực, “Sao anh lại không ăn? Anh không thấy đói bụng sao?”

Du Ninh Trạch mím môi, hai lúm đồng tiền bên má lộ ra thật sâu, “Anh...” Không biết vì sao, từ trước đến nay anh luôn khinh thường loại Fastfood thiếu vệ sinh này, nhưng mà hiện giờ lại nhìn thấy bộ dạng ăn hứng thú này của Hứa Mịch, anh cư nhiên lại có chút cảm giác không thể nói nên lời.

Hai mắt to tròn của Hứa Mịch mờ to không hiểu, “Anh cái gì?”

Hai bên tai Du Ninh Trạch hơi đỏ, cười có chút không được tự nhiên, “Cho tới bây giờ anh chưa từng ăn qua loại Fastfood này, cho nên không quen vị.”

Hứa Mịch: "..."

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Hứa Mịch, Du Ninh Trạch lại nói: “Chưa ăn qua cũng bình thường thôi mà.”

Hứa Mịch nuốt một ngụm nước miếng: “Anh là người ngoài hành tinh sao? Sao ngay cả KFC cũng chưa từng ăn qua, từ bé đến lớn một lần cũng không có ư?”

Du Ninh Trạch châm chước nói: “Chủ yếu là loại Fastfood nfy thật sự không lấy mấy sạch sẽ gì, cho nên anh không muốn ăn...”

Hứa Mịch cau mày, vẻ mặt bi thương, “Anh...”

Sắc mặt Hứa Mịch thay đổi liên tục, không khỏi khiến anh hiểu nhầm ý tứ của cô, Du Ninh Trạch vội vàng giải thích: “Không phải như em nghĩ, nếu như em thích ăn như vậy, ngẫu nhiên ăn một chút cũng ảnh hưởng gì đến anh cả, anh sẽ không để tâm đâu. Mỗi người đều có thói quen sở thích riêng mà, từ nhỏ anh đã có chút bài xích rồi, không sao cả.”

Một mặt bi thương của Hứa Mịch nói: “Anh thật là đáng thương, ngay cả KFC cũng chưa được ăn một lần.”

Du Ninh Trạch: "..."

Hứa Mịch tiếc nuối than thở: “Em nói anh này, tuy rằng thứ này ăn nhiều sẽ bị ngứa, nhưng ngẫu nhiên ăn một chút thôi, hương vị vẫn sẽ tươi mới hết như ban đầu vậy. Anh thật đúng là một người không hiểu ăn uống là gì mà.”

Du Ninh Trạch: "..."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Editor: PNam Tiểu Thư

Hứa Mịch cầm một miếng khoai tây đưa đến bên miệng Du Ninh Trạch nói: “Anh ăn thử một chút thôi, thật ra thì khoai tây rất là tốt đó nha. Phur phur, em hoàn toàn không thể hiểu nổi tại sao đến tận bây giờ anh vẫn chưa một lần ăn KFC.”

Nhìn dáng vẻ kiên trì của Hứa Mịch như vậy, khuôn mặt Du Ninh Trạch nhăn lại không tình nguyện ăn miếng khoai tây kia.

Khó có khi Du Ninh Trạch bày ra bộ dáng cô đầu nhỏ như thế này, tâm tình Hứa Mịch nhảy mất tốt lên. Cô bắt đầu toét miệng chỉ huy anh ăn cái này ăn cái kia.

Cuối cùng kết quả là, trước cô vợ Hứa Mịch thao thao bất tuyệt uy hiếp nước miếng bay đầy trời thì Du Ninh Trạch cũng nhét đầy bụng đồ ăn KFC trên bàn.

Hai người ăn xong phần cuối cùng, Hứa Mịch mới nhìn anh hỏi: “Ăn no chưa?”

Về mặt Du Ninh Trạch vô cùng nghiêm túc gật đầu: “No rồi.”

Hứa Mịch: “Anh chính là giả vờ đứng đắn, ngay lúc đầu còn nói không ăn, cuối cùng hiện giờ chẳng phải là ăn sạch sẽ hết rồi.”

Du Ninh Trạch mạnh miệng phản bác cô, “Là do em ép anh ăn!”

Hứa Mịch nở nụ cười gian trá nói: “Thật không? Đừng có làm con vịt đục mạnh miệng nữa! Em chỉ ép anh lúc mới bắt đầu thôi, về sau là tự anh ăn hết. Anh thừa nhận ăn ngon một chút là sẽ chết sao? Đúng là khẩu thị tâm phi.”

(Khẩu thị tâm phi: miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo)

Du Ninh Trạch nghe Hứa Mịch nói thế thì không khỏi ngượng ngùng. Trước kia bởi vì mẹ anh có dạy, hơn nữa trong lòng có chút bài xích, cho nên đến tận bây giờ anh vẫn chưa từng bước chân đến KFC hay Mc Donalds. Hôm nay nể thử với cô, mới phát hiện thì ra món ăn ở đây mùi vị cũng không tệ lắm. Nhưng mà chỉ nhìn đến vẻ mặt chế giễu của Hứa Mịch, anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận ý nghĩ trong lòng.

Anh cố gắng dùng bộ mặt nghiêm túc nói: “Tuy rằng món ăn ở đây có thể ăn, nhưng vấn đề vệ sinh vẫn là quan trọng nhất. Chúng ta không nên ăn nhiều quá.”

“Lại nữa!”

Du Ninh Trạch hắc hắc nở nụ cười, mặt mày anh vui vẻ cong cong, lộ cái lúm đồng tiền thật sâu. Bởi vì bên ngoài anh khoác áo khoác màu trắng trẻ trung, cho nên nhìn qua anh thật sự là có mười phần giống sinh viên.

Nhìn anh coi như là cảnh đẹp ý vui làm cho tâm tình tốt lên không ít, Hứa Mịch nhân nhượng không so đo với anh nữa, cô nhanh tay xếp gọn đồ bên ghế một chút nói: “Chúng ta về nhà nghỉ ngơi một chút, thuận tiện dọn dẹp hành lý rồi ra sân bay luôn.”

Du Ninh Trạch đứng lên cầm lấy đồ trên tay Hứa Mịch cười, “Ừ.”

“Để em xách một ít, đồ rất nhiều đó.” Nhìn Du Ninh Trạch xách hết số túi đồ, Hứa Mịch có chút băn khoăn, đồ vừa nhiều vừa nặng đó.

“Không sao, anh có thể xách được mà.” Du Ninh Trạch không thêm đề ý, anh hí hóp mặt cười.

“Vậy được, anh xách hết đi.” Hứa Mịch ôm một bên tay Du Ninh Trạch, còn không quên ăn chút đậu hủ của anh. Hai tay cô luồn vào áo, một phen sờ soạng bụng Du Ninh Trạch, ôi phình lên này, quả nhiên là ăn no thật.

Du Ninh Trạch từ trên cao ghé mắt nhìn Hứa Mịch, ý bảo cô nên thu liễm lại một chút đi, ở đây nhiều người như vậy mà...

Hứa Mịch cười giả là lấy lòng nói: “Ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi.” Ngoài ý muốn không khống chế được tay mình ấy mà.

Hứa Mịch luôn biết thế giới này rất là nhỏ, khi còn học trung học sau khi chia tay với Dư Đồng Nam mà vẫn thường xuyên trùng hợp gặp anh ta là đủ biết. Hiện giờ ở cửa KFC còn gặp được Lí Phi, cô lại chắc chắn cho rằng, thế giới này không phải là nhỏ bình thường.

Thật tình Hứa Mịch không có cảm giác bản thân muốn gặp Lí Phi hay tặng cho cô ta mấy lời chào hỏi. Cô chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, dường như xem cô ta là không khí mà kéo Du Ninh Trạch tránh xa cô ta.

Hứa Mịch yên lặng nghĩ, cô chắc chắn sẽ tặng cho cô ta một bộ mặt lãnh diễm cao quý.

Nhưng mà rất hiển nhiên, người nào đó không hề biết nhìn sắc mặt của người khác mà làm việc. Còn muốn làm thể mặt nóng áp mông lạnh.

“Không chỉ có dáng người thay đổi, mà ngay cả khẩu vị cũng thay đổi luôn rồi. Trâu già gặm cỏ non, đúng là thức ăn ngon mà khó lòng cưỡng lại rồi.”

Hứa Mịch còn chưa đi bao xa, giọng nói không lớn không nhỏ của Lí Phi đã truyền đến tai cô. Hứa Mịch lập tức dừng bước.

Lí Phi vốn nghĩ, sau nhiều năm như vậy gặp lại Hứa Mịch, tối thiểu cô ta sẽ duy trì bộ mặt ôn hòa nói chuyện với nhau, không giống như trước kia luôn tỏ thái độ không tốt với cô. Nhưng mà không ngờ đến Hứa Mịch lại không biết cảm kích? Không nhìn cô ta một cái sao? Nếu đã như thế thì cô ta cũng không cần thiết gì phải giả vờ cả, dù sao trước kia cô ta và Hứa Mịch luôn đối với nhau như thù với địch mà.

Vương Nhã Huy đứng bên cạnh Lí Phi không nhìn được mà kéo kéo tay cô ta. Vương Nhã Huy hoàn toàn không đoán trước được là Lí Phi đột nhiên muốn gây chuyện với Hứa Mịch.

Cho đến tận bây giờ, Hứa Mịch không phải là người biết nín thở nhường nhịn người khác. Người kính cô một thước cô kính người một trượng. Ngược lại cũng thế, người đã muốn tìm việc xé rách bộ mặt nhau ra, vậy thì đừng nghĩ cô sẽ cho người sắc mặt tốt.

Cô buông tay Du Ninh Trạch ra, xoay người khí thế sải bước thật dài đi đến trước mặt Lí Phi, “Cô Lí, có phải thời trung học tôi nhường nhịn cô nhiều quá, cho nên cô mới cảm thấy cô có thể năm lần bảy lượt động chạm muốn trèo lên đầu tôi không?”

Ở trung học, Lí Phi thích nhất là lúc chọc cho Hứa Mịch tức giận đến sôi gan, hiện giờ nhìn rõ lửa giận trong mắt Hứa Mịch, Lí Phi lập tức phát hiện được tâm tình bản thân trở nên tốt hơn rất nhiều, “Cuối cùng cũng nhớ đến tôi rồi à? Không phải là quý nhân nên cô hay quên tôi lắm sao? Hay là giảm béo xong rồi nên đầu óc cũng không còn nữa?”

Hứa Mịch nhếch môi, “Chà... Xem cô không phải không có đầu óc thì cũng biến thành đàn độn rồi? Hay là cô yêu tôi đến chết đi sống lại cho nên bắt kẻ là trước kia hay là ở hiện tại, khi gặp tôi cô đều cố tình gây chú ý để tôi biết đến sự tồn tại của cô?”

“Nói trước kia cô nhắm vào tôi tôi còn chưa tính, mẹ nó hiện giờ tôi với cô hoàn toàn không có quan hệ, cô nghĩ thế giới này xem cô là mẹ mà lúc nào cũng bày vẽ đủ trò như vậy à? Tôi giảm hay không giảm thì liên quan cái gì đến cô hả? Cô không quen nhìn thấy bộ dáng của tôi đẹp hơn cô sao? Hay là không quen nhìn thấy tôi ở khắp mọi nơi? Tôi nói cho cô biết, cho dù có là trước kia, cô còn kém hơn tôi rất nhiều, cô không biết cô còn cách xa tôi mấy con phố đấy sao!”

Lí Phi không nghĩ đến Hứa Mịch cư nhiên lật bàn xé mặt mặt cô ta như vậy, lại càng không nghĩ tới cô còn trực tiếp mắng cô đến mức này! Hứa Mịch đến cùng là lấy can đảm ở đâu cơ chứ? Còn dám nói trước kia còn xinh đẹp hơn cô ta? Ở trường học cũ ai mà chẳng biết ban bây có con bé béo ú đáng sợ kia chứ?

Lúc này bỗng nhiên cô ta nhìn thấy người đàn ông luôn đi cùng với Hứa Mịch bước đến. Ngũ quan người đàn ông thanh tú nho nhã, đôi mắt thâm thúy sáng như sao, môi mỏng khẽ nhếch, quần jeans sáng màu, hơn nữa phối hợp với áo sơ mi trắng, tất cả khiến cho cả người anh đều tràn ngập ánh nắng mặt trời, làm cho tinh thần con người phấn chấn tinh táo. Cho dù bên tay mang theo một đồng túi xách cũng không thể che giấu khí chất thanh tao tận xương tủy phát ra của anh.

Một người đàn ông như vậy, trong mắt lại chỉ có một mình Hứa Mịch. Ánh mắt anh từ đầu đến cuối đều không rời khỏi người cô. Rõ ràng là Hứa Mịch so ra còn kém hơn cô ta, vì sao những người ưu tú như vậy đều chỉ thích mỗi cô Hứa Mịch?

Người đàn ông kia đi đến bên người Hứa Mịch, chỉ nhẹ nhàng liếc qua cô ta một cái, sau đó lại ôn nhu nhìn Hứa Mịch, giọng điệu dịu dàng, một bộ là quan tâm che chở cho cô, “À Mịch.”

Có một số người chính là không thể nhìn ra được người khác hoàn hảo hơn mình, chỉ biết mỗi chuyện ngó ngàng ảo tưởng. Du Ninh Trạch lơ đãng bỏ qua hành vi kích thích Hứa Mịch rõ ràng của Lí Phi.

Lí Phi cảm thấy bản thân mình không được người đàn ông kia để vào mắt, cô không để ý Du Ninh Trạch ở một bên, không dẫn đo mà mở miệng nói: “Đúng vậy. Công phu trên giường của cô đúng là hơn hẳn tôi mấy con phố. Bỗng không thì cô làm sao có thể hết đời người đàn ông này rồi đến người đàn ông khác được. Hiện giờ lại còn bó tuổi, đi cắn dê non. Cô cần được sao? Cần thận đi, đừng có để sau này bị người khác tố cáo, nói cô bắt cóc người ở tuổi vị thành niên!”

Cô ta vừa nói xong, sắc mặt Du Ninh Trạch lập tức trầm xuống, tận đáy mắt phát ra ý lạnh làm cho lòng Lí Phi nhảy dựng. Vốn dĩ cô ta còn tưởng rằng người này sẽ có tính tình hòa nhã thân sĩ, không ngờ tới khi tức giận lại dùng ánh mắt đe dọa này để nhìn cô ta.

Du Ninh Trạch đi lên một bước, vừa định mở miệng đã bị Hứa Mịch kéo lại, cô nói: “Người như thế này để em giải quyết, anh nói với cô ta chỉ cảm thấy bản thôi.”

Hứa Mịch nói rồi nhìn đến Lí Phi, “Người là của tôi, tôi cần hay không cần cô có thể biết được sao? Còn muốn phải trợn mắt nói dối à? Không phải là cô ghen tị tôi có đàn ông còn cô thì không? Chà... tiếc quá, từ trước đến nay sức quyến rũ của tôi lớn, người khác tình nguyện đi theo tôi, cô đừng có

ganh đua quá. Thiếu đàn ông khiến cho nội tiết bị mất cân đối dẫn đến hỗn loạn cảm xúc, một loại bệnh rất là nghiêm trọng đó nha. Không nghĩ tới nhiều năm như vậy rồi mà cô còn chưa chữa được bệnh, bệnh viện hôm nay lại phép như thế nào, lại để cho một bệnh nhân như cô ra ngoài hại người vậy hả?”

Hứa Mịch quay đầu nói với Du Ninh Trạch: “Nói không chừng còn đợi lúc chúng ta không chú ý mà đến gần đấy, mau đi thôi, đừng để bị truyền nhiễm.”

Nụ cười trên môi Du Ninh Trạch tỏa ra ngàn tia ấm áp, trong mắt chỉ có tán thưởng nhìn Hứa Mịch, “Được.”

Lí Phi bị Hứa Mịch mắng đến mức mơ hồ. Cô ta không hề đoán được Hứa Mịch là nhanh mồm nhanh miệng như vậy. Cô ta thờ phỉ phò, ngực phập phồng liên tục. Lớn đến như vậy rồi, đây là lần đầu tiên cô ta bị người khác châm chọc đến mức này, trước kia chỉ toàn là cô ta mắng chửi châm chọc người khác, bây giờ bị Hứa Mịch nói vậy thật sự là giận đến phát run.

Cô ta lửa giận công tâm, tận đến lúc Hứa Mịch và Du Ninh Trạch đã đi mất dạng nhưng vẫn không thể hạ hỏa được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Editor: PNam Tiểu Thư

Cách rất xa Lí Phi rồi, Du Ninh Trạch lập tức không hề che giấu biểu cảm khâm phục với Hứa Mịch, “A Mịch, em thật lợi hại.”

Hứa Mịch mắng người xong rồi, hiện giờ trong lòng thập phần thống khoái nói: “Chuyện đương nhiên, đối phó với loại người này chúng ta không cần phải khách khí. Em đã sớm nhìn không vừa mắt cô ta rồi.”

Du Ninh Trạch: “Lần đầu tiên anh nhìn thấy có người mắng từng câu rõ ràng đến mức khiến cho người bị mắng á khẩu không thể nói được lời nào đó.”

Hứa Mịch: “Anh khen em như vậy cũng chẳng có lợi gì đâu.”

Du Ninh Trạch nghiêng đầu nghiêm túc nhìn cô nói: “Anh nói thật! Chẳng lẽ em không nhìn ra anh đang rất sùng bái em hay sao?”

Quay đầu lại nhìn Du Ninh Trạch, chỉ thấy hàng lông mày dày phủ lên đôi mắt xinh đẹp kia, Hứa Mịch gật gù, “Miễn cưỡng tin anh.”

Du Ninh Trạch đẩy mấy cái túi to lên cổ tay, “Nhưng mà như vậy có ảnh hưởng gì đến thai nhi không?”

Hứa Mịch không thèm để ý mắng: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, còn chưa có thành hình đâu, cho nên anh đừng có lo nữa.”

Du Ninh Trạch trầm mặc, “Em vẫn nên chú ý chút...”

Bởi vì nhà Hứa Mịch cách trung tâm mua sắm này không xa, cho nên hai người tính toán sẽ đi bộ trở về. Bước ra khỏi cửa lớn của trung tâm, Hứa Mịch lập tức tặng cho Du Ninh Trạch một câu dự phòng trước: “Em nói này, nếu sau này anh dám chọc giận em, em cũng sẽ mắng anh như ban nãy đây.”

Khóe miệng Du Ninh Trạch khẽ kéo lên, “Không thể nhân nhượng một chút sao? Anh là chồng em mà.”

Hứa Mịch: “Không thể. Anh biết em rất là có tính người mà, cho dù là ban nãy em mắng cũng rất có ý dè dặt.”

Du Ninh Trạch mỉm cười nói thẳng: “Anh không nhìn ra.”

Hứa Mịch: “Du Ninh Trạch, em phát hiện càng ngày anh càng trực tiếp. Trước kia không phải anh nói chuyện rất là phải hàm súc sao!”

Mắt Du Ninh Trạch híp lại như một con hồ ly, “Trước kia em còn chưa phải là vợ anh, đương nhiên anh phải thu liễm bản tính lại một chút chứ.”

Hứa Mịch lé mắt nhìn anh, “Hóa ra là anh cũng thu liễm bản tính? Nói như vậy hiện giờ em cũng có thể bại lộ bản tính mình ra sao?”

Du Ninh Trạch: “Không phải em luôn như vậy sao? Trừ bỏ lần đầu tiên gặp mặt thoát nhìn em là một dạng ôn hòa lịch sự nhã nhặn đó.”

Đột nhiên Hứa Mịch có cảm giác rất muốn nổi điên, chỉ có điều cô vẫn giữ được bình tĩnh mà nhìn xuống, “Cái gì mà trừ bỏ lần đầu tiên gặp mặt thoát nhìn em là một dạng ôn hòa lịch sự nhã nhặn hả! Anh không biết là mỗi khi em ở chung với anh đều là nhã nhặn hiền dịu như vậy sao?!”

Du Ninh Trạch ra vẻ thâm trầm suy nghĩ, cuối cùng rất là nghiêm túc nói: “Rõ ràng là chưa bao giờ nhã nhặn.”

Hứa Mịch ra vẻ đau đớn kịch liệt nói: “... Trái tim nhỏ bé của em bị thương, em muốn ly hôn để an ủi trái tim nhỏ bé này.”

Du Ninh Trạch nuốt chút nước miếng, cười tủm tỉm lấy lòng nói: “Em đừng tuyệt tình như vậy.”

Hứa Mịch liếc Du Ninh Trạch một cái, không khách khí nói: “Đừng tưởng rằng anh bày ra bộ mặt tươi cười này thì có thể dụ được em, em là tuyệt tình như vậy đó!”

Mặt mày Du Ninh Trạch như muốn nở hoa, “A... Nhưng mà em đã bị anh dụ cho ngã vào tròng luôn rồi, không thể nào thoát ra được nữa.”

Hứa Mịch: "...” Đây là Du Ninh Trạch sao? Đây thật sự là Du Ninh Trạch sao?

.....

Về đến nhà, việc đầu tiên Du Ninh Trạch làm chính là thay bộ quần áo trên người xuống, mặc lại bộ tây trang yêu thích của mình. Hứa Mịch một bên căn nhắc không cho anh thay, đối với hành vi này của anh là vô cùng không vừa lòng.

Du Ninh Trạch nhìn vẻ mặt giận dữ của vợ, chỉ đành giải thích: “Trở về công ty là phải họp, mặc thể loại quần áo như ban nãy thật sự là không thích hợp.” Không chỉ có không thích hợp ở công ty, mà ra ngoài đường mặc như thế cũng không hợp với anh. Bất quá nghĩ lại lời này nên để trong lòng thì tốt hơn.

Hứa Mịch tự biết mình đuối lý, cô lập tức ngậm miệng không nói nữa. Bộ quần áo kia đích xác là không phù hợp với lứa tuổi này của anh, nhưng mà cô lại rất thích anh mặc nó, trông vô cùng thú vị, thỏa mãn một chút ác thú muốn hại chết đóa hoa tổ quốc này của cô. Hừ, ai bảo nhìn anh dễ khi dễ quá làm gì!

Từ nhà Hứa Mịch đi xe đến sân bay phải là một giờ đồng hồ, Du Ninh Trạch luôn nói cô không cần đưa anh đi, nhưng Hứa Mịch lại kiên trì muốn đưa anh đi.

Thời điểm ở dưới lầu chờ xe, Du Ninh Trạch thở dài khuyên cô: “Anh lo lát nữa em lại phải đi xe một mình về nhà, thật sự là không tốt chút nào.”

Hứa Mịch khoát tay, “Có cái gì mà phải lo lắng chứ. Em sống ở thành phố A nhiều năm rồi, chẳng lẽ còn không biết tự lo cho mình sao?”

Du Ninh Trạch lắc đầu, “Hiện giờ em không phải độc thân, lại còn là phụ nữ mang thai.” Phản ứng của Hứa Mịch thật sự làm cho anh nhìn không ra cô là phụ nữ có thai. Không phải phụ nữ có mang đều sẽ rất yếu ớt sao, cần phải được cẩn thận che chở sao. Nhưng mà tạo sao đến phiên vợ anh lại trái ngược với hết thảy vậy?

Lúc này xe vừa vặn đến, Hứa Mịch lập tức lao đến trực tiếp ngồi lên xe, một phen làm anh vừa hết hồn vừa bất đắc dĩ, không còn cách nào khác đành phải lên xe cùng.

Hứa Mịch nói địa điểm cho tài xế xong, cô quay đầu lại nói với Du Ninh Trạch: “Thân thể em cường tráng lắm, cũng không phải dạng yếu đuối nhu nhược đâu. Hiện giờ đứa nhỏ còn chưa đến tháng, chẳng lẽ anh lại muốn em hạn chế tất cả mọi hoạt động thường ngày sao? Em sẽ buồn chết đó, em không cho anh học theo mẹ chồng của Phương Diệc Mông đâu.” Chỉ có người điên Phương Diệc Mông kia mới có thể làm “người thực vật” trong khoảng thời gian lâu như vậy thôi.

Du Ninh Trạch không lay chuyển được Hứa Mịch, cuối cùng chỉ có thể yên lặng không nói nữa. Tuy rằng qua một thời gian tới Hứa Mịch sẽ chuyển đến thành phố B với anh, nhưng mà hiện giờ tách ra thế này cũng khiến anh có chút luyến tiếc, cho nên anh vẫn phá lệ quý trọng thời gian ở chung với cô trong lúc này.

Anh nhích người đến gần Hứa Mịch chút nữa, đặt tay lên bụng cô sờ sờ, khoe môi cong lên nhanh chóng tiết lộ nội tâm vui vẻ của anh.

Hứa Mịch thấy thế liền nhớ đến vẻ mặt của anh lúc cô sờ bụng anh ở trung tâm mua sắm, nhìn không được cười nhạo anh, “Anh bây giờ là đang ăn đậu hủ em giữa ban ngày ban mặt đó.”

Một bộ Du Ninh Trạch nghiêm túc phân bác, “Nào có, anh bây giờ là đang sờ con của mình.”

Hứa Mịch: “Tay anh đang sờ bụng em, có đứa con nào đâu.”

Du Ninh Trạch: “Trong bụng em chính là con anh, cho nên anh đang sờ con anh.”

Hứa Mịch: “Con anh đang trong bụng em, cho nên xét đến cùng thì anh vẫn đang sờ bụng em.”

Du Ninh Trạch: "...”

Nhìn dáng vẻ Du Ninh Trạch á khẩu không nói thành lời, Hứa Mịch cười ha hả, tâm tình thập phần vui sướng, cô thở một hơi khăng khải nói: “Nhìn anh như vậy, em nhân nhượng cho anh sờ nhiều một chút.”

Du Ninh Trạch cảm thấy mỹ mãn, “Thật là thần kỳ, sau này nơi đây sẽ chậm rãi lớn lên, một thời gian sẽ xuất hiện đứa trẻ.”

Đột nhiên Hứa Mịch cảm thấy vô cùng sàu bí, cô quay đầu nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ đang lùi nhanh về phía sau, “Đến lúc đó bụng lớn, sau khi sinh xong da thịt vùng bụng sẽ thành một lớp lớn. Em sẽ từ một người da mỏng biến thành một thân thịt béo.”

Du Ninh Trạch nghe vậy không khỏi ôm Hứa Mịch vào lòng, anh biết phụ nữ rất dễ ý đến dung mạo đáng người bên ngoài, mà người phụ nữ của anh sau này lại phải chịu khổ sở, tất cả đều vì anh, “Không sao cả, anh không ngại gì hết. Về sau nhiều thịt ôm càng thoải mái.”

Nhiều thịt không nhất thiết phải tốt, nếu như anh biết trước kia em rất béo, phỏng chừng hiện giờ sẽ không nói những lời này đâu. Hứa Mịch thờ dãi đặt cảm lên vai Du Ninh Trạch, ngửi lấy mùi hương đặc hữu từ người anh, “Anh dám ghét bỏ em lập tức sẽ mang theo con đi tái giá. Đòi sau em nhất định phải làm đàn ông, không cần phải sinh con đẻ cái gì cả. Đòi sau đến lượt anh sinh!”

Du Ninh Trạch dở khóc dở cười. Trong đầu Hứa Mịch đều là những ý tưởng kỳ kỳ quái quái không thôi.

Hứa Mịch đưa Du Ninh Trạch đi rồi, cô lập tức một thân một mình đi tàu điện ngầm về nhà. Cô không thích đi mùi xe taxi, rất khó chịu. Đến khi về nhà, Hứa Mịch nhanh chóng thay đồ rồi bỏ nhào lên giường mà ngủ.

Chờ đến lúc Hứa Mịch tỉnh dậy, mẹ Hứa đã trở về vào phòng bếp nấu cơm.

Hứa Mịch qua loa rửa mặt một chút, nhanh chóng chạy xuống phòng bếp phụ giúp mẹ.

“Oa, thơm quá. Cá nheo hầm đậu hủ cùng đậu phụ trúc ngân, thật là tuyệt quá.” Hứa Mịch nhìn đồ ăn trên bếp, nhin không được vung tay ăn vụng mấy miếng, cô thích ăn nhất là đậu phụ trúc mềm mềm đó.

Mẹ Hứa đang xào rau cần với tôm, bà hát tay cô ra mắng: “Phụ nữ có thai không được ngửi mùi khói dầu, con mau lên nhà nhanh. Chờ nấu rau xong là có thể ăn rồi.”

Hứa Mịch cảm thấy không có yếu ớ đến mức như vậy, cô cầm bát đĩa đến phòng khách dọn dẹp. Sau đó lại đi vào phòng bếp bung đồ ăn lên. Xong xuôi tất thấy mới cùng ba Hứa ngồi trong bàn chờ ăn cơm.

Chỉ chốc lát sau, mẹ Hứa lập tức mang rau cần xào tôm lên bàn, Hứa Mịch chuẩn bị xới cơm, lại nghe mẹ Hứa nói: “Uống canh trước.” Nói xong bà đi xuống bếp bung thêm một nồi canh bí đỏ móng heo..

Thông thường buổi tối nhà cô ăn đều tương đối ít, đồ ăn nhẹ là chủ yếu, hôm nay mẹ cô cư nhiên lại làm nhiều đồ như vậy, Hứa Mịch không khỏi chảy nước miếng. Cô sớm đã đói bụng, vừa rót canh qua chén ba Hứa và mình xong, không khách khí húp một thìa, “Mẹ, hôm nay nhà chúng ta có khách sao? Sao đồ ăn lại phong phú vậy ạ?”

Mẹ Hứa lại mang hạt dẻ hầm gà từ nồi áp suất đến, “Chỉ có ba người chúng ta thôi, khách ở đâu tới chứ.”

Hạt dẻ hầm gà! Hai mắt Hứa Mịch tỏa sáng, cô yêu nhất là hạt dẻ! “Ba người chúng ta không ăn nhiều như vậy. Mẹ, hôm nay có phải mẹ trúng thưởng gì rồi đúng không? Phải có việc gì vui cho nên mẹ mới trở tài nấu ăn buổi tối như vậy.”

Ba Hứa uống một ngụm canh, “Ba hoa, mẹ con là muốn bồi bổ cho con!”

Hứa Mịch gấp hạt dẻ cắn cắn, cô gật gù, “Là muốn bồi bổ, lâu rồi con chưa có được thưởng thức món ăn thịnh soạn như vậy đó!” Trước kia cô rất béo, vì muốn cô giảm béo, cho nên mẹ Hứa luôn không chế thực đơn của cô, nhất là bữa ăn tối.

Mẹ Hứa hết việc, ngồi xuống bàn cơm nói: “Mẹ chỉ sợ ngoại tôn của mẹ đói thôi.”

Hứa Mịch cười hi hi, “Hiện giờ con là được nhờ vinh từ đưa con trong bụng, ha ha, vậy thì con cần phải ăn nhiều thêm một chút rồi.” Hóa ra mang thai cũng có một ưu việt, chính là có thể quang minh chính đại ăn nhiều món mình thích.

Mẹ Hứa nhìn thấy Hứa Mịch ăn đến vui vẻ như vậy, bản thân cũng cảm thấy vô cùng cao hứng. Phảng phất ngày hôm qua cô vẫn là một đứa trẻ nhỏ bé, mà nay đã muốn trở thành một người mẹ rồi, “Ăn nhiều một chút. Con sắp đi thành phố B rồi, cũng không thể thường xuyên ăn đồ mẹ nấu được nữa.” Mẹ Hứa cuối cùng cũng không nhịn được, nước mắt một giây đã rơi xuống.

Nhìn thấy cảm xúc mẹ mình đến nhanh như vậy, Hứa Mịch sững sốt, cô buông thìa, chuyển ghế đến bên người mẹ Hứa ôm lấy vai bà, “Mẹ, mẹ khóc cái gì thế. Con còn chưa đi thành phố B mà. Phỏng chừng tháng sau con mới đi, việc trên công ty còn chưa làm xong, đơn xin từ chức cũng chưa được đưa lên cấp trên nữa.”

Mẹ Hứa xoa xoa nước mắt, “Lúc nào cũng sẽ đi thôi. Con gái khi gả cho người khác rồi cũng trở thành con của người khác, không thể luôn ở cạnh mình được.”

Nhìn mẹ mình thế, trong lòng Hứa Mịch cũng chịu không nổi, cô cũng sắp làm mẹ, cũng càng thêm cảm nhận được tâm tình bản thân cha mẹ, “Không phải là con sẽ không trở về lại, đây là nhà con, tất nhiên con sẽ trở về mà. Ai nói gả cho người khác thì trở thành con của người khác, con luôn là con của nhà họ Hứa này.” Hứa Mịch ôm mẹ Hứa nũng nịu, “Mẹ sắp trở thành bà ngoại rồi, còn giống một đứa trẻ khóc nhè như vậy nữa sao. Đừng khóc nữa, con hôn mẹ một cái nào.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Editor: PNam Tiểu Thư

Mẹ Hứa nín khóc mỉm cười, “Đều sắp làm mẹ người ta rồi, còn chưa ra dáng của một người mẹ nữa.”

“Con học theo mẹ thôi, mẹ sao thì con thế mà.”

Ba Hứa ngồi một bên nói: “Ba thấy con là trò giỏi hơn thầy.”

Mẹ Hứa bắt mẫn, “Sao con không nói là con học ba con hả?”

“Con gái là áo bông tri kỷ của mẹ. Đương nhiên là con học mẹ.” Hứa Mịch làm nũng. Nói thật là Hứa Mịch không có thói quen nhìn mẹ già của mình lộ ra vẻ nhu tình sến súa, bình thường mẹ cô đều là nữ vương tung ma trảo kinh người ở nhà không a a a.

Đặc biệt nhất là thời kì mãn kinh dạo này của mẹ, tính tình bà cực kì không tốt. Ngay cả ba cô khi không có gì cũng bị dính vào ma trảo của bà nữa. Chỉ là tuy rằng bình thường đáng về của ông đối với mẹ đều là không nói gì không muốn so đo, nhưng mà Hứa Mịch cảm thấy ba cô cũng chỉ muốn nhường nhịn bà thôi.

Bởi vì yêu, cho nên mới thấu hiểu nhân nhượng.

Thật ra Hứa Mịch luôn thấy hâm mộ với ba mẹ mình. Ba Hứa và mẹ Hứa đều là tự do yêu nhau. Hai người quen nhau thời còn niên thiếu, sau đó cùng nhau đùa đùa giỡn giỡn đến mức phát triển quan hệ tình cảm quá giới hạn bạn bè. Thời đại của ba mẹ cô thì về chuyện tình cảm nam nữ đó cũng rất là nghiêm túc, gia đình có cảm đoán khó khăn, tình cảm hai người thì mật mờ không hiểu mấy, giai đoạn quen nhau nhiều nhất cũng chỉ nắm tay chút thôi.

Mẹ Hứa có hai người chị và hai người anh em trai. Lúc đó điều kiện kinh tế không tốt, con cái trong nhà thì lại nhiều, cha mẹ cũng không thể đưa hết con đến trường nổi. Vì thế sau khi mẹ cô tốt nghiệp cấp một trung học, lập tức ra ngoài làm công.

Lúc đó vừa vận các cải cách được thi hành, giống như một bài hát vậy, có một vị lão nhân ở biên giới phía nam tìm nhân công.

Công việc ở đó thiếu người nghiêm trọng, người ở đó phân tán khắp nơi để chiêu dụ nhân công, thời cơ vừa vận đến, mẹ Hứa nhanh chóng rời đi tham gia.

Rời đi như vậy cũng là kéo dài rất nhiều năm. Cũng may mà ba Hứa cuồng dại không đưa một người phụ nữ căn bã nào vào mắt, kiên định canh giữ một chỗ... (chỗ này Hứa Mịch bỏ não trình diễn năm trăm chữ hình dung) chờ người yêu trở về. Sau này khi mẹ Hứa trở về, tình cảm hai người không đổi, lập tức nghĩ đến chuyện dựng vợ gả chồng. Kết quả là lúc đó lại bị cha mẹ đôi bên phản đối mãnh liệt.

Cuối cùng hai người quyết tâm rời khỏi, trải qua ngàn đau dậm khổ, rốt cục người hữu tình cũng trở thành thân thuộc. Theo nguồn tin đáng tin cậy nhất (mợ nhỏ của Hứa Mịch) nói, ngày đó ba Hứa mẹ Hứa mở tiệc kết hôn chiêu đãi khách, ông ngoại Hứa Mịch đã tức giận đến mức ném đá ở cửa tiệc. Về phần bà ngoại Hứa Mịch ở đâu? Bà đã sớm qua đời năm mẹ Hứa mười ba tuổi. Vì thế chỉ còn lại một mình ông ngoại chiến đấu vô cùng hăng hái, đương nhiên cuối cùng ông chỉ có thể bại trận trở về.

Hứa Mịch nghĩ, cho dù là đến tận thời đại bây giờ, câu chuyện của ba mẹ cô tuyệt đối cũng được coi như câu chuyện tình yêu rung động tâm can. Được rồi, không giống như cô, tình yêu cuối cùng còn chưa đi đến đâu, còn biến bản thân thành bộ dáng quý thần không nhận ra. Vì thế mà cô còn chưa có đoạn thân cận mật ngọt, đi xem mắt nhiều đến mức đỡ người, cuối cùng lại gặp Du Ninh Trạch. Nhưng mà có lẽ cũng là cô may mắn, xem mắt nhiều lần như vậy, hết người trên trời rồi người dưới đất, loạn xạ một lúc lại dính vào Du Ninh Trạch anh.

Đều nói hôn nhân là phần mộ của tình yêu, khả năng đều là không có tình yêu thì hôn nhân sẽ trở thành cái quái gì đây? Ít nhất trước mắt cô là không phải, sau này như thế nào thì cô không thể biết trước.

Cô chỉ biết yêu cầu của cô không cao, không cần phải oanh oanh liệt liệt, vô cùng chú trọng đến sinh hoạt cá nhân của bản thân; cô chỉ biết hiện giờ cô đang đi đến lộ trình mà mỗi người phụ nữ đều phải trải qua, cô không chán ghét nó, ngược lại thậm chí còn cảm thấy rất là thỏa mãn.

.....

Sáu giờ hơn, Từ Khiêm ra khỏi văn phòng, lại nhìn thấy văn phòng của Du Ninh Trạch đèn đóm sáng trưng, nghĩ chút anh ta mới đi đến gõ cửa rồi tiến vào, “Còn chưa xong à?”

Du Ninh Trạch liếc nhìn Từ Khiêm một cái, tiếp tục đánh máy tính nói: “Phần cuối cùng rồi.”

Đôi mắt hoa đào của Từ Khiêm híp lại, ý tứ đánh giá Du Ninh Trạch một chút, “Ai tôi nói này, từ Hồng Kông trở về sao tôi thấy anh lạ lạ ở đâu ấy nhỉ?”

Từ Khiêm và Du Ninh Trạch là bạn trung học kiêm bạn cùng phòng đại học với nhau. Thời điểm hai người còn ở đại học, cũng đã bắt đầu ra ngoài công ty làm việc dựng nghiệp. Hai người bù đắp cho nhau, những năm gần đây công ty càng làm càng lớn, hai người cũng đã trở thành doanh nhân kiệt

xuất.

Nhưng đừng nhìn Từ Khiêm trước mặt người ngoài là một dạng doanh nhân tinh anh nổi trội, anh ta chính là dạng ở trước mặt người quen âm thầm trở thành chính mình.

Du Ninh Trạch không thèm ngẩng đầu lên nhìn, “Anh hoa mắt rồi.”

Từ Khiêm vuốt cằm, “Anh giấu diếm được người khác nhưng không lừa được hỏa nhãn kim tinh của tôi đâu. Lấy kinh nghiệm của tôi mà xét, về mặt anh chính là được ăn no uống đủ nha.” Đôi mắt Từ Khiêm đảo đảo mấy vòng, anh ta cười xấu xa nói: “Không phải là anh ở Hồng Kông ăn vụng đấy chứ? Tôi nói đúng rồi phải không, ai bắt được anh vậy hả?”

Ở trong mắt Từ Khiêm, Du Ninh Trạch chính là người ngoài hình tinh khó hiểu sống ở trái đất. Cũng đã hai mươi tám tuổi rồi, vẫn là độc thân một mình bấy nhiêu năm. Mỗi lần tiếp xúc với phụ nữ đều mang theo loại xa cách khó hiểu. Từ Khiêm lại cho rằng, Du Ninh Trạch thích đàn ông. Nhưng mà mấy người bạn nam thân thuộc bên cạnh Du Ninh Trạch cũng chỉ có mấy người. Vì thế mà có một đoạn thời gian Từ Khiêm rất là đề phòng Du Ninh Trạch, e sợ nếu một ngày nào đó anh nổi thủ tính làm quá chuyện quá lời nói thì tiết khí tuổi già của Từ Khiêm anh ta cũng khó à giữ được.

Cũng may mà người đàn ông này cuối cùng cũng kết hôn, giảm bớt nguy cơ nguy hiểm quanh thân anh ta.

Du Ninh Trạch kết thúc công việc cuối cùng, anh nhanh tay tắt máy tính, đứng lên sửa sang lại một chút, cầm chìa khóa và di động trên bàn, trực tiếp lách người đi ra ngoài, “Anh tiếp tục đi.”

“Này này này, chờ tôi với. Chúng ta còn chưa thảo luận xong chuyện của anh đâu, sao anh lại có thể vô tình bỏ tôi lại một mình như vậy được chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Editor: PNam Tiểu Thư

Mẹ Hứa nín khóc mỉm cười, “Đều sắp làm mẹ người ta rồi, còn chưa ra dáng của một người mẹ nữa.”

“Con học theo mẹ thôi, mẹ sao thì con thế mà.”

Ba Hứa ngồi một bên nói: “Ba thấy con là trò giỏi hơn thầy.”

Mẹ Hứa bắt mắt, “Sao con không nói là con học ba con hả?”

“Con gái là áo bông tri kỷ của mẹ. Đương nhiên là con học mẹ.” Hứa Mịch làm nũng. Nói thật là Hứa Mịch không có thói quen nhìn mẹ già của mình lộ ra vẻ nhu tình sến súa, bình thường mẹ cô đều là nữ vương tung ma trảo kinh người ở nhà không a a a.

Đặc biệt nhất là thời kì mãn kinh dạo này của mẹ, tính tình bà cực kì không tốt. Ngay cả ba cô khi không có gì cũng bị dính vào ma trảo của bà nữa. Chỉ là tuy rằng bình thường đáng về của ông đối với mẹ đều là không nói gì không muốn so đo, nhưng mà Hứa Mịch cảm thấy ba cô cũng chỉ muốn nhường nhịn bà thôi.

Bởi vì yêu, cho nên mới thấu hiểu nhân nhượng.

Thật ra Hứa Mịch luôn thấy hâm mộ với ba mẹ mình. Ba Hứa và mẹ Hứa đều là tự do yêu nhau. Hai người quen nhau thời còn niên thiếu, sau đó cùng nhau đùa đùa giỡn giỡn đến mức phát triển quan hệ tình cảm quá giới hạn bạn bè. Thời đại của ba mẹ cô thì về chuyện tình cảm nam nữ đó cũng rất là nghiêm túc, gia đình có cảm đoán khó khăn, tình cảm hai người thì mật mờ không hiểu mấy, giai đoạn quen nhau nhiều nhất cũng chỉ nắm tay chút thôi.

Mẹ Hứa có hai người chị và hai người anh em trai. Lúc đó điều kiện kinh tế không tốt, con cái trong nhà thì lại nhiều, cha mẹ cũng không thể đưa hết con đến trường nổi. Vì thế sau khi mẹ cô tốt nghiệp cấp một trung học, lập tức ra ngoài làm công.

Lúc đó vừa vận các cải cách được thi hành, giống như một bài hát vậy, có một vị lão nhân ở biên giới phía nam tìm nhân công.

Công việc ở đó thiếu người nghiêm trọng, người ở đó phân tán khắp nơi để chiêu dụ nhân công, thời cơ vừa vận đến, mẹ Hứa nhanh chóng rời đi tham gia.

Rời đi như vậy cũng là kéo dài rất nhiều năm. Cũng may mà ba Hứa cuồng dại không đưa một người phụ nữ cận bã nào vào mắt, kiên định canh giữ một chỗ... (chỗ này Hứa Mịch bỏ não trình diễn năm trăm chữ hình dung) chờ người yêu trở về. Sau này khi mẹ Hứa trở về, tình cảm hai người không đổi, lập tức nghĩ đến chuyện dựng vợ gả chồng. Kết quả là lúc đó lại bị cha mẹ đôi bên phản đối mãnh liệt.

Cuối cùng hai người quyền tâm rời khỏi, trải qua ngàn đau dậm khổ, rốt cục người hữu tình cũng trở thành thân thuộc. Theo nguồn tin đáng tin cậy nhất (mợ nhỏ của Hứa Mịch) nói, ngày đó ba Hứa mẹ Hứa mở tiệc kết hôn chiêu đãi khách, ông ngoại Hứa Mịch đã tức giận đến mức ném đá ở cửa tiệc. Về phần bà ngoại Hứa Mịch ở đâu? Bà đã sớm qua đời năm mẹ Hứa mười ba tuổi. Vì thế chỉ còn lại một mình ông ngoại chiến đấu vô cùng hăng hái, đương nhiên cuối cùng ông chỉ có thể bại trận trở về.

Hứa Mịch nghĩ, cho dù là đến tận thời đại bây giờ, câu chuyện của ba mẹ cô tuyệt đối cũng được coi như câu chuyện tình yêu rung động tâm can. Được rồi, không giống như cô, tình yêu cuối cùng còn chưa đi đến đâu, còn biến bản thân thành bộ dáng quý thần không nhận ra. Vì thế mà cô còn chưa có đoạn thân cận mật ngọt, đi xem mắt nhiều đến mức sờ người, cuối cùng lại gặp Du Ninh Trạch. Nhưng mà có lẽ cũng là cô may mắn, xem mắt nhiều lần như vậy, hết người trên trời rồi người dưới đất, loạn xạ một lúc lại dính vào Du Ninh Trạch anh.

Đều nói hôn nhân là phần mộ của tình yêu, khả năng đều là không có tình yêu thì hôn nhân sẽ trở thành cái quái gì đây? Ít nhất trước mắt cô là không phải, sau này như thế nào thì cô không thể biết trước.

Cô chỉ biết yêu cầu của cô không cao, không cần phải oanh oanh liệt liệt, vô cùng chú trọng đến sinh hoạt cá nhân của bản thân; cô chỉ biết hiện giờ cô đang đi đến lộ trình mà mỗi người phụ nữ đều phải trải qua, cô không chán ghét nó, ngược lại thậm chí còn cảm thấy rất là thỏa mãn.

.....

Sáu giờ hơn, Từ Khiêm ra khỏi văn phòng, lại nhìn thấy văn phòng của Du Ninh Trạch đèn đom sáng trưng, nghĩ chút anh ta mới đi đến gõ cửa rồi tiến vào, “Còn chưa xong à?”

Du Ninh Trạch liếc nhìn Từ Khiêm một cái, tiếp tục đánh máy tính nói: “Phần cuối cùng rồi.”

Đôi mắt hoa đào của Từ Khiêm híp lại, ý tứ đánh giá Du Ninh Trạch một chút, “Ai tôi nói này, từ Hồng Kông trở về sao tôi thấy anh lạ lạ ở đâu ấy nhỉ?”

Từ Khiêm và Du Ninh Trạch là bạn trung học kiêm bạn cùng phòng đại học với nhau. Thời điểm hai người còn ở đại học, cũng đã bắt đầu ra ngoài công ty làm việc dựng nghiệp. Hai người bù đắp cho nhau, những năm gần đây công ty càng làm càng lớn, hai người cũng đã trở thành doanh nhân kiệt xuất.

Nhưng đừng nhìn Từ Khiêm trước mặt người ngoài là một dạng doanh nhân tinh anh nổi trội, anh ta chính là dạng ở trước mặt người quen âm thầm trở thành chính mình.

Du Ninh Trạch không thèm ngẩng đầu lên nhìn, “Anh hoa mắt rồi.”

Từ Khiêm vuốt cằm, “Anh giấu diếm được người khác nhưng không lừa được hòa nhân kim tinh của tôi đâu. Lấy kinh nghiệm của tôi mà xét, về mặt anh chính là được ăn no uống đủ nha.” Đôi mắt Từ Khiêm đảo đảo mấy vòng, anh ta cười xấu xa nói: “Không phải là anh ở Hồng Kông ăn vụng đây chứ? Tôi nói đúng rồi phải không, ai bắt được anh vậy hả?”

Ở trong mắt Từ Khiêm, Du Ninh Trạch chính là người ngoài hình tình khó hiểu sống ở trái đất. Cũng đã hai mươi tám tuổi rồi, vẫn là độc thân một mình bấy nhiêu năm. Mỗi lần tiếp xúc với phụ nữ đều mang theo loại xa cách khó hiểu. Từ Khiêm lại cho rằng, Du Ninh Trạch thích đàn ông. Nhưng mà mấy người bạn nam thân thuộc bên cạnh Du Ninh Trạch cũng chỉ có mấy người. Vì thế mà có một đoạn thời gian Từ Khiêm rất là đề phòng Du Ninh Trạch, e sợ nếu một ngày nào đó anh nổi thú tính làm quá chuyện quá lời nói thì tiết khí tuổi già của Từ Khiêm anh ta cũng khó à giữ được.

Cũng may mà người đàn ông này cuối cùng cũng kết hôn, giảm bớt nguy cơ nguy hiểm quanh thân anh ta.

Du Ninh Trạch kết thúc công việc cuối cùng, anh nhanh tay tắt máy tính, đứng lên sửa sang lại một chút, cầm chìa khóa và di động trên bàn, trực tiếp lách người đi ra ngoài, “Anh tiếp tục đi.”

“Này này này, chờ tôi với. Chúng ta còn chưa thảo luận xong chuyện của anh đâu, sao anh lại có thể vô tình bỏ tôi lại một mình như vậy được chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Editor: PNam Tiểu Thư

“Ba, sao chuyện gì ba cũng đều nói khoa trương như vậy. Cũng là bởi vì không có tình cảm làm trụ cột, cho nên mới không thể đùa giỡn qua lại như vậy được. Con cười chui, con cũng rất là khó chịu, con cũng mới bắt đầu học cách làm thế nào để duy trì một cuộc hôn nhân. Ba mẹ đều nói con đến nhà chồng không thể không chế được tính tình của mình, con cũng chưa có đi, sao ba mẹ lại có thể kết luận nhanh chóng thế được. Con cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, ai nói con không biết bao dung, mọi thứ ba mẹ nói con đều biết hết.”

“Con cũng rất nhân nhượng anh ấy, nếu không làm sao lại có thể bỏ công việc ở đây chuyển đến thành phố B. Con đang cố gắng vì cuộc hôn nhân của

con và anh ấy, ba chỉ lúc nào cũng không thấy được mặt tốt của con!” Hứa Mịch càng nói càng giận, cô đứng dậy, trực tiếp chạy lên phòng ngủ đóng cửa lại.

Nét mặt ba Hứa càng thêm âm trầm, “Bà xem, ở nhà nói mấy câu lập tức đã vung mặt chạy lấy người, đến nhà người khác thì biết làm sao đây. Tính tình như vậy lại không chịu thay đổi, sớm muộn gì cũng thành chuyện xấu!”

Mẹ Hứa thở dài, “Ông còn không biết tính tình con gái mình sao, ai bảo ông lại lải nhải nhiều như vậy mà không chịu bắt trọng điểm nói. Thôi quên đi, tính tình phụ nữ có thai đều không thể tốt được.”

Ba Hứa: “Bình thường tính tình nó đã không tốt rồi. Mẹ hiền là con hư!” Thật ra là ông vô cùng lo lắng cho tương lai của con gái mình, nhất là cái tính tình này.

Mẹ Hứa bất mãn nói: “Cha nghiêm thì như thế nào, ông cũng không thể dạy được con bé. Cha nghiêm cũng là con hư!”

Ba Hứa: "..."

.....

Hứa Mịch nổi giận đùng đùng trở lại phòng ngủ, cô nằm trên giường mà con giận vẫn chưa tiêu đi được. Tuy biết rằng lời ba mẹ nói luôn là đạo lý, nhưng đôi khi nói nhiều quá, lại khiến cô phát phiền. Nằm nghỉ một chút, cô vươn tay lấy điện thoại ở đầu giường kiểm tra.

Phát hiện lịch sử có mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là từ Du Ninh Trạch.

Đột nhiên Hứa Mịch có chút chột dạ. Vốn đây chỉ là chuyện nhỏ, hai người cũng còn đang thương lượng, mà cô lại đột ngột ngắt điện thoại, nhất định là Du Ninh Trạch cho rằng cô giận anh rồi. Thật sự là có cảm giác như hai người đang giận dỗi mà cãi nhau.

Hứa Mịch đứng dậy gỡ gỡ tóc, hừ, vẫn là độc thân tự do hơn rất nhiều. Cô ném điện thoại xuống giường, lục quần áo đi tắm.

Tắm rửa xong xuôi, trong lòng vẫn còn chút băn khoăn. Cân nhắc một chút, nếu như đêm nay không nói chuyện rõ ràng với Du Ninh Trạch, khẳng định là cô sẽ ngủ không được mất.

Cô cầm điện thoại lên, bấm số bắt đầu cuộc gọi.

Đầu dây bên kia rất nhanh đã có người hồi đáp, giọng nói trầm thấp của Du Ninh Trạch lập tức truyền đến, “A Mịch.”

“Du Ninh Trạch, vừa rồi em...”

Du Ninh Trạch cắt ngang lời cô: “A Mịch, anh xin lỗi, vừa rồi là anh nói không rõ ràng. Ý của anh là bảo mẫu của ba mẹ anh đến chăm sóc em, không phải muốn đưa em đến nhà ba mẹ anh ở.”

Nghe Du Ninh Trạch nói thế, trong lòng Hứa Mịch càng thêm áy náy. Là do cô không chịu hồi đáp rõ ràng, Hứa Mịch thở dài nói: “Vừa rồi em có chút việc, cho nên mới đột ngột cắt máy anh, không phải em cố ý.” Hứa Mịch không biết cô nói như vậy Du Ninh Trạch lại càng không tin.

Hứa Mịch nói tiếp: “Cũng là em không tốt, anh muốn em đến nhà ba mẹ em cũng là vì muốn tốt cho em.”

Du Ninh Trạch thờ phào nhẹ nhõm, “Không sao, chỉ cần không hiểu lầm anh là được, em không giận anh là tốt rồi.”

Hứa Mịch: “Em không có giận anh.”

“Đột nhiên em tắt điện thoại, anh nghĩ em là giận anh rồi.” Vừa rồi Du Ninh Trạch sốt ruột muốn chết. Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy, nếu như không có điện thoại, anh và Hứa Mịch hai người sẽ triệt để mất liên lạc. Loại cảm giác lo lắng tội độ này luôn ngự trong lòng anh như vậy. Anh chưa từng cảm thấy chán nản bản thân mình như thế, thật sự là chỉ muốn lấy chìa khóa tìm đến cô mà thôi.

Hứa Mịch sầm bi khóc lóc kể lể, “Vừa rồi em bị ba kéo đi giáo huấn, rất thảm rất thảm rất thảm.”

Du Ninh Trạch: “Em làm sai chuyện gì?”

Hứa Mịch: “Khi nãy em nói chuyện với anh bị ông nghe được, kết quả là ông thao thao bất tuyệt giáo dục em, phỏng chừng là ba cảm thấy em rất hung dữ với anh. Về sau chúng ta nhất định phải cẩn thận khi nói chuyện, nếu không sẽ bị giáo huấn mãi.”

Du Ninh Trạch yên lặng một chút suy nghĩ, “Thật sự rất là hung dữ.”

Hứa Mịch: “Thật sao, em cảm thấy em rất ôn nhu đối với anh mà.”

Du Ninh Trạch: “Đại đa số đều là hung dữ thôi.”

Hứa Mịch: “A, Du Ninh Trạch anh muốn ăn đòn có phải không!”

Du Ninh Trạch: “Em xem, em lại hung dữ với anh.”

Hứa Mịch: "..."

.....

Hứa Mịch ngồi ở văn phòng tổng giám đốc, sau khi báo cáo xong công việc vừa hoàn thành, cô lập tức trình đơn xin từ chức.

Tiểu Hiếu nhìn đơn xin từ chức trên tay mà kinh hãi lắp bắp, “Em muốn từ chức?” Hứa Mịch được điều đến công ty phân nhánh ở thành phố B đã hơn một năm. Trong một năm nay, cô từ chức vị trưởng bộ phận thăng lên làm tổng giám sát. Làm việc quyết đoán, năng lực tổ chức, quản lý, lãnh đạo đều làm rất tốt, nếu như cô tiếp tục theo đà này, khẳng định vẫn có cơ hội thăng chức lên cao.

Hứa Mịch gật gật đầu, “Dạ.”

Tiểu Hiếu trầm giọng hỏi: “Nguyên nhân là gì?”

Hứa Mịch ở phân nhánh công ty ở thành phố A được một năm rưỡi, Tiểu Hiếu cũng đã giúp đỡ cô không ít chuyện, hai người cũng có thể nói là thầy tốt bạn hiền. Nghĩ chút cô nói: “Em dự tính sẽ chuyển đến thành phố B.”

Tiểu Hiếu hỏi: “Em muốn trở về phân nhánh công ty ở thành phố B? Như vậy cũng không cần phải từ chức.” Trước đây Hứa Mịch là từ phân nhánh công ty ở thành phố B được điều đến thành phố A.

Hứa Mịch nói: “Không phải, em không muốn trở về phân nhánh công ty ở đây.” Lúc trước bởi vì lý do cá nhân cho nên cô vốn đã muốn từ chức. Sau một thời gian lại bị điều đến thành phố A làm việc.

Hứa Mịch là một nhân tài hiếm gặp, Tiểu Hiếu không nghĩ là sẽ dễ dàng thả cô ra như vậy, “Anh có thể biết nguyên nhân cụ thể em muốn từ chức là gì không?”

“Chồng em ở thành phố B, em dự tính sẽ chuyển đến thành phố B sống chung với anh ấy.” Thời điểm nói ra những lời này Hứa Mịch cảm thấy là lạ. Chồng em... ôi thật sự là khó nói quá.

Tiểu Hiếu kinh ngạc tròn tròn mắt, tuy rằng cách đây không lâu trong công ty có nhiều người đồn đại nói Hứa Mịch đã kết hôn, nhưng anh ta cũng không tin mấy lời người khác nói bậy. Hiện giờ xem ra đây là sự thật rồi, nhưng mà anh ta vẫn tiếp tục kiên trì, “Vậy em cũng có thể xin trở lại công ty ở thành phố B mà.”

Hứa Mịch rất bất đắc dĩ, “Tổng giám đốc Tiểu, anh đừng khuyên em nữa. Một năm qua cảm ơn anh đã chiều cô em rất nhiều. Nhưng em không nghĩ mình muốn trở lại công ty ở thành phố B, nếu không lúc trước em đã không rời đó chuyển sang đây rồi. Cái này là lý do cá nhân của em, rất xin lỗi, em không thể nói rõ cho anh biết được.”

Tiểu Hiếu gật đầu, một lúc sau mới nói: “Vậy được rồi, đơn từ chức được duyệt. Nhưng mà tháng sau em mới đi, tháng này em vẫn tiếp tục làm tiếp công việc đang dở đi, thời điểm nhậm chức tân tổng giám sát, có bao nhiêu văn kiện còn lại em làm cho tốt.”

Hứa Mịch cầm lấy đơn từ chức đã được duyệt rồi, trong lòng thoải mái không ít, “Vậy em đi trước.”

“Ừ.”

Thời điểm Hứa Mịch đi đến cửa phòng, đột ngột nghe được Tiểu Hiếu hỏi: “Chuyện em kết hôn... Giang Tự có biết không?”

Đã lâu rồi Hứa Mịch không nghe đến cái tên Giang Tự này, cô im lặng một chút, “Không biết.”

“Thật xin lỗi, là anh đường đột.”

Hứa Mịch ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, nhìn các đồng nghiệp ở văn phòng ngoài thật sự là có chút luyến tiếc. Dù sao cô ở đây cũng đã hơn một năm, tính ra tình cảm cũng phải có.

Nghĩ một chút, thật ra thì cũng chỉ mới là hơn một năm thôi. Lúc trước cô ở thành phố B hơn ba năm, cuối cùng cũng phải rời khỏi nơi đó.

Tất cả đều có thể thay đổi, tâm tư con người cũng vậy. Nếu là có người đột nhiên trở thành người xa lạ hay là đột nhiên trở thành người thân bên cạnh, đó cũng là chuyện bình thường mà thôi, không có gì phải kinh ngạc hoảng sợ. Đây chính là đạo lý mà Hứa Mịch học được từ mấy năm nay.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Editor: PNam Tiểu Thư

Còn nửa tháng nữa là rời khỏi công ty, tính ra thời gian Hứa Mịch có cũng thật là ít, trên đầu còn một một đồng việc còn chưa xong, hơn nữa còn phải đi ra ngoài bàn việc với đối tác khách hàng. Khởi cần nghĩ Hứa Mịch cũng đoán được thời gian đến cô phải nỗ lực gấp bội để hoàn thành hết mọi việc.

Cũng may mà bản thân cô cũng đã sớm quen thuộc những công việc này, cho nên chỉ cần nhanh tay một chút là xong.

Thời điểm dùng cơm trưa, Hứa Mịch nhận được cuộc điện thoại của Lữ Quỳnh Mai. Cô và Lữ Quỳnh Mai hình như là chẳng có mấy điểm chung, hơn nữa cũng chẳng có mấy thời gian gặp mặt, thời gian trò chuyện với nhau vì thế mà đã ít nay còn ít hơn. Sau khi làm lễ kết hôn rồi, Lữ Quỳnh Mai có gọi cô, đó cũng là lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau. Bởi vì hai người không thường gặp, nói chuyện không nhiều, cho nên hiện giờ có thời gian cô với bà cùng hàn thuyên một chút. Về sau mỗi tuần Hứa Mịch đều gọi cho Lữ Quỳnh Mai một lần, đó xem như là một loại tôn trọng của cô đối với bà vậy.

Vì chuyện ngày hôm qua với Du Ninh Trạch, nay Hứa Mịch nhận điện thoại Lữ Quỳnh Mai lòng cô lập tức lộp bộp mấy cái, không biết mẹ chồng tìm cô có chuyện gì không nữa. Kết quả là Lữ Quỳnh Mai chỉ hỏi chuyện mai thai của cô như thế nào rồi, nói cô không cần mang áp lực mang thai, chỉ cần đường thai cho tốt là được rồi, còn nói sau này bảo mẫu của nhà bà sẽ đến giúp hai bên chăm sóc cô.

Tắt điện thoại rồi, đột nhiên Hứa Mịch cảm thấy mình như lọt vào sương mù. Cô biết ba mẹ Du Ninh Trạch là giáo sư trường đại học trọng điểm có tiếng, là dòng dõi thư hương điển hình. Thời điểm cô còn đi học, thành tích điểm thi luôn ở loại trình độ trung bình, khi vào trung học cũng vào trường điểm trung bình, cho dù học cách mấy cũng là bùn nhão năng không thành tương, chỉ có thể vào đại học loại trung. Cũng bởi vì như vậy, cho nên cô mới vô cùng kính nể ba mẹ của Du Ninh Trạch.

Theo Hứa Mịch nghĩ, giáo sư gì cũng đều là loại chức nghiệp thượng đẳng cao ngạo đáng nể phục; giáo sư dạy thường, giáo sư nghiên cứu khoa học, giáo sư thần tượng. Ôi, ba mẹ chồng cô là giáo sư đại học trọng điểm đó, quả thật Hứa Mịch cảm thấy rất là tuyệt vời! Chỉ có điều hiện giờ cô mới phát hiện, ba mẹ chồng cô còn lợi hại hơn cô nghĩ rất nhiều. Hai người đều là được các trường nước ngoài gửi lời mời đến giảng dạy! Như thế là có bao nhiêu tài giỏi, bao nhiêu cao cấp! Loại học sinh cận kề như Hứa Mịch hoàn toàn không thể hiểu được. Nhưng là do bản thân không hiểu mà người khác lại thấu, cho nên loại tình cảm ngưỡng mộ của Hứa Mịch đối với ba mẹ chồng là cuộn cuộn như nước sông kéo dài không dứt.

Nhưng mà ngưỡng mộ qua đi, đột nhiên Hứa Mịch lại cảm thấy vô cùng áp lực. Về sau sẽ ở chung với người mình ngưỡng mộ như vậy, có thể không áp lực được sao?! Thời điểm buổi tối nói chuyện điện thoại với Du Ninh Trạch, Hứa Mịch trực tiếp truyền đạt hết mọi sầu lo của mình đến anh.

Ở phương diện mà cô lo lắng này, Du Ninh Trạch tỏ vẻ rất là không cần thiết. Anh nói ba mẹ anh thật ra rất là bình thường, mọi khi đều vội vội vàng vàng làm việc riêng, hoặc là thường xuyên đi công tác khắp nơi, thời gian ở chung lại rất ngắn, cho nên cô hãy cứ an tâm đi.

Bầu trời kéo mây rồi đi, cuối cùng cũng đến cuối tháng, Hứa Mịch chính thức tạm biệt nhà ở và công ty. Mấy ngày nay cô đều lục đục mang đồ từ công ty trở về nhà, cũng giành thời gian dùng bữa cuối với các đồng nghiệp và cấp dưới của mình.

Hôm nay là ngày cuối cùng Hứa Mịch đi làm, đột nhiên cô nhớ tới hai năm trước thời điểm rời khỏi công ty ở thành phố B, cô và đồng nghiệp đều ôm nhau khóc đến chết đi sống lại. Vốn tưởng rằng lần này cũng sẽ vô cùng vô cùng luyến tiếc nhớ nhung, kết quả là sau khi tan tâm đi ra khỏi cửa lớn của công ty, Hứa Mịch lại phát hiện hóa ra bản thân cô cũng không phải như tưởng tượng là khó lòng ra đi như trước.

Hừm, ngẫm lại thì cũng thấy bình thường. Tuy rằng đều cùng là một đại tổ chức công ty, nhưng mà thành phố A vốn đã khác thành phố B rất nhiều. Năm cô mới vừa ra ngoài xã hội đã chân ướt chân ráo bước vào phân nhánh công ty ở thành phố B, khi đó cô đem gần hết tất cả nhiệt huyết niềm tin đổ vào đó, cảm tình tự nhiên phải thâm sâu hơn nhiều so với công ty ở thành phố A rồi.

Qua hai ngày nữa là Hứa Mịch sẽ khởi hành đi thành phố B, cho nên tối hôm nay cô cùng ba mẹ Hứa trở về nhà ông bà dùng bữa.

Ngồi xuống là ba Hứa vẫn như thường ngày giáo dục cô, “Ông bà thương con, đi thành phố B rồi nhớ phải gọi cho ông bà nhiều một chút biết chưa.”

Hứa Mịch khoát tay văng dạ liên tục.

Hứa Mịch có một người em trai họ tên là Hứa Vĩ, nói đến cảm tình thì hai người cùng nhau lớn lên, cho nên quan hệ đặc biệt tốt. Khi biết tin Hứa Mịch muốn chuyển đến thành phố B ở, Hứa Vĩ buồn bã luyến tiếc không thôi. Trước đây lúc cô đi công tác ở thành phố B, Hứa Vĩ ở nhà chỉ trông ngóng cô mau trở về để chơi với cậu. Tuy rằng hiện giờ đường xá giao thông thuận tiện, nhưng dù sao cũng là hai thành phố khác nhau, hành trình đi đường cũng khá xa, vì vậy mà khoảng cách với người trong nhà không tránh khỏi phải kéo ra xa.

“Em cũng muốn đi thành phố B chơi.” Hứa Vĩ bĩu môi, mặt không tình nguyện cách xa cô.

Hứa Mịch cười ha hả, “Cũng đã cuối cấp ba rồi, hai tháng nữa là thi cao đẳng, em còn muốn đi chơi nữa sao?”

Hứa Vĩ nửa nằm nửa ngồi trên ghế sofa, ngả đầu tựa vào vai Hứa Mịch, “Học kết hợp với chơi mà.”

“Hiện giờ em đang học, cho nên không cần phải chơi gì hết!”

“Thật ra là chị sợ em đi thành phố B sẽ trở thành cái bóng đèn giữa chị với anh rề có phải không? Hừ, đừng cho là em không biết ý đồ của chị, chị thật

nhấn tâm!” Hứa Vĩ giành lấy cái điều khiển ti vi trong tay Hứa Mịch, còn không quên hét lên bốn chữ*: “Trọng sắc khinh em trai!”

(*Bốn chữ gốc là “Trọng sắc khinh đệ”.)

Hứa Mịch vươn tay đến cướp điều khiển về, “Em muốn đi thành phố B thì thi vào trường đại học B đi, đến lúc đó chị chẳng quản em nữa. Độ sáng của cái bóng đèn như em, thật sự là khiến cho chị phải xem nhẹ.” Nhớ đến lúc trước mức độ chăm chỉ của bản thân Hứa Mịch đúng là không thể so sánh với mức độ chăm chỉ của Hứa Vĩ được. Năm đó Hứa Mịch còn chăm hơn gấp mấy lần Hứa Vĩ, cày ngày cày đêm cuối cùng lại chỉ có thể vào được trường trung bình. Mà hiện giờ nhìn lại đứa em Hứa Vĩ này xem, theo như chủ nhiệm của cậu nói, nếu không có chuyện gì đột ngột xảy ra làm gián đoạn nửa chừng, thì lấy thành tích hiện giờ của cậu thi điểm có thể dư sức vào trường trọng điểm. Cái gì vậy hả, rốt cuộc là ông trời có mắt hay không. Ai ôi, suy cho cùng Hứa Mịch vẫn không có đầu óc học tốt được mà.

“Vậy nếu em vào được đại học B, nghỉ hè em muốn đến nhà anh chị ở.” Hứa Vĩ không phục nói, “Bóng đèn em đây rất sáng, thậm chí còn sáng hơn mười bóng đèn pha xe của bố chị.”

“Em có trình độ sao?” Hứa Mịch phì mũi khinh thường, “Không thành vấn đề, chị đây bao ăn bao ở bao chơi luôn.”

Chỉ là hơn hai tháng sau, thời điểm Hứa Vĩ ở nhà làm cái bóng đèn lớn đến mức Du Ninh Trạch cũng phát điên lên, Hứa Mịch cảm thấy cực kỳ hối hận vì lúc đó đã lớn giọng với đứa em thân yêu này của mình. Ai... thôi thì loại chuyện buồn này để sau rồi nói tiếp.

.....

Thời điểm Hứa Mịch mơ mơ hồ hồ tỉnh dậy, trên người được đắp một cái áo ngoài tây trang thơm tho sạch sẽ. Cô nằm ở chỗ ghế phụ lái, hơi ngửa đầu nhìn thoáng qua thời tiết bên ngoài cửa sổ u ám, lại quay đầu nhìn về phía Du Ninh Trạch đang lái xe bên cạnh, cất giọng khàn khàn khô khốc hỏi: “Còn bao lâu nữa mới đến?”

Du Ninh Trạch nghe thấy lập tức nghiêng đầu nhìn cô một chút, anh hạ tay lấy bình nước giữ nhiệt đặt cạnh mình đưa cho cô nói: “Em uống nước chút đi. Vừa rồi chạy được một giờ đồng hồ trên đường cao tốc, bây giờ vẫn còn trên đường, khoảng chừng hai giờ nữa thì sẽ đến nơi.”

Hứa Mịch chống tay ngồi dậy, nhận lấy bình giữ nhiệt của anh, mở nắp đổ ra một cái ly. Hơi nước mỏng nhẹ nhàng bốc lên, cô thổi thổi một chút, cảm thấy độ ấm vừa rồi mới uống hết ly nước.

Uống xong rồi Hứa Mịch lại đổ thêm một ly nước nữa, cô đưa đến bên miệng Du Ninh Trạch nói: “Anh cũng uống nước đi.”

Du Ninh Trạch không khát, nhưng anh lại không muốn cự tuyệt cô, cho nên mắt anh vẫn nhìn thẳng, đầu hơi nghiêng qua một chút nắm lấy tay cô, một hơi uống sạch ly nước.

Hứa Mịch cười nói: “Vừa rồi là anh nuốt nước miếng của em. Người xưa hay nói, nuốt nước miếng của ai thì phải nghe lời người đó.”

Du Ninh Trạch nhoen miệng phản bác: “Em cũng đã từng nuốt nước miếng của anh rồi.”

Hứa Mịch nghĩ một chút, hình như là có thật, “Được rồi, chúng ta hòa.”

Du Ninh Trạch: “Em có muốn ngủ tiếp nữa không?”

Hứa Mịch lấy gối dựa đầu kéo lên trên chỉnh lại cho vừa mình, cô nói: “Đã ngủ lâu vậy rồi, em không muốn ngủ nữa, giờ nói chuyện với anh. Ba em nói anh lái xe lâu sẽ dễ buồn ngủ, lúc đi còn dặn em phải nói chuyện với anh cho tốt.”

Du Ninh Trạch bật cười vạch trần cô, “Vậy sao em lại không nghe lời ba, vừa lên xe đã ngủ rồi.”

Hứa Mịch ôm lấy tây trang của Du Ninh Trạch cắn môi phản bác: “Em muốn nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Du Ninh Trạch lại cười: “Em lại không biết xấu hổ.”

Hứa Mịch ngáp một cái, “Sự thật thôi, đương nhiên là không cần phải xấu hổ rồi.”

Hứa Mịch cựa người một chút rồi than thở: “Đi đường dài thật là mệt quá mà...”

Du Ninh Trạch lờm Hứa Mịch qua kính chiếu hậu một cái, “Mệt thì còn không mau ngủ đi, đến nơi rồi anh sẽ gọi em.”

Hứa Mịch: “Không sao, em nằm nói chuyện với anh. Hi hi, em sẽ săn sóc cho anh.”

Du Ninh Trạch: “Ừ, săn sóc cho anh.”

Hứa Mịch: “Du Ninh Trạch, thật ra anh không cần phải chở em về như vậy. Em có thể ngồi máy bay hoặc đi là bắt xe đi cũng được mà.”

Du Ninh Trạch: “Em đi một mình anh không thể không lo, hơn nữa đồ em nhiều như vậy, vẫn là anh lái xe thì tốt hơn.”

Hứa Mịch: “Em lớn vậy rồi, anh còn lo cái gì nữa chứ.” Nói là nói thế thôi, nhưng trong lòng Hứa Mịch thật ra là rất vui. Phụ nữ mà, thích nhất là khâu thi

tâm phi.

Du Ninh Trạch nghe thế chỉ yên lặng mỉm cười, kúm đồng tiền đẹp để hiện rõ trên má anh thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Editor: PNam Tiểu Thư

Hứa Mịch lấy ra di động ra xem giờ, bây giờ đã là sáu giờ. Bọn họ xuất phát lúc hai giờ giữa trưa, “Hiện giờ đã quá bốn giờ đồng hồ rồi, anh nên dừng xe đi lại nghỉ ngơi một chút đi, không thể lái xe lâu quá được.”

Du Ninh Trạch trả lời: “Ồ trạm nghỉ ban này anh đi đứng nghỉ ngơi rồi, anh vẫn có thể lái xe được.”

Hứa Mịch: “Được rồi, thật ra là em muốn đi toilet.” Đây mới là trọng điểm.

Du Ninh Trạch nhìn bảng hướng dẫn một chút nói: “Em đợi chút nữa, khoảng mười lăm phút nữa là có thể đến trạm nghỉ ngơi rồi.”

Hứa Mịch: “Ừm” Cô quay người ra phía sau xe, lấy bao đồ ăn vặt linh tinh để lên đùi, mở ra thì thấy nào là khoai tây miếng, hạt dưa, thịt bò khô... Nhìn một chút Hứa Mịch không nhìn được mà than thở, “Sao lại là những thứ này cơ chứ! Em muốn lấp đầy cái bụng này cơ, sớm biết thế này giữa trưa đã mang theo canh gà bà em chuẩn bị rồi.”

Lúc trưa bà Hứa Mịch có đưa cho cô hộp canh gà giữ ấm, cô ngại phiền toái, đường đi xa mà uống canh trên xe thì không tiện, cho nên mới từ chối để lại. Hiện giờ nghỉ lại, bây giờ không chịu nghe lời người lớn mới phải bị đói như thế này. Dù sao cũng chỉ là một cái hộp giữ ấm thôi, chẳng lẽ mang theo là sẽ bị mất miếng thịt nào sao! Ôi ôi, Hứa Mịch cảm thấy vô cùng vô cùng hối hận.

Du Ninh Trạch thả chậm tốc độ xe lại cười bảo: “Anh có mang theo, hộp giữ ấm anh để phía sau, em quay lại tìm thử.”

Mất Hứa Mịch lập tức sáng lên. Cô ném túi đồ ăn vặt ra phía sau, chồm người lại tìm hộp giữ ấm, “Anh mang lên xe khi nào vậy, sao em lại không biết?”

Du Ninh Trạch nói: “Bà thừa dịp em không để ý mới để anh mang lên xe.”

“Bà thật là tuyệt quá đi.” Hứa Mịch tìm được hộp giữ ấm, đặt ở trên đùi, cô chậm rãi mở ra. Mùi hương ngải thảo hòa với gà nhẹ nhàng bay ra, hoàn hảo còn có mùi hương của trứng và thịt, chỉ cần nhìn đến thôi là cũng khiến người ta chảy nước miếng.

Cô cầm thìa múc một muỗng canh lên uống, đồ ấm vừa vặn thật ngon miệng, “Canh ngon quá.”

Cô lại múc một cái trứng gà, cắn một ngụm rồi nhìn về phía Du Ninh Trạch, “Anh có muốn ăn một miếng không?”

Du Ninh Trạch không chớp mắt nhìn về phía trước, “Không cần.”

Bởi vì đang trên đường cao tốc, Hứa Mịch cũng không dám nháo anh, cho nên trái lại chỉ biết tự ăn. Cô cười tủm tỉm nói: “Em biết là anh cũng muốn ăn, nhưng mà chịu thôi, đành phải đợi đến trạm nghỉ rồi anh lại ăn. Nuốt nước miếng thừa lại của em cũng chẳng sao đâu.”

Du Ninh Trạch: “Em thật nhẫn tâm.”

Một chốc đã đến trạm nghỉ ngơi, Hứa Mịch đưa hộp canh cho Du Ninh Trạch giữ, sau đó xuống xe đi toilet. Khi cô trở lại xe, Du Ninh Trạch đang bung hộp canh ăn ngon lành.

Hứa Mịch nhìn cái thìa sạch còn đang bình yên nằm trên nắm hộp kia, cô không khỏi cười nói: “Ày nha, chẳng phải còn một cái thìa sao, anh không ghét bỏ dùng thìa em đã dùng qua rồi hả?”

Cô nhớ Du Ninh Trạch vô cùng để ý vệ sinh thức ăn, dụng cụ thức ăn càng thêm kĩ càng, anh không thích dùng chung đồ với người khác.

Du Ninh Trạch giống như vô cùng ngạc nhiên nhìn cái thìa kia, anh không để tâm lắm nói: “Anh quên.” Vừa nãy tay ôm lấy cái hộp Hứa Mịch đưa, cảm giác bụng đói cồn cào, anh không nghĩ nhiều trực tiếp múc canh ăn thôi.

Hứa Mịch cầm cái thìa kia lên, khoe môi cô cong thành nửa vầng trăng, “Không sao cả, nuốt nước miếng của vợ cũng không có việc gì.”

Sau khi hai người cùng nhau giải quyết hết hộp canh gà, lập tức một lần nữa nổ máy rời đi. Chờ đến thời điểm trở về nhà đã là sắp chín giờ.

Hứa Mịch ngã người lên ghế sofa, không thềm nhúc nhích thậm chí cảm thấy ngồi xe cũng là một thử nghiệm thực lực con người. Cô nhìn xung quanh đánh giá một chút, đồ dùng hiện đại đơn giản, tường ngà trắng phối hợp với màu tối của đồ trong nhà, bình hoa lớn tao nhã nằm một bên, TV lớn màu trắng vô cùng lịch sự, sáng ngời sạch sẽ, căn nhà không dính một hạt bụi. Hứa Mịch đảo mắt liên tục, cuối cùng nhìn lại bản thân đang nằm lên cái ghế sofa bằng da nghệ thuật ở ngã rẽ.

Tại sao lại cảm thấy thiếu thiếu cái gì ấy nhỉ?

Đúng rồi! Là nhân khí! Nơi này thật sự chỉ giống một cái cửa hàng có đầy đủ đồ dùng, mọi thứ đồ dùng hay thiết kế nội thất cũng đều bị công thức hóa, hoàn toàn nhìn không ra là nơi “người ở”.

Cô đứng dậy, đi đến phòng Du Ninh Trạch vừa bước vào, thiết kế trong phòng cũng không khác mấy với phòng khách bên ngoài, màu trắng làm chủ nền, đồ đạc đơn giản gọn gàng.

“Du Ninh Trạch, không phải là vì em mới tới ở nên anh mua phòng mới chứ?” Hứa Mịch dựa ở cửa, nhìn anh một bên dọn hành lý của cô vào tủ.

Du Ninh Trạch không quay đầu nói: “Anh ở đây hai năm rồi, sao vậy?”

Khóe miệng Hứa Mịch kéo lên, “Em thấy nơi này giống như là mới mua vậy, chẳng có gì cả.”

“Vậy em xem thử còn thiếu cái gì, ngày mai chúng ta đi mua.”

“Thiếu khí người, cái đó mua được sao?”

Bấy giờ Du Ninh Trạch mới hiểu được hàm ý trong lời Hứa Mịch, anh dọn xong đồ, xoay người cười nói: “Em tới rồi thì nhà cũng có khí người.”

Hứa Mịch nhoen miệng, “Được rồi, em hơi đói, nhà anh có đồ ăn không?”

Du Ninh Trạch: “Chúng ta ra ngoài ăn đi.” Vốn là lúc trở về anh muốn đưa Hứa Mịch đi ăn, nhưng mà trước đó mới ăn canh gà cho nên không muốn ăn nữa, một hai bữa về nhà.

Hứa Mịch đi vào phòng bếp, cô vừa đi vừa nói: “Lười ra ngoài quá, trước tiên phải xem trong nhà có gì ngon để làm ăn không.”

Du Ninh Trạch không nói nhiều đi theo sau Hứa Mịch.

Đi đến phòng bếp, cũng y như tưởng tượng của cô, không dính một hạt bụi nào. Phòng ăn và phòng bếp thông nhau, kiểu thiết kế này làm cho căn nhà thoát nhìn càng thêm rộng rãi thoáng mát.

“Ôi, một mình anh mà dùng tủ lạnh lớn như vậy sao?” Hứa Mịch mở cửa tủ lạnh ra, mắt lập tức tròn tròn, “Nhiều đồ ăn như vậy, khẳng định là ăn một tuần không hết đó.” Hoa quả, thịt cá, đồ ăn vặt, đồ uống giải khát, rau dưa đủ thứ, toàn bộ đều được phân loại hoàn hảo.

Du Ninh Trạch nhìn vào tủ lạnh nhiều đồ như vậy cũng vô cùng ngạc nhiên. Anh ngưng ngưng nở nụ cười, “Thật ra là hôm qua anh có nhờ di đến giúp dọn dẹp một chút, cũng nhắc đi mua thêm đồ để vào tủ lạnh hộ anh. Anh không biết là đi lại mua nhiều như vậy.”

Hứa Mịch liếc Du Ninh Trạch một cái, “Khó trách, nhìn nơi này không giống như chỗ ở của đàn ông chút nào.”

Du Ninh Trạch biện giải nói: “Chỗ này anh không quét dọn cũng vô cùng sạch sẽ rồi.”

“Ai tin anh. Đàn ông các anh ai cũng một dạng cả.” Hứa Mịch lục đồ tủ lạnh, lựa chọn một chút cũng không biết làm cái gì ăn cho tốt.

Du Ninh Trạch cười nhạo cô, “Nhìn em cũng không giống lắm à?”

“Em biết nhiều hơn các anh.” Hứa Mịch hừ mũi cầm một quả táo đưa cho Du Ninh Trạch, “Anh gọt vỏ giúp em.” Nói xong lại lấy trong tủ lạnh ra nải chuối và vài loại trái cây khác.

Du Ninh Trạch đứng thẳng ở quầy tủ bên cạnh bàn, đầu và mắt đều cúi xuống, đôi môi mỏng mím lại, mũi cao thẳng, sùnn mặt dưới ngọn đèn nhu hòa lạ thường. Những ngón tay thon dài đẹp mắt ôm trọn quả táo, lực tay khống chế vô cùng tốt, vỏ táo mỏng manh theo lưỡi dao trên tay anh từng vòng từng vòng rơi xuống, đoạn vỏ không hề đứt gãy. Hứa Mịch đứng một bên xem, cảm thấy đàn ông lúc nghiêm túc thì thật là con mẹ nó đẹp trai, “Không nghĩ tới anh gọt táo tốt như vậy.”

“Cái này cũng đơn giản thôi, em đừng nghi ngờ năng lực của anh.” Du Ninh Trạch gọt xong quả táo, nhẹ nhàng đặt lên bàn mỉm cười.

Hứa Mịch gật gật đầu, vỗ vỗ bả vai Du Ninh Trạch nói lời thăm thía: “Xem ra là em xem nhẹ anh. Về sau nhiệm vụ gọt vỏ trái cây đều giao hết cho anh vậy.”

Cô cầm quả táo, cắt thành từng khối nhỏ, sau đó phân phó cho anh, “Anh lấy hòa long quả gọt vỏ cho em luôn đi.”

“Em muốn làm món gì?” Du Ninh Trạch vừa gọt vỏ vừa hỏi.

Hứa Mịch đặt dao xuống, cô nhìn về phía Du Ninh Trạch hỏi: “Anh có ăn salad trái cây bao giờ chưa?”

Du Ninh Trạch lắc đầu, “Chưa.”

Một người đàn ông chưa ăn salad trái cây bao giờ cũng không phải là hiếm thấy, loại thứ ăn này vốn là loại thức ăn của phụ nữ yêu thích mà. “Được rồi, chẳng lẽ trước kia người yêu của anh chưa từng ăn cái này sao?” Hứa Mịch hỏi xong lập tức hối hận. Đây là chuyện quá khứ, sao cô lại hỏi để làm gì vậy chứ!

Chuyện quá khứ riêng tư của anh, cô không thể nào can thiệp vào được. Người đàn ông này không phải là đồ ngốc, anh cực kỳ thông minh, khẳng định là anh nghĩ cô cũng có đoạn quá khứ gì đó hoặc là để tâm đến quá khứ của anh. Anh luôn chăm sóc cho cô, chưa từng hỏi chuyện quá khứ của cô bao giờ. Đáng nhẽ ra cũng nên dùng phương thức giống anh để hành xử với anh mới đúng chứ.

Nhớ đến đêm tân hôn hôm đó, ngay từ đầu anh đã không biết vì sao cô khóc, đến sau này cuối cùng biết được lý do phía sau, anh cũng chưa từng nói gì về chuyện đó, cũng chỉ ôm cô, nhẹ nhàng vỗ vai cô rồi không tiếng động an ủi cô. Lúc khóc xong rồi cô mới lo lắng, nếu như anh hỏi thì phải biết trả lời như thế nào đây. Nhưng mà đến tận bây giờ anh vẫn chưa từng hỏi hay nói gì cả.

Hứa Mịch đã đi xem mắt không ít người, trong đó cũng có mấy người, ngay từ đầu đã hỏi tình sử của cô. Khi đã biết hết tình sử của cô xong, thậm chí còn có người hỏi cô có phải không còn là xử nữ không. Có đôi khi Hứa Mịch thật sự lo lắng, về sau nếu như chồng cô biết được cô đã từng vì một đoạn tình trong quá khứ mà biến bản thân mình thành bộ dạng người không ra người quỷ không quỷ thì sẽ có phản ứng như thế nào.

Kết quả là vận mệnh đưa đẩy thật đúng là đẹp đẽ. Hiện giờ tối thiểu cô cũng không cần lo lắng chồng cô lôi chuyện cũ của cô ra nói.

Du Ninh Trạch để số hoa quả đã gọt sạch sẽ lên bàn, anh không chút để ý nói: “Trước khi gặp em anh chưa từng yêu ai cả, cho nên không có người yêu.”

Hứa Mịch có chút mất tự nhiên giải thích: “Em nghĩ đàn ông thì luôn cần có phụ nữ. Không nhất định phải yêu ai mới có phụ nữ bên cạnh đâu.” Nếu không thì đàn ông làm sao lại luôn để tâm đến phương diện đó, bệnh viện chuyên khoa của Trương Mộng cũng sẽ không có nhiều ‘bệnh nhân’ đến mức như vậy.

(Chú thích: Bệnh viện Trương Mộng làm là bệnh viện nam khoa)

Du Ninh Trạch nghiêm mặt nói: “Từ nhỏ anh đã được giáo dục rồi, loại chuyện này là không được cho phép.”

Hứa Mịch cắt hết hoa quả rồi bỏ vào một cái chén to, cô bĩu môi, “Được rồi, em biết anh là chính nhân quân tử.”

Du Ninh Trạch hí mắt cười giảo hoạt, “Anh vốn là chính nhân quân tử mà.”

“Chẳng lẽ từ nhỏ anh không được giáo dục là phải khiêm tốn sao?” Hứa Mịch đi đến tủ lạnh, lấy chai tương salad ra nói.

Du Ninh Trạch đáp với lẽ đương nhiên, “Lúc nhỏ anh cũng được giáo dục, anh đây chỉ là thừa nhận sự thật thôi.”

Khóe miệng Hứa Mịch co rút, “Thật không biết xấu hổ!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Editor: PNam Tiểu Thư

Hứa Mịch mang đĩa salad trái cây đặt lên bàn, múc một thìa đưa đến bên môi Du Ninh Trạch.

Một bát hoa quả hỗn loạn kèm theo tương trắng, Du Ninh Trạch chỉ nhìn thôi mà cũng cảm thấy dạ dày khó chịu, anh có chút ghét bỏ nói: “Món ăn hoàn thành rồi là như vậy à...”

Hứa Mịch trừng mắt, “Một mình em ăn.” Nói xong lập tức ôm bát toan tính bỏ đi.

Du Ninh Trạch thấy thế vội ôm cô lại, cười hi hi lấy lòng nói: “Anh chưa nói anh không ăn.” Nắm lấy cái thìa trong tay Hứa Mịch, anh lựa lựa một hồi mới múc lên một khối chuối bỏ vào miệng.

Hứa Mịch ngẩng mặt mong chờ nhìn anh, “Như thế nào?”

Lại ăn thêm một khối hỏa long quả, Du Ninh Trạch gật gù nói: “Hương vị có chút lạ.”

“Lần đầu tiên em ăn cũng cảm thấy hương vị rất là lạ. Nhưng ăn được vài lần thì lại phát hiện cũng rất tốt. Chỉ có điều là có một đoạn thời gian em ăn salad trái cây này đến phát ngấy. Sau đó thì cũng không ăn lại món này nữa.” Đoạn thời gian đó là lúc cô trong quá trình giảm béo. Cơ bản là buổi tối mỗi ngày đều ăn salad, không hề ăn cơm. Ăn salad ngấy rồi mới chuyển qua salad hoa quả, ăn ăn rồi cũng mơ thấy salad hoa quả khi ngủ luôn.

Hứa Mịch múc thêm một thìa, “Lâu rồi chưa ăn lại, khẩu vị vẫn hết như cũ.”

Du Ninh Trạch: “Ừ, phụ nữ các em đều thích những món ngọt ngọt gì đó, lúc trước chị họ của anh rất hay ăn.”

“Anh cũng có chị họ sao?” Hứa Mịch thuận miệng hỏi, ngày kết hôn hôm đó nhiều khách cực kỳ, nhưng mà cũng không thấy chị họ của Du Ninh Trạch, chỉ thấy anh có một người em họ thôi.

Du Ninh Trạch lại ăn một khối chuỗi, “Ừ, chị ấy cũng ở thành phố B. Bởi vì ngày chúng ta kết hôn chị ấy đang mang thai, cho nên không thể tới tham gia tiệc cưới.”

“Oa, chị ấy cũng mang thai. Mấy tháng rồi?” Có lẽ là bởi vì nguyên nhân bản thân cũng đang mang thai, cho nên khi nghe được người khác có thai, Hứa Mịch có cảm giác như bạn bè trì kỷ.

“Chắc cũng sáu tháng rồi.” Du Ninh Trạch nghĩ nghĩ, hẳn là anh nên tìm chị hỏi vấn đề phụ nữ mang thai một chút.

Lúc Hứa Mịch tắm rửa đi ra, Du Ninh Trạch đang ngồi trên giường ôm máy tính. Nghe được tiếng động, Du Ninh Trạch ngẩng đầu đảo mắt qua Hứa Mịch một cái, sau đó lập tức đóng laptop, vươn tay lấy điện thoại đặt trên tủ đầu giường mang hết ra ngoài bàn cách xa giường.

Hứa Mịch không quản anh, trực tiếp leo lên giường lăn lộn mấy vòng, giường ngủ lớn cho người hơn một mét tám, thật sự vô cùng thoải mái. Giường của cô cũng khoảng một mét năm hơn, tuy rằng chỉ kém có ba mươi centimet, nhưng mà thị giác nhìn vẫn rất khác nhau, hơn nữa lăn lộn hay nhảy nhót cũng không đủ thích thú bằng.

Du Ninh Trạch làm xong công việc, dọn dẹp hết đồ đạc trên bàn xong, vừa quay đầu lại thì thấy Hứa Mịch đang nằm bẹp thành hình chữ đại chiếm hết cả cái giường. Anh bước đến bên cạnh, Hứa Mịch càng ra vẻ không nhường chỗ cho anh nằm, lại còn nói với anh: “Du Ninh Trạch, giường này ngủ thật là thoải mái. Nếu không đêm nay anh ra ngoài phòng khách ngủ đi.”

Đã lâu rồi không được ngủ giường lớn hơn một mét tám, Hứa Mịch nghĩ lập tức phát hoảng. Cô ngủ vốn không an phận, đêm này cũng muốn lăn qua lăn lại. Trong nhà giường chỉ có một mét năm, cô cảm thấy ngủ như vậy thì thật sự là không đã ghiền. Lúc trước cô muốn đổi giường, nhưng mà mẹ cô lại không chịu, nói cái gì là dưỡng thói ngủ cho tốt. Hứa Mịch từng i ới với mẹ rất lâu, nhưng mà mẹ cô giống như sắt thép không bao giờ đồng ý, cuối cùng còn hạ thêm thánh chỉ, nếu còn đòi hỏi lập tức chuyển thành giường một mét hai. Kết quả không ngoài dự đoán, Hứa Mịch đành phải nuốt nước mắt vào lòng.

Nghe xong lời nói của Hứa Mịch, Du Ninh Trạch vô cùng bất mãn, “Sao anh lại phải ra phòng khách ngủ, anh muốn ngủ ở đây.”

Hứa Mịch chết cũng không nhường, “Cho em ngủ một mình một đêm thôi. Giường lớn như vậy thật là thoải mái, buổi tối em có thể lăn qua lăn lại nữa.”

Khỏe miệng Du Ninh Trạch nhếch lên, cái kiểu lý do gì đây, “Vậy thì đêm nay anh càng phải ngủ ở đây, nhờ đâu em lăn một hồi lại lăn xuống cuối giường thì anh phải biết làm sao đây?”

“Sẽ không sẽ không. Tương ngủ của em tốt lắm, làm sao có thể lăn xuống cuối giường.” Hứa Mịch cười xấu, “Ngày mai chúng ta sẽ lại ngủ chung thôi.”

“Không được.” Du Ninh Trạch chồm người vỗ mảy phát vào mông Hứa Mịch, không chịu để giường cho cô, thề sống chết phải bảo vệ quyền lợi bản thân.

Thật ra Hứa Mịch cũng chỉ là vô lại cố ý đùa giỡn với anh một chút, cô không nghĩ sẽ tách Du Ninh Trạch ra mà ngủ. Nhìn bộ dáng của Du Ninh Trạch một bên, Hứa Mịch lăn qua nhường nửa giường cho anh, cười nhạo nói: “Nhìn dáng vẻ của anh xem, y hệt như một đứa trẻ đến tranh giành đồ chơi.”

Du Ninh Trạch hừ mũi xốc chần lên, nhanh nhẹn trèo lên giường, “Nhìn em càng giống đứa trẻ thích làm bá vương.”

Hứa Mịch chui vào chăn, nhích nhích đến gần, “Nói vậy, rõ ràng là anh giống. Bộ dáng anh trùng em vừa rồi chẳng khác gì một đứa trẻ.”

Du Ninh Trạch tắt đèn đầu giường, “Đó là trùng giận em.” Vừa nằm xuống trực tiếp ôm lấy Hứa Mịch.

“Chẳng giống chút nào.” Hứa Mịch cười hi hi. Cô bắt lấy tay Du Ninh Trạch đang ôm lưng mình kéo ra phía trước, “Anh sờ thử, thắt lưng em có thô không? Mỗi ngày mẹ đều nấu canh bồ cho em uống, thịt kéo ra hết rồi đây.”

Du Ninh Trạch thuận theo tay cô捏捏 thịt trên bụng một chút, “Một chút thôi, không có thô.” Sau đó anh lại xoa nhẹ bụng cô, “Nơi này có cục cứng của chúng ta, em ăn để con còn ăn nữa.”

Hứa Mịch buồn rầu, “Em cảm thấy đến lúc đó em sẽ trở thành một cái thùng phi, hoặc là cao lớn vạm vỡ.” Thật sự béo ú là bóng ma trong lòng Hứa Mịch, cô không thể nào không lo lắng được.

Du Ninh Trạch ôm lấy cô an ủi, “Sinh con xong lại có thể giảm được, và lại hiện giờ em cũng rất gầy.”

Hứa Mịch hỏi: “Nếu như em biến thành một cô gái mập mạp nặng một trăm năm mươi cân, anh có còn muốn em không?”

Du Ninh Trạch từ từ nhắm hai mắt lại, chân mày anh khẽ nhíu, giống như trong đầu đang tưởng tượng bộ dáng một trăm năm mươi của cô, sau một lúc lâu anh đáp: “Muốn.”

Lời đàn ông nói đều không thể tin, điều này Hứa Mịch rất rõ. Nhưng mà thái độ Du Ninh Trạch nghiêm cẩn như vậy, lại làm cho cô không có cảm giác đó. Hứa Mịch cười cợt, “Nhất định đó.”

“Ủm.” Đầu Du Ninh Trạch nhẹ nhàng tựa vào hõm vai Hứa Mịch, âm thanh trong đêm nhẹ tênh.

Bên tai truyền đến tiếng hít thở nhỏ vững vàng, Hứa Mịch nhỏ giọng gọi: “Du Ninh Trạch?” Được rồi, hôm nay anh cũng rất là mệt mỏi, lái xe lâu như vậy mà.

Khả năng bởi vì ban ngày ngủ trên xe khá nhiều, cho nên hiện giờ tinh thần Hứa Mịch vô cùng tốt, hoàn toàn tỉnh táo không hề buồn ngủ. Cô nằm ngây ngất trong đêm đen phát ngốc một lúc lâu, sau đó mới nhẹ nhàng di chuyển thân mình, lại cẩn thận lấy tay Du Ninh Trạch đang đặt trên lưng cô ra, tận lực không làm cho anh thức giấc.

Hứa Mịch nhẹ chân nhẹ tay nương theo ánh sáng mỏng manh bước xuống giường, đi đến bên bàn Du Ninh Trạch làm việc, mò lấy điện thoại di động của mình, lại rón rén trở lại giường.

Bạn bè trên mạng đều đã không còn hiển thị cập nhật gì hết, thật sự đúng là nhàm chán. Gần đây bạn rộn khiến Hứa Mịch không thể nào lên mạng cập nhật thông tin QQ được. Đến nỗi tưởng chừng là tài khoản QQ của cô đã bị lãng quên rồi. Tài khoản này đều là thêm bạn bè trung học, đại học rồi đồng nghiệp ở thành phố B, điểm sơ cũng khá nhiều.

Hứa Mịch mở danh sách bạn bè tốt của mình ra xem, trạng thái hoạt động cũng không nhiều. Lúc trước cô không muốn liên lạc với bọn họ, một khoảng thời gian đưa bọn họ vào danh sách qua lại bình thường. Hiện giờ nhớ lại, thật ra là lúc trước cô muốn trốn tránh hiện thực.

Thời gian đúng là phương thuốc hay để chữa khỏi hết thấy vết thương lòng. Hiện giờ quay đầu lại nhìn, quả thật chuyện lúc trước cũng không có gì quá đáng cả. Những người lúc trước từng tồn tại trong sinh hoạt thường ngày của cô, bây giờ cô cũng không luyến tiếc hay không thể buông bỏ xuống được. Dù có như thế nào, chuyện quá khứ cũng đã từng là câu chuyện ngốc nghếch. Trăm mê đi qua, cuối cùng nhìn lại chỉ biết thờ dài.

Choi điện thoại một lúc, đột nhiên cửa sổ tán gẫu nhảy ra ngoài, là của Phương Diệc Mông. “Ôi trời ơi, có phải là người không? Xác chết vùng dậy à?”

Hứa Mịch nghiêng răng nghiêng lợi đánh chữ, “Người đã chết, có việc đốt tiền.”

Phương Diệc Mông: “Ây da, Hứa A Mịch, vừa rồi tớ còn tưởng tớ hoa mắt, không nghĩ đến cậu thật sự đang hoạt động đó nha.”

Hứa Mịch: “Đây là tài khoản QQ của tớ, tớ hoạt động là chuyện không bình thường sao?”

Phương Diệc Mông: “Tám trăm năm không hoạt động QQ, hiện giờ cậu lại mở trạng thái, đây đương nhiên là chuyện không bình thường. Nói đi, cậu bị cái gì kích thích vậy?”

Hứa Mịch: “Cút, kích thích em gái cậu! Cậu mới bị kích thích, cả nhà cậu đều bị kích thích.”

Phương Diệc Mông: “Tớ không có em gái. Tớ muốn nói Lộ Tri Ngôn biết, cậu mắng anh ấy.”

Hứa Mịch: “Cậu nói đi. Anh ta làm gì được tớ?”

Phương Diệc Mông: “Được rồi, anh ấy không làm gì được cậu, cậu mắng chửi tiếp đi.”

Hứa Mịch: “...”

Phương Diệc Mông: “Cậu trở về thành phố B à?”

Hứa Mịch: “Ừ.”

Phương Diệc Mông: “Hay lắm, vậy mà không nói với tớ. Tớ chỉ mới nghe qua lời Trương Mộng nói!”

Hứa Mịch: “= = ”

Phương Diệc Mông: “Tớ nói cậu nghe, mấy ngày trước tớ ra ngoài dạo phố vô tình gặp được Giang Tự. Bên cạnh anh ta còn có một người phụ nữ, người phụ nữ đó còn ôm một đứa trẻ. Lúc đó tớ còn đi lên chào anh ta một tiếng nữa.”

Hứa Mịch: “Ồ.”

Phương Diệc Mông: “Cái người này, sao lại lạnh nhạt như vậy chứ! Trời ạ, cậu có bị đần không đấy? Chẳng lẽ dư tình chưa xong sao?”

Hứa Mịch: “Cậu cho tớ một cây đao, tớ lập tức đi tự vẫn. Mẹ nó tớ là cái loại đần độn gì hà. Đã sớm dứt rồi, nếu không tớ đã không ở đây nói chuyện với cậu.”

Phương Diệc Mông: “Được rồi, là tớ sai. Ai ôi, mấy chuyện cậu làm trước kia có chút điên cuồng làm tớ sinh bóng ma trong lòng. Thôi rồi, tớ đi ngủ đây, bên cạnh có người cứ như hồ rình mồi. Tớ không ngủ lại đi hầu hạ gia pháp.”

Hứa Mịch: “Cậu cút đi.”

Hứa Mịch cũng không biết bản thân mình ngủ khi nào. Thời điểm ngày hôm sau thức dậy thì trong phòng chỉ có một mình cô. Loay hoay tìm di động ở trên giường, cuối cùng lại chẳng thấy ở đâu. Hứa Mịch chuyển tầm mắt đến bàn làm việc bên kia của Du Ninh Trạch, quả nhiên di động đang yên tĩnh nằm trên đó.

Hứa Mịch nghĩ không ra tối hôm qua mình để điện thoại lên đó khi nào. Trong điện thoại có một tin nhắn, là Du Ninh Trạch gửi đến, anh nhắn: “Dậy rồi thì gọi cho anh.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Editor: PNam Tiểu Thu

Hứa Mịch đọc xong tin nhắn, nghĩ rằng Du Ninh Trạch đang tìm cô có việc gì, lập tức nhắc máy gọi thoại qua anh. Ai biết vừa tiếp máy Du Ninh Trạch đã giao cho cô mấy việc lặt vặt. Trong phòng bếp có bữa sáng để nóng cho cô, tùy thời gian cô muốn thì có thể dùng. Giữa trưa anh về sẽ cùng dùng bữa, buổi chiều sẽ đưa cô đi mua chút đồ dùng hàng ngày.

Hứa Mịch rửa mặt xong, đi vòng xuống phòng bếp. Trong lò hâm có cháo nấm thơm trứng cút mà cô thích. Nhìn một chút có thể biết đây là mua từ bên ngoài.

Bụng Hứa Mịch đã sớm đói cồn cào, lúc này cô nhanh tay cầm đũa gấp một miếng nấm thơm cắn một ngụm. Kết quả bởi vì ăn vội ăn vàng, cháo bên trong hâm nóng, miếng nấm nóng hổi phồng miệng. Hứa Mịch chạy nhanh đến tủ lạnh lấy viên đá áp vào lưỡi. Đầu lưỡi và môi nóng bừng đến phát đau. A a a, quả nhiên nóng vội không ăn được nấm thơm mà!

Cô mang bao tay lấy bát cháo ra ngoài, cầm thìa khuấy khuấy mấy vòng để bát cháo nhanh nguội đi hơn. Đợi viên đá trong miệng tan chảy, Hứa Mịch mới nhả ra ngoài, cô lại lấy thêm một viên nữa áp lên môi mình.

Đến lúc sau trận bông kia mới biến mất, Hứa Mịch chậm rãi dùng thìa ăn cháo, một bát cũng không dám ăn nấm thơm nữa.

Ăn xong bữa sáng cũng đã hơn mười giờ, Hứa Mịch vào phòng lấy đồ trong hành lý ra, dọn hết tất cả vào tủ quần áo. Dọn xong hành lý, Hứa Mịch dạo quanh nhà một vòng, suy tư xem ở nhà còn thiếu cái gì, buổi chiều có thể thuận tiện mua hơn.

Dạo xong cả nhà, cuối cùng Hứa Mịch cũng biết được căn nhà mà chỉ có một người đàn ông thì không thể nào xem là nhà ở được, nói ra có phụ nữ trong nhà mới là việc quan trọng nhất. Ở đây ngoại trừ đồ gia dụng ra, những thứ khác ít ỏi có thể đếm trên đầu ngón tay, hoàn toàn không có cảm giác đây là nhà ở lâu dài, ngược lại có cảm giác lạnh lẽo u buồn.

Hứa Mịch lấy điện thoại ra, viết ghi nhớ những gì mình cần mua. Làm xong hết thấy, Hứa Mịch nhìn thời gian, bây giờ đã hơn mười hai giờ. Hiện giờ ăn cơm trưa vẫn còn kịp sao? Du Ninh Trạch muốn ăn ở ngoài hay là ở nhà đây? Ngay tại thời điểm Hứa Mịch còn đang rối rắm, điện thoại lại nhận được cuộc gọi từ Du Ninh Trạch, nói cô xuống lầu đợi, anh lập tức sẽ đến.

Hứa Mịch vừa lên xe, Du Ninh Trạch đã thấy dấu đỏ trên môi cô, anh nhíu mày hỏi: “Môi em bị sao vậy?”

Hứa Mịch nhẹ nhàng sờ lên vết sưng trên môi, “Ban này không cẩn thận bị bỏng, nhìn rất rõ sao?” Dùng đá lạnh xong cũng không còn cảm giác nóng đau nữa, chỉ cảm thấy ở môi có chút sưng lên, Hứa Mịch cũng chẳng để ý mấy. Tuy đầu lưỡi cũng hơi rát, nói chuyện cũng không được rõ ràng lắm.

Du Ninh Trạch tiến sát lại, nâng mặt Hứa Mịch lên, anh nghiêm cẩn kiểm tra vết thương trên môi Hứa Mịch, “Sao lại bỏng? Lưỡi có bỏng không, mau vươn ra để anh xem.”

Khuôn mặt anh gần ngay gang tấc với Hứa Mịch. Chân mày anh khẽ chau lại, con ngươi tối đen như mực chỉ có một bóng dáng của cô, lông mi thật dài cực kỳ đẹp mắt, Hứa Mịch không nhịn được mà tim đập có chút nhanh.

Du Ninh Trạch thấy cô ngẩn người, anh nhéo nhéo mặt cô hí hóp mắt, “Thật là ngốc quá. Em bị bỏng đến choáng váng rồi sao?”

“Buổi sáng ăn nắm không cẩn thận bị bỏng thôi.” Hứa Mịch nói, thành thật vuron đầu lưỡi ra. Cô sẽ không thừa nhận, vừa rồi bản thân bị sắc đẹp của anh mê hoặc đâu.

Du Ninh Trạch ra vẻ không thể tin, “Ăn nắm mà cũng bỏng được sao?” Anh cẩn thận nhìn đầu lưỡi của Hứa Mịch, đầu lưỡi vẫn rất ỏn, không có như vết thương trên môi nghiêm trọng như vậy.

Hứa Mịch cảm thấy có chút dọa người nói: “Do đói bụng quá, cho nên mới vội ăn nhanh. Khi này em dùng đá lạnh chườm rồi, chỉ cảm thấy hơi sưng chút thôi.” Cô buông tay Du Ninh Trạch ra, quay đầu qua kính chiếu hậu nhìn, “Ông trời ơi! Xấu quá!” Trên môi vậy mà lại có một hạt đậu đỏ ừng rất lớn, hơn nữa dưới phiến môi cũng bị sưng lên.

Du Ninh Trạch đưa Hứa Mịch đến bệnh viện một chuyến, bác sĩ đưa cho vài liều thuốc trị bỏng, cũng dặn thêm những điều cần lưu ý quan trọng.

Thời điểm khám xong, đột nhiên Du Ninh Trạch dừng bước, anh quay đầu lại hỏi: “Hay là chúng ta thuận tiện qua khoa sản phụ kiểm tra chút đi.”

Vốn là Hứa Mịch đang một tay che môi, vừa nghe anh nói thế, cô theo phản xạ có điều kiện buông tay ra, không chút do dự cự tuyệt: “Không đi. Giờ em như vậy lấy mặt mũi đâu mà gặp người hả!” Dứt lời cô lập tức phóng nhanh ra ngoài, không thèm nhìn lại thêm giây nào nữa.

Ra khỏi bệnh viện, Hứa Mịch không nhịn được quay đầu lại thúc giục Du Ninh Trạch đang tiêu sái phía sau, “Anh đi nhanh lên được không?” Mau lên còn trở về, không nên ở chỗ công cộng này dọa người có được không hả.

Du Ninh Trạch đi nhanh đến cạnh Hứa Mịch, có lẽ cô không biết, đôi môi sưng phồng của cô lúc nói chuyện có bao nhiêu buồn cười. Anh nhìn lại Hứa Mịch đang nào nề như vậy, ngược lại không thể nào không nở nụ cười.

Tay Hứa Mịch một phát bùm miệng lại, vừa chạy nhanh ra bãi đỗ xe vừa trừng mắt, “Không cho anh cười!”

Du Ninh Trạch lập tức đình chỉ ý cười, “Anh không cười.”

Hứa Mịch giận: “Đêm nay anh muốn ngủ dưới sàn nhà đúng không?”

Về mặt Du Ninh Trạch một giây đã thu lại, “Khụ, chúng ta đi ăn cơm trước.”

Hứa Mịch cự tuyệt: “Không đi, chúng ta về nhà ăn.”

Lên xe rồi, lúc này Du Ninh Trạch khởi động xe, nhưng anh không có tính toán là sẽ lái ra khỏi bệnh viện. Du Ninh Trạch một bên khó xử nhìn Hứa Mịch nói: “Anh không biết nấu ăn.”

Hứa Mịch nhìn Du Ninh Trạch bằng ánh mắt kỳ quái, “Không ai bảo anh nấu cơm cả.”

Bởi vì hiện giờ đang ở trên xe, không có ánh mắt người ngoài, cho nên Hứa Mịch cũng không che miệng lại. Ánh mắt Du Ninh Trạch vừa nhìn đến cô lập tức muốn cười.

Về mặt Hứa Mịch âm trầm uy hiếp: “Anh dám cười thử đi.” Du Ninh Trạch buồn cười mím môi, hai cái lúm đồng tiền bên má lún sâu, sườn mặt vừa đẹp trai vừa đáng yêu. Chỉ có điều dưới dáng vẻ chết người này là sự thật anh đang cười nhạo cô!

Du Ninh Trạch trở về bộ dáng đứng đắn không dám cười nữa, “Anh không nấu cơm thì chúng ta ăn cái gì đây?”

Lần này Hứa Mịch dùng đôi mắt vô cùng điên cuồng nhìn anh, “Anh có bị gì không. Việc này đương nhiên là em làm mà.”

Du Ninh Trạch giật mình, “Em biết nấu ăn à?”

Mặt Hứa Mịch chây đầy vạch đen, “Nhìn em không giống biết nấu ăn sao?”

Du Ninh Trạch trực tiếp nói thẳng: “Thật sự không giống.” Cái này không thể trách anh được. Đúng là Hứa Mịch cho anh cảm giác là cô không biết nấu ăn. Lúc trước ở nhà họ Hứa, đều là mẹ Hứa nấu ăn. Đến nhà ông bà cô, cũng là bà cô nấu ăn. Anh chưa từng thấy Hứa Mịch tự nấu cơm bao giờ.

Hứa Mịch biện giải: “Ày, em là người phụ nữ hiền lương thực đức trí tuệ hơn người đó nha. Hơn nữa em cảm thấy trình độ của em có thể sánh bằng Trù Thần (Thần Bếp) đó. Xào nấu món gì cũng được, chỉ có điều là nhiều năm rồi chưa tự nấu thôi.”

Khụ... Du Ninh Trạch yên lặng chạy xe ra khỏi bãi đỗ.

Hứa Mịch bất mãn, “Về mặt của anh là có ý gì đây, anh đang khinh thường năng lực của em đó hả?”

“Không...” Ánh mắt Du Ninh Trạch đảo quanh mấy vòng, cuối cùng vẫn là nói thật ra: “Anh không nhìn ra.”

Hứa Mịch đau thương, “Em sẽ đi chết.”

Du Ninh Trạch: “...”

.....

Vốn là trong cơ thể Hứa Mịch đang bị chỉ số huyết trắng kích động, trong đầu liên miên muốn để cho Du Ninh Trạch mở rộng tầm mắt. Nhưng mà mấy phút sau trong cơ thể chỉ số lười biếng cộng thêm đói khát bắt đầu sinh sôi, chỉ số bên đây một phen đại chiến ba trăm hiệp với chỉ số huyết trắng, cuối cùng mang lại thành tích vượt trội đã vắng chỉ số huyết trắng ra ngoài đường.

Sau cùng, Hứa Mịch vẫn để Du Ninh Trạch chạy xe đến nhà hàng Quảng Đông gói đồ ăn mang về nhà. Hiện giờ đã là một giờ rưỡi, nếu như muốn về nhà nấu thì phải đợi bao nhiêu lâu. Đoán chừng cũng phải đến ba giờ mới có thể ăn cơm, lúc đó thì cô và Du Ninh Trạch không chết đói cũng là chuyện lạ.

Mấy ngày này cô phải ăn đồ nhẹ mới được, khẩu vị không được quá nặng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến quá trình vết thương khép lại.

Vừa về đến nhà, Hứa Mịch đã chạy vào toilet. Nhìn môi mình trong gương bị thương đến phát thảm, Hứa Mịch oa oa hô to, “Ôi ôi, sao lúc bị phỏng không bị gì, mà bây giờ lại bóc da như thế này cơ chứ!”

Du Ninh Trạch dọn hết đồ ăn đóng gói ra bàn, đợi một lúc lâu mà còn chưa thấy Hứa Mịch ra ngoài. Anh bước đến toilet, nhìn vào thì thấy Hứa Mịch đang đứng trước gương hối hận.

Về mặt Hứa Mịch đau khổ nhìn anh, “Du Ninh Trạch, làm sao bây giờ làm sao bây giờ.”

Du Ninh Trạch bước đến bên cạnh Hứa Mịch, anh nhìn môi cô một chút, thật đúng là bắt đầu bóc da rồi. Du Ninh Trạch cười giải thích: “Bị phỏng thì phải bóc da thôi. Ban này bác sĩ cũng nói rồi, đợi cơm nước xong xuôi rồi bôi thuốc cho em.”

Bụng Hứa Mịch cô lỗ cô lỗ kêu lên, “Ủ, vậy chúng ta ăn cơm. Nhưng mà em như vậy cũng có thể ăn được sao?”

Du Ninh Trạch ôm Hứa Mịch ra ngoài, “Chúng ta ăn từ từ là được.”

.....

Hứa Mịch sâu sắc cảm nhận được sự thê lương này... Trước kia cô đã từng bị nóng trong người, miệng bị lở loét đủ kiểu, khi đó cô đã cảm thấy cực kỳ bi thảm. Hiện giờ cô lại phát hiện ra thêm, hóa ra là so với loét miệng, môi bị bỏng còn thảm hơn nhiều.

Hiện giờ cô không thể ăn đồ nóng được, ăn một chút lại phát đau, chỉ có thể đợi đồ ăn nguội đi mới có thể cho vào miệng.

Du Ninh Trạch thấy vậy không khỏi nhíu mày, “Đồ ăn đã lạnh rất không tốt.”

Hứa Mịch xua tay, “Không sao đâu, bây giờ cũng không phải mùa đông, em vẫn có thể ăn đồ lạnh được.”

Du Ninh Trạch lo lắng nhìn cô, “Đồ ấm cũng ăn không được sao?” Phụ nữ mang thai sao có thể ăn đồ nguội lạnh được chứ.

Hứa Mịch: “Ăn không được, ăn xong là em lại đau.”

“Ai... anh đừng dùng vẻ mặt bị thương kia nhìn em nữa có được không. Tuy rằng em cũng thấy bản thân thật là thê thảm, nhưng mà biểu cảm của anh càng làm cho cảm thấy thê thảm hơn nữa đó.”

Du Ninh Trạch: “Anh đang lo lắng, không phải bị thương...”

Hứa Mịch: “Lo lắng cái gì! Nhìn bộ dáng bị thương của anh, người nào không biết còn tưởng rằng em đã chết đó.”

Khóe miệng Du Ninh Trạch kéo xuống, không vui nói: “Đừng nói vậy, em cứ thích hình dung mọi việc khoa trương như vậy.”

Hứa Mịch không thèm để ý nói: “Tùy tiện dùng biện pháp tu từ một chút thôi mà.”

Du Ninh Trạch: “Chẳng lẽ em muốn anh phải dùng biểu cảm cao hứng sao?”

Hứa Mịch dạy anh: “Bình thường anh cứ không nóng không lạnh, biểu cảm bình tĩnh mang theo lo lắng. Nhưng mà cái loại lo lắng phải chiếm 60%, còn bình tĩnh thì chiếm 40%. Như vậy là đúng với biểu cảm đối với vấn đề của em.”

Du Ninh Trạch vô cùng bất đắc dĩ nở nụ cười, “Em đã bị bỏng thành như vậy lại có thể nói nhiều như vậy sao? Thật là anh không biết em đang nói cái gì nữa.”

Hứa Mịch: “Em là tiểu cường bị đánh không chết!”

Du Ninh Trạch vươn tay sờ sờ cái trán nhăn nhui của Hứa Mịch, cuối cùng hạ kết luận: “Vây đầu óc em bị hư chỗ nào rồi.”

Hứa Mịch: “...” Đầu anh mới bị hư, đầu cả nhà anh đều bị hư!

.....

Ban ngày Du Ninh Trạch phải đi làm, Hứa Mịch một mình ở nhà nhàm chán đến mức phát ngốc. Và lại hiện giờ môi bị như vậy, cô cũng không thể ra ngoài được, vì thế chỉ biết ở nhà móc meo thôi.

Cũng may mà ở nhà có máy tính, lúc Du Ninh Trạch không có ở nhà thì cô có thể chơi để giết thời gian. Nhưng mà máy tính phóng xạ rất lớn, cô cũng chẳng dám chơi lâu lắm.

Lúc trước vốn là quyết định để đi Li đến chăm sóc Hứa Mịch, nhưng mà bởi vì lần trước hai người có ý kiến trái chiều cãi nhau, cho nên Du Ninh Trạch cũng không muốn nhắc lại chuyện này để Hứa Mịch vui vẻ.

Hiện giờ mỗi ngày Hứa Mịch đều một mình như vậy, Du Ninh Trạch vô cùng đau lòng chính mình không thể ở bên cạnh cô, anh lại nói sơ một chút chuyện này, muốn đi Li đến nhà một thời gian.

Kết quả chỉ mới đôi câu đã bị Hứa Mịch cự tuyệt. Cô vẫn cảm thấy một mình ở nhà tương đối là tự do tự tại, ở chung với một người không thân không thuộc, thật sự rất là nề hà khó chịu, cảm giác còn không tốt bằng ở nhà một mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Editor: PNam Tiểu Thư

Thừa dịp mấy ngày ở nhà nhàn rỗi, Hứa Mịch bắt đầu đi tìm đơn vị công tác để làm việc. Cô không phải Phương Diệc Mông, mang thai xong lập tức không thể đi làm. Hứa Mịch một bên tìm công việc trên mạng, một bên lên QQ nói chuyện phiếm với bạn bè.

Sau khi đến thành phố B rồi, buổi tối Hứa Mịch đều gọi điện thoại cho mẹ Hứa để nói chuyện tán gẫu. Hiện giờ môi bị thương, ban ngày lại buồn chán, thời gian bình thường cô cũng sẽ thường đi quấy rầy mẹ mình trên tài khoản QQ.

Lúc mẹ Hứa biết môi cô bị thương, thiếu điều không thể bay đến nhà Du Ninh Trạch mắng cô một trận, mắng cô không biết lo cho bản thân mà muốn đi tự vẫn như vậy, thật là quá ngu ngốc.

Nếu như là ở nhà, đối với việc này Hứa Mịch đã sớm nổi bão. Nhưng mà bởi vì bây giờ cô đang xa nhà, ngược lại Hứa Mịch cảm thấy điều này không đáng xảy ra, cô không muốn gây mâu thuẫn với người nhà cho nên lập tức yên lặng nghe mẹ nói.

Quấy rầy mẹ xong, Hứa Mịch lại quấy Trương Mộng. Hai người điên khùng chế nhạo qua lại một lúc lâu, nói chuyện trên trời dưới đất đến khi bên cạnh Trương Mộng có việc thì mới thôi.

Lúc Du Ninh Trạch trở về thì thấy Hứa Mịch đang ôm máy tính chơi trò chơi.

Tầm mắt Hứa Mịch rời khỏi máy tính, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, chỉ mới hơn bốn giờ một chút. Cô nhìn về phía Du Ninh Trạch đang thay giày ngoài cửa hỏi: “Sao anh về sớm vậy?” Bình thường phải năm giờ rưỡi Du Ninh Trạch mới tan tầm, về nhà cũng là gần sáu giờ.

Du Ninh Trạch cười híp mắt, “Thi thoảng tan tầm sớm cũng được.”

Hứa Mịch: “Không nghĩ tới anh cũng tan tầm sớm nha. Nhưng mà anh tan tầm sớm đến tận một giờ hơn, nhờ đâu bị sếp phát hiện chẳng phải là anh sẽ bị ép đến biến thành một con mực khô.” Lúc trước Hứa Mịch cũng nhiều lần tan tầm sớm, nhưng mà đều là lén lút mà về, hơn nữa nhiều nhất cũng là sớm hơn mười lăm phút thôi, ai cũng không dám về sớm quá giờ như vậy.

Du Ninh Trạch vừa đổi giày vừa thuận miệng nói: “Anh là sếp, cho nên không ai dám làm gì anh cả.”

Hứa Mịch phẩy tay anh, “Quá tệ, không chuyên nghiệp!” Tuy rằng Hứa Mịch không rõ việc anh đang làm cụ thể là cái gì, nhưng mà trước đây cô đã từng nghe qua anh là quản lý của một công ty nào đó.

Du Ninh Trạch nói: “Anh làm xong công việc xong xuôi rồi mới đi, cho nên cũng tính là chuyên nghiệp.” Anh nhìn Hứa Mịch một thân áo ngủ đang ngồi ôm máy tính, “Em mau thay đồ đi, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn, không mang về nữa.”

Bởi vì môi Hứa Mịch bị bỏng cho nên mấy ngày nay cơ bản là cả hai đều mua đồ về nhà ăn. Hiện giờ môi Hứa Mịch cũng khá hơn rất nhiều, không còn sưng nữa, da cũng đã bóc hết, có thể ra ngoài là vừa. Du Ninh Trạch cũng biết cô buồn đến hỏng rồi.

“Thật tốt quá!” Hứa Mịch thả máy tính xuống, vội vàng lê dép lê chạy vào phòng ngủ.

Hứa Mịch cảm thấy mấy ngày nay cô đều ăn đồ ăn nhẹ toàn là những thứ nhảm chán, sớm đã rất muốn ăn đồ khẩu vị nặng cay nóng hay gì đó. Hiện giờ được ra ngoài ăn Hứa Mịch có cảm giác giống như mấy trăm năm nay cô làm tiên, bắt đầu từ lúc này mới được phép trở thành người thường.

Hứa Mịch mãnh liệt đề nghị ăn món cay Tứ Xuyên, nhưng mà lại bị Du Ninh Trạch cự tuyệt. Anh lái xe nói: “Miệng vết thương chỉ mới lành, em không cần phải ăn những món ăn kích thích như vậy. Món ăn Tân Cương cũng không tệ lắm, hay là đêm nay chúng ta đi ăn ở đó?”

Hứa Mịch thở dài nhận mệnh: “Được rồi, em cũng muốn mau chóng được ra ngoài nhìn mặt người.”

Bỗng nhiên Du Ninh Trạch nhớ đến cái gì đó, anh hỏi: “Em muốn đi tìm việc à?” Ban nãy lúc Hứa Mịch đi thay quần áo, anh có nhìn thấy trên màn hình máy tính là sơ lược lý lịch của cô.

Hứa Mịch nhìn cảnh vật lướt nhanh ngoài cửa, cô đáp: “Ừ, chỉ là chưa tìm được thôi. Hiện giờ có rất nhiều công ty đòi hỏi cuộc sống công việc của nhân viên phải ổn định, nếu biết được về sau em xin nghỉ đẻ sinh đẻ, khẳng định sẽ không muốn cho em vào làm.”

Điều này cũng là việc khiến cho Hứa Mịch đau đầu. Lúc cô đăng lý lịch lên mạng, đều nhận được hồi báo của những công ty có tiếng thành phố, nhưng mà nghĩ khi đến phỏng vấn, các công ty đó chắc chắn sẽ hỏi hướng đi sau này của cô. Trước kia khi công ty ở thành phố A của cô tuyển dụng nhân viên, thời điểm đó công ty còn cho người xác minh yêu cầu kỹ lưỡng, tốt nhất là chọn những người trong tương lai sau này không nên có dự tính mang thai hoặc là không có tính toán quá nghĩ dài hạn.

Suy cho cùng thì khi ra ngoài xã hội trong công việc, phụ nữ mang thai luôn không có đãi ngộ tốt. Điều này khiến cho Hứa Mịch cảm thấy rất là bi thảm. Trước kia bản thân cô còn chưa mang thai, cảm xúc lúc nào cũng tro tro không có quá đáng như vậy; hiện giờ suy bụng ta ra bụng người, tâm tình lập tức thay đổi.

Du Ninh Trạch như biết được ý nghĩ của Hứa Mịch, anh thoáng trầm ngâm, “Hay là em đến công ty anh làm đi, có được không?”

Hứa Mịch quay đầu lại nhìn Du Ninh Trạch, “Công ty anh cũng nhận thêm người à?”

Du Ninh Trạch gật đầu, “Ừ.”

Hứa Mịch hỏi: “Tuyển dụng vị trí nào?”

“Em muốn chọn công việc nào?” Tuyển vị trí nào thì Du Ninh Trạch thật đúng là chưa nghĩ ra. Nhưng mà chỉ cần cô muốn tìm vị trí nào thì anh trực tiếp cho thêm một chỗ là được rồi.

“Bây giờ cũng không yêu cầu gì nhiều, chỉ cần cái ổn định trong công ty thôi. Về sau chắc là phải nghỉ sinh, cho nên nhiều nhất thì em chỉ có thể làm việc mấy tháng. Mang theo thai lớn đi làm thì em cũng chưa từng nghĩ đến.” Lúc trước cô đã từng nhìn thấy không ít thai phụ ôm bụng bầu hơn tám tháng đi làm, cảnh tượng nhìn thấy thật sự cô chỉ biết thẩn hoảng trong lòng. Lỡ đâu không may có việc gì va chạm thì thật sự là phát khổ.

Du Ninh Trạch đồng ý nói: “Ừ, tìm vị trí nào thoải mái một chút là được, chờ bụng lớn rồi nghỉ sinh cũng không sao.”

Hứa Mịch trùng mắt, “Anh nói dễ nghe quá! Vị trí thoải mái dễ tìm lắm sao. Còn nữa, nếu như sức lao động thấp mà lương tháng không vào đâu, em tình nguyện ngồi ở nhà còn hơn.”

Cô vừa nói xong thì lời này cũng làm cho Du Ninh Trạch càng thêm đồng ý, “Ừ, ngồi ở nhà dưỡng thai cũng tốt, anh chỉ sợ em buồn thôi.”

“Miệng lưỡi anh thật là linh hoạt nhỉ. Nuôi một đứa trẻ rất là không dễ dàng nha, em cũng phải giúp tiền nuôi con mà.” Hứa Mịch nói.

“Một mình anh là đủ rồi, nỗ lực kiếm tiền nuôi vợ chăm ngon là chuyện anh có thể làm được.” Du Ninh Trạch nhìn đường ở phía trước cười nói.

Hứa Mịch: “Em muốn tự mình nuôi bản thân, không nhất thiết phải là anh nuôi em.”

Du Ninh Trạch dừng xe vào bãi đỗ, “Nuôi vợ là chuyện đương nhiên mà.”

Hứa Mịch vừa lấy túi một bên vừa nói: “Chờ đến khi nào em thật sự không thể tự nuôi bản thân được nữa, lúc đó sẽ dựa vào anh. Chỉ cần khi đó anh cũng đừng nói không cho em dựa vào là được.”

Thật ra thì Hứa Mịch cảm thấy phụ nữ cũng cần phải có sự nghiệp riêng của chính mình, cũng cần phải độc lập về vấn đề kinh tế của bản thân. Muốn cái gì cũng có thể tự mình thực hiện, không cần phải tìm đến đàn ông, đến lúc đó mất đi chủ quyền của bản thân, lập tức sẽ biến thành phụ thuộc không đáng có.

Lúc trước cô cũng có một đồng nghiệp quan hệ qua lại rất tốt. Cô ấy cũng là cưới chui, chẳng qua là tối thiểu bọn họ cũng kết giao được một tháng. Thời gian lâu hơn so với cô và Du Ninh Trạch.

Người đồng nghiệp đó sau khi kết hôn thì từ chức ở nhà chăm con, lúc đó chồng cô ấy lập tức trở thành người phụ trách việc kiếm tiền nuôi gia đình, từ đó thì mọi kinh tế phát sinh đều do chồng cô ấy chi ra. Bình thường muốn mua cái gì hoặc làm cái gì, đều cần phải chồng cô ấy đồng ý chỉ định duy trì kinh tế, hầu như là cô ấy bị động làm chuyện gì cũng không xong. Hơn nữa cô ấy không phải là người gốc thành phố, nhà mẹ đẻ lại xa nhà chồng, mỗi lần về nhà mẹ là phải lấy tiền từ chỗ chồng. Nếu như chồng cô ấy không đồng ý, đồng nghĩa với việc cả nhà mẹ đẻ cô ấy cũng không thể trở về.

Cũng bởi vì kinh tế trong nhà bất bình đẳng, cho nên cả hai thường hay cãi nhau rất nhiều lần. Nhớ có lần hai người cãi nhau rất là dữ, người đồng nghiệp kia của Hứa Mịch không có tiền để trở về nhà mẹ, cho nên cô ấy đã mượn tiền cô.

Lúc đó Hứa Mịch đã tự mình nhắc nhở mình, sau này kết hôn tuyệt đối phải có cơ sở kinh tế của riêng. Khi đó Hứa Mịch còn ở cạnh Giang Tự, anh ta nghe xong kết luận của cô, còn cười cô nói sau này bọn họ kết hôn, Hứa Mịch muốn làm gì thì làm, anh ta sẽ không giống người đàn ông kia dùng kinh tế để hạn chế hành vi của vợ mình.

Hiện giờ nhớ lại, những lời kia cũng là nói đùa thôi. Đột nhiên Hứa Mịch cảm thấy rất là hiếu kỳ, nếu như gặp được Giang Tự ở thành phố B này, khi Giang Tự nhìn thấy cô sẽ phản ứng ra sao. Ấy... cũng là cô suy nghĩ nhiều, làm sao Giang Tự có thể nhìn cô được mắt hay cho cô phản ứng gì kia chứ. Anh ta đã sớm ước gì cô gái mập mập kia biến mất khỏi thế giới này luôn rồi.

Bởi vì lâu lắm rồi Hứa Mịch chưa được ăn đồ ấm nóng, hiện giờ không khỏi có chút giống ‘sói phun hồ nước’. Du Ninh Trạch đưa nước cho cô, “Ăn chậm một chút, không cần phải gấp.”

Hứa Mịch cắn cắn nuốt nuốt, lệ nóng quanh tròng nhìn anh, “Anh không hiểu được cảm giác xót xa của người mấy ngày không được ăn đồ ngon đâu.”

Du Ninh Trạch cười nhạo: “Nhưng mà em cũng không cần phải gấp như vậy. Không ai biết vết thương của em, người khác nhìn vào còn tưởng bình thường anh đối xử hà khắc với em, không cho em ăn cơm đó.”

Hứa Mịch xem thường, “Ờ, thật ra là anh muốn nói em như dân trong nạn đói châu Phi mấy trăm năm chưa được ăn cơm chứ gì. Đừng tưởng em không biết trong lòng anh đang nghĩ gì.”

“Cái này mà em cũng biết được sao.” Du Ninh Trạch ra vẻ kinh ngạc.

“Du Ninh Trạch anh càng ngày càng đáng đánh đòn.”

Mắt Du Ninh Trạch trừng lớn, lông mi dưới ánh đèn ngã xuống một bóng quạt xòe ra, “Thật không?” Thật là càng lúc càng thích cãi nhau đùa giỡn với Hứa Mịch. Không hiểu sao mỗi lần đùa nghịch với cô như vậy, Du Ninh Trạch đều cảm thấy cả thể xác lẫn tinh thần đều vô cùng sung sướng. Tuy rằng kết quả cuối cùng người thua đều là anh.

Hứa Mịch liếc mắt, lười nói chuyện với anh.

Ăn no rồi, Hứa Mịch mới phát hiện bản thân ăn có chút nhiều, bụng thật là không thoải mái.

“Đã nói em nên ăn chậm một chút. Lần sau có đói cũng không được ăn nhanh như vậy nữa.” Du Ninh Trạch trách cứ, “Gần đây có công viên, chúng ta đi một chút tiêu thực.”

Hứa Mịch kéo tay Du Ninh Trạch, “Đi công viên còn không bằng đi dạo phố. Tám trăm năm không đi công viên, lần trước dạo công viên mà cứ tưởng là còn đang học tiểu học đó.”

Cuối cùng, hai người quyết định đi dạo phố đêm gần đó.

Hứa Mịch lôi kéo Du Ninh Trạch đến khu gia dụng hằng ngày, nói: “Giường nhà chúng ta cần phải thay đổi á. Em thích giường lớn, đổi thành hai thước nha anh.”

Ý tứ ‘nhà chúng ta’ rõ ràng là lấy lòng Du Ninh Trạch, anh cười híp mắt gật đầu, “Ừ.”

Đi dạo một vòng ở chỗ độc quyền về giường ngủ, Hứa Mịch nhìn trúng vài mẫu, cô đứng rồi rầm chọn qua chọn lại không biết nên quyết định lấy cái nào.

“Du Ninh Trạch, anh nhìn xem cái trắng đen kia đẹp hay là cái màu xanh nhạt kia đẹp hơn? Còn cái đủ màu kia nữa kia.” Nếu có thể mua hết về thì tốt rồi, Hứa Mịch yên lặng nghĩ. Những cái giường này đều có vẻ đẹp đặc sắc riêng, hơn nữa họa tiết giường cũng rất đáng yêu, đối với những vật tinh xảo khéo léo như thế này thì Hứa Mịch đều không có khả năng miễn dịch được.

“Em thấy cái nào tốt nhất thì lấy đi.” Du Ninh Trạch nói. Thật ra thì đối với những mẫu này Du Ninh Trạch cũng không có hứng thú đặc biệt hay là nghiên cứu kỹ lưỡng gì, dưới cái nhìn của anh, giường thì chỉ cần ngủ thoải mái là được rồi.

“Những cái này là tốt nhất rồi, làm sao đây?” Hứa Mịch ừ ừ, thật là khó chọn.”

Du Ninh Trạch nghĩ nghĩ, anh nói: “Nếu không trước tiên chúng ta mua một cái về, đến khi nào em chán rồi thì mua thêm cái khác, thay phiên nằm.”

Phảng phất như tìm thấy ánh sáng, Hứa Mịch nghiêm túc gật đầu, “Ý kiến hay!”

Du Ninh Trạch: “...” Anh chỉ tùy tiện nói bậy vậy thôi.

Chợt tưởng tượng đến hình ảnh sau này sẽ không ngừng đổi giường, Du Ninh Trạch lại nghĩ một chút từ ‘tân hôn’ đến ‘tân giường’, ‘tân vị’ độc đáo, trong lòng anh không dâng lên cảm giác bị thâm kỳ quái. Một giây chình lại bộ dáng đứng đắn, Du Ninh Trạch bày ra vẻ mặt đau khổ nói: “... A Mịch, anh nói đùa thôi.”

Hứa Mịch lạnh nhạt liếc mắt Du Ninh Trạch một cái, “Em cũng nói đùa thôi.” Tuy rằng thật là cô muốn mua hết về. Nhưng mà việc này cũng quá là quái đản rồi, mua nhiều giường về như vậy để làm gì cơ chứ? Cô cũng không có hứng thú đặc biệt đi sưu tầm giường chiếu gì đâu. Hơn nữa, nếu như mẹ cô biết được, bà sẽ mắng cô thành đầu chó mất. Còn ba Hứa thì khỏi nói đi, cái danh lăng phí xa xỉ ngậy thơ không hiện thực không thực tế sẽ bị chụp lên đầu, cô cũng không cần sống nữa, trực tiếp tự sát tạ tội trời đất luôn là được.

Du Ninh Trạch: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Editor: PNam Tiểu Thu

Cuối cùng Hứa Mịch vẫn chọn cái giường hai thước trắng đen kia, bởi vì khi mua cái giường này sẽ được tặng kèm thêm một con thỏ lớn cực kỳ đáng yêu. Hứa Mịch bị con thỏ ngốc ngốc dễ thương kia hút hồn, cả đoạn đường ôm trong tay không chịu buông ra.

Lúc hai người trở về nhà, Hứa Mịch cũng không chịu thả con thỏ lớn nửa người kia ra.

Du Ninh Trạch vừa tắm rửa xong đi ra, thời điểm ra khỏi phòng ngủ còn nhìn thấy Hứa Mịch nằm trên sofa ôm khư khư con thỏ ‘xấu xí’ đó, “Thật sự thích đến vậy à?”

Hứa Mịch sờ sờ đầu thỏ, “Đáng yêu chết được.” Trên đầu thỏ có một cái nón nhỏ ô vuông đen đỏ, lộ ra hai cái lỗ tai hồng hồng, cổ còn đeo một dây bạc vàng, bộ dáng xinh xắn chỉ biết nhắm mắt ngủ thật sự là làm cho cô thích đến phát điên.

Du Ninh Trạch nghiêm mặt nhìn bộ dáng đáng yêu của con thỏ, nhưng mà nhìn mãi cũng chẳng tìm thấy điểm gì đặc biệt, “Phụ nữ các em đều thích những thứ như thế này?”

“Đương nhiên rồi.” Hứa Mịch nhét con thỏ vào lòng Du Ninh Trạch, cô đứng lên nhanh miệng phân phó: “Em đi tắm, anh chăm sóc cho nó thật tốt.”

Da Du Ninh Trạch trắng nõn, ngũ anh tuần rú, một thân đồ ngủ nhạt màu mềm mại, đầu tóc đen nhánh hơi ướt vì mới tắm qua. Anh hơi cúi đầu, vài sợi tóc vương vương theo đó mà rũ xuống, lông mi dài dài phủ thành một hình tròn dưới vành mắt.

Hình ảnh này thật là khiến anh đã ôn hòa còn càng thêm vô hại.

Mà hiện giờ trong lòng anh đang bị cô nhét con thỏ ngốc nghếch đáng yêu, một người đàn ông dịu dàng ôm một con thỏ ngốc, nhìn như thế nào cũng thấy là lạ. Có thể do con thỏ, đáng vẻ nghiêm túc của Du Ninh Trạch ngay tức khắc bị nó đánh bay, chỉ còn lộ ra dáng vẻ ngây ngô ấu trĩ. Mấy anh hơi nhăn lại, mắt trừng to nhìn con thỏ trong tay, giống như không đoán được Hứa Mịch sẽ đột nhiên ném con thỏ cho anh.

Vốn dĩ muốn đi tắm rửa, Hứa Mịch nhìn thấy bộ dáng này của Du Ninh Trạch lập tức không thể di chuyển được. Cô nháy nháy mắt, “Du Ninh Trạch, đã có ai nói với anh là đáng vẻ này của anh... thật sự thật sự rất là dễ thương.” Thật ra là cô muốn nói “Em muốn hôn anh” hơn.

Mặt Du Ninh Trạch chây đầy vạch đen, “Anh là đàn ông, cũng không phải trẻ trung gì mà nói dễ thương với không dễ thương.”

Tròng mắt Hứa Mịch đảo đảo mấy vòng, thừa dịp Du Ninh Trạch không chú ý, cô tiến nhanh về phía anh.

Du Ninh Trạch nhìn trên mặt Hứa Mịch viết “Tôi muốn làm chuyện xấu” thì không hiểu, “Em làm gì vậy?”

Hứa Mịch nhanh chóng ra tay, cô kéo mặt anh xuống, hung hăng hôn một cái lên sườn mặt anh, hôn xong lại cảm thấy chưa đã ghiền. Hứa Mịch lại xoay mặt anh lại hôn thêm một cái nữa sườn mặt còn lại, xong xuôi cấp tốc co chân chạy đi.

Du Ninh Trạch bị tập kích đột ngột phản ứng không kịp, thật không ngờ là Hứa Mịch lại cường ngạnh ăn đậu hủ anh nhanh như vậy.

Hứa Mịch nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Du Ninh Trạch, cất tiếng cười to: “A ha ha ha ha, thật là đáng yêu quá. Anh không cần bày ra vẻ mặt khó coi kia. Hiện giờ anh đích thực là đang bị con gái đùa giỡn, sau đó anh sẽ đau khổ ôm mặt khóc lóc, về sau còn muốn ly hôn với em nữa. Ha ha, đồ ngốc!” Nói xong, cảm tưởng sợ bị Du Ninh Trạch trả thù, Hứa Mịch chạy nhanh vào phòng ngủ.

Du Ninh Trạch “bị đùa giỡn” nhìn Hứa Mịch chạy vào phòng ngủ, lại nhìn xuống con thỏ trong ngực không khỏi dờ khóc dờ cười. Hứa Mịch cứ như vậy, lúc nào cũng thích làm mấy loại chuyện buồn cười.

Anh ngồi xuống ghế sofa đặt con thỏ bên cạnh, lấy điều khiển mở TV lên xem tài chính – kinh tế. Xem xem một chút tâm tư lại tự động trôi dạt nơi nào.

A... Nghĩ lại một chút, môi cô thật là mềm. Lúc cô áp môi lên mặt anh, khắc lên mặt anh một nguồn lửa nóng sung sướng, thậm chí khi rời khỏi còn có tiếng vang lên nữa. Nếu như môi đối môi hôn, hẳn là càng cảm thấy mềm mại hơn nữa. Cũng là... đã lâu rồi anh chưa có hôn cô mà. Sau khi cô chuyển đến thành phố B rồi, trừ việc tối ôm cô ngủ thì anh chưa từng tìm được phúc lợi riêng cho mình gì hết.

Nghe nói ba tháng đầu mang thai phải đặc biệt cẩn thận, cũng không được làm chuyện đó, qua ba tháng tiếp theo mới có thể làm được. Nhưng mà tính là không làm chuyện đó, chỉ ăn đậu hũ của vợ mình một chút cũng có thể đi. Sao anh lại không biết nắm bắt cơ hội được, vợ mình ở trong ngực, cứ nhiên còn bày đặt làm trò như Liễu Hạ Huệ để làm cái gì không biết. Đột nhiên Du Ninh Trạch cảm thấy vô cùng ảo não, phiền chán chính bản thân không biết nắm bắt cơ hội cho tốt.

Anh hơi nghiêng đầu, nhìn đến con thỏ bị anh bỏ rơi nãy giờ. Cặp mắt híp lại, mặt không biểu cảm, chân nhỏ ngắn ngủn, thân hình tròn trịa béo ú như một viên kẹo đường. Hừm, hiện giờ nhìn thấy cũng có mấy nét đáng yêu. Ôi... còn có chút giống với Hứa Mịch nữa. Nhận ra phát hiện này khiến cho Du Ninh Trạch vô cùng vui vẻ.

Hứa Mịch tắm xong lau tóc đi ra, lại vừa vặn thấy cảnh Du Ninh Trạch ôm con thỏ cười ngây ngô, “Anh bị ngốc rồi à?”

Du Ninh Trạch nhướn miệng nhanh chóng chia sẻ với Hứa Mịch điều anh vừa phát hiện: “A Mịch, anh cảm thấy con thỏ này đáng yêu giống hệt em vậy.”

Hứa Mịch ngồi xuống bên cạnh Du Ninh Trạch, anh thuận tay lấy khăn lông trong cổ cô, “Để anh giúp em.”

Hứa Mịch cũng thoải mái dựa hẳn người vào anh, cô ôm con thỏ trong ngực ngấm ngấm nói: “Giống chỗ nào, em không có ngốc như con thỏ này đâu.”

Du Ninh Trạch nửa quỳ lên giúp Hứa Mịch lau tóc, mắt liếc xuống tiếp tục đánh giá con thỏ kia. A... càng nhìn càng thấy giống mà.

Thời điểm vào phòng đi ngủ, Du Ninh Trạch như thường ngày tắt đèn leo lên giường, ôm lấy thắt lưng Hứa Mịch nhắm mắt.

Mỗi tối trước khi ngủ hai người đều sẽ trò chuyện, Hứa Mịch cũng đã sớm thành thói quen với Du Ninh Trạch, cô nói: “Có mấy công ty nhận em đi phỏng vấn, ngày mai em muốn đi thử một chút, nếu như phỏng vấn không thành công, em sẽ chuẩn bị đến công ty anh xin phỏng vấn.”

“Em trực tiếp đến công ty anh thì tốt rồi, không cần phải phỏng vấn.” Du Ninh Trạch nói thẳng: “Như vậy thì chúng ta có thể cùng nhau đi làm cùng nhau tan tằm. Như vậy thì tốt biết mấy.”

Hứa Mịch: “Không cần phải như thế. Nếu như không làm cùng công ty với anh mới là tốt nhất đó. Anh không nghe người ta nói sao, hai vợ chồng làm việc cùng một nơi, xác suất phát sinh mâu thuẫn với nhau rất cao. Em không muốn xảy ra tình huống này đâu.”

Du Ninh Trạch suy nghĩ một chút, nếu như Hứa Mịch đến công ty anh, thật sự là nghĩ không ra vì lý do gì mà cả hai phát sinh mâu thuẫn với nhau, “Chúng ta làm chung, sao có thể sinh ra chuyện gì được cơ chứ?”

Hứa Mịch: “Ài... cái này khó mà nói. Cũng là trực giác của phụ nữ thôi. Anh không thấy những cặp vợ chồng cùng nhau gây dựng sự nghiệp sao, áp lực kéo nhau đổ xuống, sau đó trong tư tưởng công tác có vấn đề, tiếp theo dẫn đến bao nhiêu chuyện khiến cho cả hai cãi nhau, rồi lại có đủ thứ chuyện không tốt.”

Du Ninh Trạch sửa lỗi, “Hiện giờ chúng ta không phải là cùng nhau gây dựng sự nghiệp, chúng ta đang cùng nhau làm chung ở một đơn vị công tác.”

Hứa Mịch: “Cũng giống nhau thôi mà! Chẳng lẽ anh cũng chưa từng nghe qua, làm chung ở một công ty, tỷ lệ phát sinh mâu thuẫn vẫn cao hơn so với không làm chung công ty sao? Hơn nữa nha, vạn nhất công ty đó đóng cửa, chẳng phải là cả hai cùng nhau thất nghiệp rồi. Cùng nhau thấp nhiệt, kinh tế gia đình không thể chống đỡ nổi, cơ sở kinh tế là quyết định trên nhất, từ cái đó mà dẫn ra biết bao nhiêu sự tình vụn vặt giữa hai người, tranh cãi qua lại khiến cho tình cảm đôi bên cực kỳ cực kỳ xấu đó.”

Du Ninh Trạch vô cùng bất đắc dĩ, “Em nghe những điều này ở đâu vậy?”

Hứa Mịch: “Ôi, trong tin tức xã hội hay câu chuyện cuộc sống trên TV rất nhiều. Anh đừng nghĩ đó chỉ là chuyện nhảm, tất cả đều là những luận lý kinh nghiệm giáo dục chúng ta đó nha. Cho nên chúng ta phải cố gắng tránh khỏi những việc đó cho tốt.”

Du Ninh Trạch biết, suy nghĩ bấy giờ của Hứa Mịch cũng chỉ là tận lực muốn hôn nhân của bọn họ thật viên mãn, tránh những mâu thuẫn không đáng có, điều này nói đến cũng là sự nỗ lực và coi trọng cuộc hôn nhân giữa hai người của cô. Có lẽ là Hứa Mịch coi trọng sắc mặt của anh, nhưng mà về phương diện khác mà nói, cô cũng rất dè dặt cẩn trọng trong cuộc hôn nhân này. Điều này thật sự là khiến cho lòng Du Ninh Trạch vô cùng không thoải mái.

Anh luôn biết, lúc trước Hứa Mịch kết hôn với anh cũng là do tình thế lúc đó đúng dịp mà hợp thành duyên. Khi ấy anh cũng cảm thấy rất là kỳ quái, sao nhà họ Hứa lại vội vàng muốn gả con gái ra ngoài như vậy. Sau khi hai người tiếp xúc rồi, bây giờ anh mới nói nguyện ý cùng Hứa Mịch qua lại. Ngày thứ hai lại được cha mẹ Hứa Mịch mời đến nhà họ Hứa ăn cơm. Lúc đó ông bà Hứa cũng có tìm anh nói chuyện, đại ý là hi vọng anh có thể nghiêm túc đối tốt với Hứa Mịch, chỉ cần hai người có thể lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết qua lại thì được. Điều này thì Du Ninh Trạch hoàn toàn đồng ý.

Ông bà Hứa còn nói: “Ta hi vọng hai con kết giao một thời gian thì kết hôn luôn, nếu như con không muốn kết hôn sớm, chỉ muốn đôi bên qua lại một hai năm rồi kết thúc, vậy thì vẫn là quên đi. Chúng ta sẽ giúp A Mịch tiếp tục xem đối tượng nhà khác.”

Những lời này làm cho Du Ninh Trạch suy nghĩ rất nhiều. Ý tứ là nếu anh không nhanh chóng kết hôn với Hứa Mịch, thì cô lập tức sẽ biến thành của người khác sao? Lúc đó tuy rằng cảm thấy nhà họ Hứa kỳ quái, nhưng mà anh vẫn chấp nhận yêu cầu từ nhà họ Hứa. Bởi vì anh thích cô gái này, cảm

thấy đau lòng vì cô gái này, cho nên anh không muốn nghĩ cô sẽ trở thành vợ của người khác.

Sau khi ông bà Hứa nói vậy rồi, mẹ Hứa Mịch cũng tìm đến anh nói chuyện một lần nữa. Ý tứ đại khái cũng không khác với ý của ông bà Hứa cho lắm. Lúc ấy anh lập tức biểu lộ lập trường, nói bản thân đồng ý kết hôn với Hứa Mịch. Sau đó trở về nói qua với ba mẹ chuyện kết hôn của mình. Ngày tiếp theo lập tức hùng hục hồ hồ đưa Hứa Mịch đi mua nhẫn cưới, ngày thứ tư lấy giấy hôn thú, thứ sáu nhảy mất trở thành người đã có gia đình. Đến tận bây giờ, hoàn toàn triệt để ôm Hứa Mịch về nhà.

Mà Du Ninh Trạch cũng không biết, lúc đó nhà họ Hứa thật sự không có ý bức hôn. Chỉ là cho hai người mau chóng xác định suy nghĩ, qua lại thời gian rồi kết hôn. Nếu như Du Ninh Trạch không có ý nghiêm túc tính toán việc này, thì Hứa Mịch sẽ vẫn tiếp tục đi xem mắt. Kết quả là âm kém dương sai, nhà họ Du cũng trở nên vội vội vàng vàng, tỏ rõ ý nhà mình cũng phải kết hôn sớm một chút. Vì thế nhà họ Hứa từ chủ động biến thành bị động.

Hứa Mịch cũng biết ông bà và mẹ cô đã nói những gì với Du Ninh Trạch, thật đúng là có cảm giác như là rác bị quét đi. Khi đó cô mới nói không muốn kết hôn, chết cũng không chịu kết hôn với Du Ninh Trạch. Nhưng mà một lúc sau thì vẫn không thể đứng vững được, kết quả là kết hôn với anh và hiện giờ trở thành người sắp làm mẹ.

Cô đã xem mắt rồi qua lại rất nhiều lần rồi, cũng rút ra được kha khá kinh nghiệm sau những lần tiếp xúc với đối tượng xem mắt. Người nhà của cô cũng bởi vì đó mà làm quá lên như vậy, tuy rằng lúc đó cô không hiểu, nhưng mà chuyện qua hết rồi cô mới suy nghĩ cẩn thận lại. Cũng là do những kinh nghiệm đó, mà đầu óc Hứa Mịch càng ngày càng rõ hơn, phim truyền hình hay là những bộ truyện câu chuyện đều đến từ đời sống thực đầy cầu huyết này đây.

Lời nói của Hứa Mịch làm cho Du Ninh Trạch trầm mặc một chút, sau một lúc lâu anh mới cất giọng buồn bã nói: “A Mịch, em đừng bi quan với cuộc hôn nhân của chúng ta như vậy có được không? Loại cảm giác em mang lại cho anh thật sự rất không tốt.”

Giọng điệu của anh làm cho lòng Hứa Mịch lộp bộp mấy cái, cô đang bi quan sai? Cô chỉ là muốn đề phòng xảy ra rắc rối thôi mà. Du Ninh Trạch luôn là người đàn ông ấm áp như ánh mặt trời hướng về phía trước, sao anh lại buồn bã như vậy được. Đột nhiên Hứa Mịch cảm thấy vô cùng đau lòng. Lúc trước bởi vì hôn lễ của cô, mà Hứa Mịch lấy nội tâm khủng hoảng của mình để gây mâu thuẫn với mẹ đến đáng sợ. Sau cùng mới là Du Ninh Trạch giúp nàng thức tỉnh. Cô thật sự chỉ muốn cùng Du Ninh Trạch hòa thuận nói chuyện tâm tư của nhau thôi.

Người đàn ông này tốt với cô lắm, chăm sóc cô, yêu thương cô, có đôi khi cũng thật trẻ con làm cho cô cảm thấy ngọt ngào. Hứa Mịch ôm lấy anh, “Em xin lỗi, em chỉ sợ sau này anh sẽ thất vọng về em, sợ anh hối hận vì đã cưới em, sợ anh hối hận vì đã lựa chọn cuộc hôn nhân này.”

Du Ninh Trạch vỗ vỗ lưng Hứa Mịch, giọng nói trầm thấp mềm mại, “Ít nhất đến tận bây giờ, anh còn chưa có làm ra chuyện gì để cho mình phải hối hận cả. Anh muốn cùng em vượt qua thời gian còn lại của cuộc đời. A Mịch, tin tưởng anh thêm một chút nữa. Đừng suy nghĩ những chuyện không nên, đầu của em có thể suy nghĩ những chuyện gì khác có được hay không?”

Hứa Mịch kiềm nén suy nghĩ trong lòng, nói: “Được rồi, em chỉ cảm thấy một chút thôi. Sau này anh đừng nói giọng buồn tui với em như vậy nữa, như vậy làm cho em cảm thấy giống như em đang khi dễ anh.”

Du Ninh Trạch: “Giờ em mới biết là em khi dễ anh?”

Hứa Mịch sờ sờ ngực anh, giọng điệu không tốt nói: “Ai nha, anh đừng có phá hư không khí như vậy nữa. Chúng ta đang xây dựng không khí trang trọng nặng nề đó, bây giờ đã bị anh phá vỡ rồi. Hửn là anh nên đi học theo Quỳnh Dao mà nói, anh nguyện ý cho em khi dễ, hoặc là anh chỉ có thể để một mình em khi dễ.”

Du Ninh Trạch nhẹ nhàng vuốt tóc Hứa Mịch kết luận: “Có phải phát sốt rồi đầu óc trở nên không bình thường không?” Thật thì anh luôn thích Hứa Mịch như vậy, luôn luôn vui vẻ lạc quan bỏ qua mọi chuyện phiền não.

Hứa Mịch: “Đầu óc anh mới không được bình thường. Đừng quên trong bụng em còn có đứa nhỏ của anh, nếu đầu óc em không bình thường, anh ngần ngại xem đầu óc của con anh có bình thường được không?”

Nghĩ đến trong bụng Hứa Mịch đang có đứa con của anh, nhất thời buồn bã một môi trong lòng Du Ninh Trạch đều bay đi hết. Anh hôn hờ ôm lấy Hứa Mịch nhận sai, xem thường mọi chuyện trước đây, chân chó hôn lên tóc cô nói: “Anh sai anh sai, đầu óc của em cực kỳ bình thường, cơ trí lại trí tuệ, con của chúng ta nhất định sẽ là thần đồng.”

Tiểu nhân Hứa Mịch đắc ý cười lớn, “Như vậy coi như là được.”

Cả cơ thể Hứa Mịch đều dán hết lên người Du Ninh Trạch, tay anh đặt ở eo cô, mùi hương dịu nhẹ sạch sẽ truyền đến chóp mũi anh, bởi vì cô vừa tắm xong, cơ thể đặc biệt mềm mại mát mẻ.

Đột nhiên Du Ninh Trạch cảm thấy tâm viên ý mã*. Cho dù ban đêm đã tắt đèn, nhưng ánh mắt một lúc sẽ thích ứng ánh sáng rõ ràng, anh vẫn có thể nhìn thấy rõ được những đường cong xinh đẹp lung linh trên cơ thể Hứa Mịch.

(*Tâm viên ý mã: đại khái chỉ những người có tâm không yên tĩnh.)

Du Ninh Trạch nhẹ đẩy Hứa Mịch ra một chút, nhắm ngay đôi môi yêu kiều kia hôn lên. Phiến môi trần trọc không yên, nhắm nháp hương thơm tươi ngọt dịu nhẹ từ nó. Môi Hứa Mịch vô cùng mềm mại, Du Ninh Trạch thật sự chỉ muốn một ngậm cắn lấy. Tay anh đã sớm đi dọc theo váy ngủ của Hứa Mịch dò xét dần lên, một đường thích thú vẽ vờ về phía trước, để lại người phụ nữ luôn dịu dàng dán thân lên người anh.

Chương 28

Editor: PNam Tiểu Thư

Vốn là đang yên ổn nói chuyện, đột nhiên biến thành hình ảnh hạn chế trẻ nhỏ này, ôi chao, cũng là biến hóa nhanh quá rồi. Đây là lần đầu tiên Hứa Mịch thấy được một mặt này của Du Ninh Trạch. Cô có thể cảm nhận rõ ràng được có thứ gì đó cứng rắn đang đặt ở trên đùi mình.

Mà tay anh còn quấy rối trên ngực cô, tay còn lại thì duỗi thẳng ra sau lưng, chuẩn bị làm cái trò cởi áo ngực cô ra. Trước kia khi ngủ Hứa Mịch không có thói quen mặc áo ngực, nhưng mà từ khi kết hôn với Du Ninh Trạch rồi, cô luôn luôn mặc áo khi ngủ. Chu dù lúc mặc thật sự rất không thoải mái, nhưng mà cô không muốn bộ ngực cup D của mình không hề được che đậy đi tới đi lui trước mặt Du Ninh Trạch một cách không kiêng dè thế, nếu như chọn thì cô thà chọn không thoải mái còn hơn.

Đối với mấy loại áo ngực này Du Ninh Trạch hoàn toàn mù tịt. Mỗi lần làm chuyện đó đều không thể nào cởi ra được, lúc trước làm đều là phải tự tay Hứa Mịch hỗ trợ cởi ra. Hiện giờ tay anh ở sau lưng cô vuốt ve qua lại, nhưng không có ý định sẽ cởi áo cô ra.

Hứa Mịch nhanh chóng đề cái tay đang làm loạn sau lưng mình lại, cô thở phì phò nói: “Du Ninh Trạch, ăn uống nhằm thuốc gì rồi sao? Anh quên là ba tháng đầu không thể làm chuyện này được à?” Tuy rằng hiện giờ cô cũng rất muốn làm, nhưng mà không thể nào làm được! Hứa Mịch bị anh đốt lửa làm cho cả người như nóng hết cả lên, ngay cả bản thân cô cũng không thể chịu nổi nữa.

Ngay từ đầu Du Ninh Trạch chỉ muốn ăn đậu hủ của vợ yêu mà thôi, không nghĩ tới ăn ảnh một chút là không thể dừng lại được. Anh có chút ảo não thu tay về, “Anh xin lỗi, là anh không thể khống chế được.”

Hứa Mịch đẩy vai anh một chút, “Anh nặng chết được, nhích ra nhanh lên.” Cũng may Du Ninh Trạch còn bận tâm đến khả năng chịu lực của cô, không áp hết cả người lên, anh chỉ hơi đè thân trên của cô lại thôi.

Bản thân Du Ninh Trạch khó chịu muốn chết, anh không dám làm loạn, nhanh chóng kéo khoảng cách ra với Hứa Mịch. Xem ra là chuyện ăn đậu hủ này cũng không thể ăn bữa bãi được, vẫn là nên tự mình kiềm chế thì hơn.

Hứa Mịch nằm bên cạnh Du Ninh Trạch, bên tai cô truyền đến tiếng hít thở vội vàng của anh cực kỳ rõ ràng. Cô biết anh khó chịu lắm, dù sao thì đã lâu rồi hai người cũng chưa có làm, vốn là tiểu biệt thắng tân hôn, kết quả là vì đứa nhỏ trong bụng, tiểu biệt vẫn là không thể thắng nổi.

Cô nghiêng người, cẩn thận đề nghị: “Hay là chúng ta tạm thời chia phòng ngủ đi?”

Du Ninh Trạch giậm dừ nói: “Em đừng mong nghĩ đến chuyện đó. Đừng tưởng anh không biết, em chia phòng là muốn độc chiếm một cái giường.”

Ý tưởng trong lòng bị vạch trần, Hứa Mịch có chút ngượng ngùng, “Khụ khụ, em chỉ là sẵn sóc lo lắng cho anh thôi. Dù sao thì bên cạnh có một người vợ như hoa như em đây, tự chủ giảm xuống cũng có thể hiểu được mà.”

Du Ninh Trạch đồng ý, “Ừ, như hoa, quả thật là như hoa.”

Hứa Mịch: “Không phải, là như hoa như ngọc.”

Du Ninh Trạch cười, “Đúng vậy, đúng là như hoa.”

Hứa Mịch: “...” Bất chợt trong đầu hiện lên nhân vật điện ảnh kinh điển Chu Tinh Trì*, lỗ mũi, con mắt, bộ mặt một dạng đều đánh khinh như hoa... Thật là muốn đập chết Du Ninh Trạch mà!

(*Chu Tinh Trì: cũng là Châu Tinh Trì, sinh ngày 22 tháng 6 năm 1962 là nam diễn viên, đạo diễn, biên kịch, nhà sản xuất nổi tiếng Hồng Kông, cố vấn chính trị của Hội nghị Hiệp thương Chính trị Nhân dân Trung Quốc)

Du Ninh Trạch nằm yên một lúc lâu, cuối cùng vẫn nhịn không được xóc chân lên, giấu đầu lòi đuôi nói với Hứa Mịch: “Trời nóng quá, anh đi tắm một chút.”

Hứa Mịch chống tay đỡ nửa người dậy, nhìn bóng lưng có chút chật vật của Du Ninh Trạch không khỏi bật cười thật to: “Ừ ừ, quả thật là nóng. Nóng đến mức nhanh chóng chui vào phòng tắm.”

Du Ninh Trạch ở dưới làn nước xối xả tặng cho bản thân chút cảm giác thư thả. Trong đầu anh thầm nghĩ, đúng là dọa người thật, lại còn bị Hứa Mịch cười nhạo nữa! Sau này nhất định phải cười lại cô mới được. Tắm rửa xong, thời điểm ra ngoài thì thấy Hứa Mịch bên giường đã ôm chăn giống như đang ngủ. Anh cố gắng nhẹ nhàng xóc chân lên chui vào trong.

Hứa Mịch chỉ mới ngủ không lâu, Du Ninh Trạch vừa nằm lên giường, cô mơ mơ hồ hồ nói: “Chờ anh lâu đến mức muốn ngủ. Mau ngủ thôi, ngày mai em phải dậy sớm để đi phòng vấn.”

“Em phỏng vấn ở đâu?” Du Ninh Trạch nhẹ giọng hỏi. Nhưng đợi một lúc lâu sau cũng không nghe thấy câu trả lời, anh nghiêng người, bấy giờ mới phát hiện Hứa Mịch đã ngủ rồi.

Du Ninh Trạch nhẹ nhàng đặt tay lên eo Hứa Mịch, giúp cô chỉnh lại chăn cho thật tốt.

.....

Bởi vì hẹn nhiều công ty phỏng vấn cùng một ngày, cho nên Hứa Mịch đã chỉnh báo thức tám giờ sẽ dậy. Bình thường lúc cô thức dậy thì Du Ninh Trạch đã đi, hôm nay khó có được lúc cô dậy sớm, mới mở mắt đã có thể nghe thấy tiếng vang của Du Ninh Trạch ở trong phòng tắm.

Cô ngồi dậy, rồi lại nằm xuống. Mỗi là thức giấc là cô đều muốn ngồi lên rồi lại nằm xuống ngủ lại. Trước kia bình thường chín giờ mới đi làm, mỗi ngày tám giờ sẽ rời giường, nhưng mà Hứa Mịch lúc nào cũng chỉnh đồng hồ báo thức lúc bảy giờ rưỡi, tỉnh dậy rồi xong lại ngủ tiếp.

Lâu rồi không dậy sớm, hiện giờ đột nhiên phải như vậy khiến cho Hứa Mịch cảm thấy có chút không tiêu hóa nổi. Quả nhiên... tuần nay ngày nào cô cũng ngủ tới hơn mười giờ mới chịu dậy, bây giờ mới bảy rưỡi đã phải mở mắt, chịu không nổi là đúng.

Hứa Mịch ôm chăn, vùi mặt vào gối chuẩn bị nhắm mắt ngủ tiếp. Một lát sau, cô lại nghe thấy tiếng Du Ninh Trạch ra khỏi phòng tắm, nghĩ nghĩ một chút lập tức quyết định giả vờ ngủ.

Híp mắt lúc lâu, đột nhiên Hứa Mịch cảm giác được Du Ninh Trạch đang đi về phía giường. Cô giật mình trong lòng, nhưng mắt vẫn không mở. Du Ninh Trạch càng lúc càng dựa gần vào cô, hình như anh đang cúi người, hơi thở mát mẻ của anh chạm rai bao phủ xung quanh.

Anh muốn làm gì? Báo thù chuyện tối hôm qua cô cười nhạo anh sao? Muốn làm gì thì cũng phải nhanh nhanh lên một chút có được không chứ, người này sao lại chậm chạp như vậy, thật sự là khiến cho lòng cô nôn nóng đến khó chịu mà.

Rõ ràng là Du Ninh Trạch muốn làm chuyện xấu, hiện giờ Hứa Mịch thật sự rất muốn mở mắt xem thử. Ôi chao, được rồi... cũng là cô tò mò, rất muốn biết anh đến cùng là muốn làm gì cô.

Hứa Mịch chờ chờ một lúc, đột nhiên gò má bị một mảnh ấm áp mềm mại phủ lên... Du Ninh Trạch hôn cô rất nhẹ, như là sợ đánh thức giấc ngủ của cô vậy, anh chống tay bên gối, tận lực dịu dàng đến mức như một con chuồn chuồn lướt cánh.

Xét tư thái của Du Ninh Trạch, hình như anh làm việc này rất nhiều lần, cho nên bây giờ mới quen thuộc như vậy.

Trời ạ, chẳng lẽ trước nay mỗi buổi sáng anh đều đánh lên cô như vậy sao? Bình thường cô ngủ rất sâu, thật sự không phát hiện ra gì cả.

Ôi, Hứa Mịch ngượng ngùng tròn mắt trong lòng. Đây là lần đầu tiên cô được người khác đối đãi ôn nhu như vậy. Cho dù cô có mặt dày cách mấy, đột nhiên phát hiện ra chuyện này cũng không thể không thẹn thùng được.

Thẳng đến khi nghe được tiếng cửa mở ra rồi đóng vào bên ngoài, Hứa Mịch mới dám mở mắt. Cô xoa xoa mặt, đứng dậy đi lấy gương soi một chút. Thật sự là cô đẹp đến mức như vậy sao, cho nên khi ngủ cũng có thể trở thành mỹ nhân, để mặc cho anh hôn đến tỉnh? Ông trời, không được tự kỷ nữa, thật là ghê tởm quá mà.

.....

Thời điểm Hứa Mịch rời khỏi nhà là lúc chín giờ. Vừa chuẩn bị bấm nút thang máy, đột nhiên điện thoại trong túi vang lên, Hứa Mịch lấy điện thoại ra, là Du Ninh Trạch gọi tới.

“Đã dậy rồi sao?”

Giọng nói trầm thấp của Du Ninh Trạch truyền đến, Hứa Mịch nhìn không được nghịch tới thời điểm buổi sáng anh cẩn thận dè dặt hôn cô. Không được nghĩ nữa, không được nghĩ nữa, Hứa Mịch hừm hừm đáp: “Đã dậy từ sáng sớm rồi mà.”

Du Ninh Trạch: “Anh còn tưởng em muốn ngủ nướng, cho nên mới gọi cho em nói em rời giường.”

Hứa Mịch đi vào thang máy, xoa bóp đầu một chút, “Em đang đi ra ngoài.”

Du Ninh Trạch dặn dò: “Khoảng cách từ hai công ty em phỏng vấn không xa mấy, em ngồi tàu điện ngầm có thể là hai mươi phút. Ra khỏi tàu điện ngầm thì gần đó có một quán ăn tên là Lộ viện trong lòng chợ, ở đó có cháo cút nắm thơm chính tông, em có thể dùng bữa sáng ở đó.”

Thang máy “ding” một tiếng, đã xuống lầu một. Hứa Mịch vừa đi ra khỏi thang máy vừa nói: “Khó trách buổi sáng hôm nay anh không chuẩn bị bữa sáng cho em, hóa ra là vì đã sớm có ý định để em ra ngoài.” Sau khi cô chuyển đến thành phố B, căn bản là mỗi sáng Du Ninh Trạch đều chuẩn bị bữa sáng cho cô cực kỳ chu đáo. Những món ăn anh gọi đến nhà đều hợp khẩu vị của Hứa Mịch. Không khỏi không nói, Du Ninh Trạch rất chú ý đến bữa ăn, bữa sáng một tuần mỗi ngày mỗi khác, hơn nữa đều tinh xảo ngon miệng, ăn rất tuyệt.

Có lần Hứa Mịch đề nghị với Du Ninh Trạch, anh không nhất thiết phải vì cô mà mỗi ngày đều tốn tiền mua đồ bên ngoài mang về nhà. Kết quả Du Ninh

Trạch lại nói, lúc trước khi không có cô ở đây anh cũng dùng bữa sáng như vậy, cho nên cô không cần nghĩ nhiều. Lời nói của Du Ninh Trạch triệt để đánh bay bầu không khí của Hứa Mịch, thậm chí có khi còn nhát trí với ý tưởng của anh nữa.

Bởi vì cô cảm thấy, nếu sáng nào cũng phải dậy sớm làm bữa thì rất là phiền, thời gian thì không có, tâm trạng thì không tốt, cho nên tốt nhất vẫn là ra ngoài mua đồ ăn thì hơn. Về mặt này, Hứa Mịch lại rất khâm phục mẹ mình. Mỗi ngày đúng bảy giờ sáng, mẹ Hứa sẽ thức giấc đi chuẩn bị bữa sáng cho ba Hứa và cô. Một nhà ba người sẽ cùng ăn sáng, sau đó đường ai nấy đi làm. Phải nói... người mẹ là vĩ đại nhất!

Du Ninh Trạch cười cười: “Thật ra hôm qua anh đã tự nhắc mình rồi, nhưng mà sáng nay lại ngủ quên.”

Hứa Mịch: “...”

Du Ninh Trạch: “Phòng vấn xong nhớ nói kết quả cho anh nhé. Hai công ty em phỏng vấn cũng cách công ty anh không xa mấy, giữa trưa gọi cho anh, anh sẽ đến đón em ăn trưa chung.”

Hứa Mịch ra khỏi tiểu khu: “Đến lúc đó nói sau, giờ em đi trước.”

.....

Hứa Mịch đến hai công ty phỏng vấn, kết quả cũng không nằm ngoài dự tính của cô cho lắm. Ban đầu hai công ty đó đều tỏ ý rất vừa lòng cô, dù sao thì Hứa Mịch cũng có tư chất kinh nghiệm trải qua một thời gian làm việc ở công ty lớn. Nhưng mà về sau khi biết cô là phụ nữ có thai, thời gian tới có ý định muốn nghỉ sinh thì sắc mặt nhân viên phỏng vấn không được tốt cho lắm.

Ra khỏi công ty phỏng vấn, Hứa Mịch nhàm chán đi dọc đường bộ. Cô cảm thấy giống như hiện giờ cô đang trở về đoạn thời gian mấy năm trước, đoạn thời gian mà cô loay quanh khắp nơi để tìm việc. Mới ra ngoài xã hội, tâm tình lúc đó hết như bây giờ, vô cùng vô cùng mạnh mẽ; sau khi tìm đến công ty phỏng vấn, bị từ chối rồi mà vẫn tự tin cam chịu.

Khi đó còn cảm thấy, nếu như đãi ngộ công ty không đủ yêu cầu của bản thân, thì như thế nào sẽ không đến công ty đó phỏng vấn. Nhưng mà lại không biết, nếu như đãi ngộ của công ty đối với nhân viên đạt mức cao, không có một yêu cầu nào không vừa với bản thân, nếu như chính mình làm việc không tốt, chắc chắn chỉ có hai con đường, một là lùi chân xuống dưới, hai là rời khỏi công ty.

Cho nên mới nói, chính bản thân phải tự biết năng lực của mình, tự biết được vị trí thích hợp, địa điểm công tác thích hợp. Hiện giờ Hứa Mịch là phụ nữ có thai, điều này là không thể thay đổi được. Mà một số công ty hiện nay lại không có đãi ngộ tốt với phụ nữ mang thai, điều này cũng chẳng thể nào thay đổi. Chỉ mới phỏng vấn hai công ty mà thôi, tâm tình Hứa Mịch cũng không vì vậy mà lên xuống không ổn định. Hiện tượng xã hội đối đãi không công bằng như vậy cũng rất nhiều, đây cũng không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

Ra ngoài xã hội nhiều năm như vậy, Hứa Mịch đã sớm học được cách thu liễm tâm tư của bản thân lại, không phải như trước kia lúc nào cũng mạnh mẽ phơi bày ra ngoài. Lúc trước ở công ty cũ, cô từ tầng nhân viên thấp nhất đi lên vị trí tổng giám đốc điều hành, thời kỳ học tập luyện tập gì đó đều là tự bản thân cô vận động, làm sao hiện giờ chỉ vì một chút mà không vui được chứ?

Editor có lời muốn nói: Bởi vì có mấy trang web copy truyện điên cuồng đến mức khiến cho PNam cảm thấy khó chịu, cho nên xin các tình yêu thông cảm, trong khoảng 10 chương thì sẽ có 2-5 chương PNam làm ảnh, không biết làm vậy có đỡ hơn không nhưng mà tâm tình PNam tốt lên rất nhiều. Mong mọi người thông cảm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Editor: PNam Tiểu Thư

Hứa Mịch lấy điện thoại trong túi ra nhìn giờ, bây giờ đã là hơn mười một giờ. Buổi chiều cô còn hai buổi phỏng vấn nữa, đợi cơm nước xong xuôi chắc cũng đã hơn một giờ rồi. Hứa Mịch lòng vòng đến trong chợ một chút, tính toán hai giờ sẽ đi phỏng vấn.

Cô nhắc máy muốn gọi điện thoại cho Du Ninh Trạch, kết quả là không có ai tiếp máy.

Chắc là hiện giờ Du Ninh Trạch đang bận, cho nên không thể nhận máy cô được. Hứa Mịch cất điện thoại vào túi loại, xem xét vào nơi nào đó nghỉ ngơi đợi anh. Sớm biết tình trạng bây giờ thì tối hôm qua cô đã hỏi địa chỉ công ty anh ở đâu rồi, như vậy thì cô có thể trực tiếp đến tìm anh rồi.

Hứa Mịch đang đi trên đường, đột nhiên trên tay có cảm giác là lạ, cô cúi đầu nhìn lập tức phát hiện túi xách trong tay đã không thấy nữa.

Hứa Mịch cả kinh trong lòng, cô vội nhìn trước nhìn sau, lại thấy phía trước có một tên đàn ông ôm cái gì đấy chạy như bay. Xét tốc độ này thì đã cách

cô xa mấy chục thước rồi, hẳn ta rẽ ngã, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Hứa Mịch.

Lần đầu tiên Hứa Mịch bị vướng vào tình huống bản thân bị cướp bóc như vậy, nhất thời ngốc ra một chỗ. Tận đến khi kẻ kia chạy đi mất dạng, Hứa Mịch mới phản ứng lại kịp, bản thân hẳn là phải đuổi theo mới đúng. Con phố cô đang đi vốn không phải là con phố sầm uất, trên đường cái chỉ có một vài người qua lại, có một số người nhìn thấy màn này nhưng cũng không có ý bước đến giúp đỡ, chỉ có thể dùng ánh mắt đồng tình liếc nhìn Hứa Mịch một cái, sau đó quay đầu làm việc của mình.

Hóa ra đây là hờ hững... lòng người thật là kỳ lạ! Hiện giờ đuổi theo cũng không kịp nữa rồi, Hứa Mịch cảm giác giống như trong lòng đang có mấy vạn con thảo nê mã chạy lòng vòng. Tiền trong túi chỉ là việc nhỏ, dù sao cũng không nhiều lắm, trọng điểm chính là giấy chứng nhận, chứng minh thư, giấy tốt nghiệp rồi mấy giấy tờ lật vạt các thứ! Mất rồi là rất khó để lấy lại được! Ôi ôi, Hứa Mịch thật sự muốn khóc đến nơi rồi. Sao hôm nay cô lại xui đến vậy cơ chứ.

Hứa Mịch đi đến cục cảnh sát báo án, nêu hết những thứ có trong túi, số tiền bên trong không quan trọng, cô chỉ cần tìm được giấy tờ quan trọng của cô thôi. Tiếp Hứa Mịch là một viên cảnh sát trẻ tuổi, cậu ta cười rộ lên cũng có một cái lúm đồng tiền nho nhỏ, hình ảnh này khiến cho cô nghĩ tới Du Ninh Trạch. Chỉ có điều trong tâm tư cô cho rằng, lúm đồng tiền của Du Ninh Trạch so ra còn đẹp hơn với viên cảnh sát này.

Hứa Mịch ra khỏi cục cảnh sát, đứng ở trước cửa lớn nhìn trời mà không khỏi sầu bi. Hứa Mịch ra cảnh cục, đứng ở cảnh cục cửa, một mặt sầu bi. Số điện thoại của Du Ninh Trạch cô không nhớ, hiện giờ làm cách nào để liên lạc với anh cô càng không biết, hơn nữa còn chẳng biết công ty Du Ninh Trạch làm là ở đâu. Sớm biết như vậy Hứa Mịch đã dùng mọi cách để nhớ số điện thoại của Du Ninh Trạch, cô cũng sẽ hỏi rõ ràng điểm công tác của anh là ở đâu. Thật là con mẹ nó sớm biết rằng sẽ có chuyện này.

Hứa Mịch ngu ngơ một lúc thật lâu, cuối cùng vẫn quyết định trở về nhà chờ Du Ninh Trạch. Tuy rằng chìa khóa cửa đã bị mất cùng với cái túi, nhưng mà chắc là bảo vệ chung cư sẽ có. Hơn nữa từ chỗ bảo vệ cũng có thể có số điện thoại của Du Ninh Trạch! Nghĩ đến cách này, trong nháy mắt Hứa Mịch cảm thấy như bản thân vừa tìm thấy ánh rạng đông hi vọng.

“Xin lỗi, cho tôi qua.”

Hứa Mịch nghe được giọng nói sau lưng, nhanh chóng lùi thân qua một bên. Cục cảnh sát thường xuyên có người ra vào, vừa rồi cô chỉ biết lo cho bản thân mà nhất thời quên mất mình còn đứng ở cửa cục. Hứa Mịch đứng nép người lại, hơi cúi đầu xin lỗi: “Thật có lỗi quá.”

Bởi vì cô hơi cúi mắt, cho nên không cẩn thận nhìn xem đối phương là ai. Nói xong lời xin lỗi rồi, Hứa Mịch lập tức xoay người rời đi.

Nhưng mà ai biết chân cô chỉ vừa nhấc lên, tay đã bị người khác kéo lại. Sức tay người nọ không hề nhẹ, mà Hứa Mịch lại không chú ý, vừa bị kéo một cái đã lao đảo muốn ngã xuống.

Hứa Mịch giận dữ, một phen trừng mắt ngẩng đầu mắng: “Làm cái gì vậy...”

Câu nói chưa kịp nói hết thì giọng Hứa Mịch đã chậm xuống nhỏ dần. Bởi vì người kéo tay cô lại, đứng trước mặt cô chính là bạn trai ba năm trước Giang Tự. Đã hai năm rồi Hứa Mịch chưa nhìn thấy Giang Tự, anh ta vẫn giống hệt như ấn tượng lúc trước của cô, trước sau như một vẫn cái bộ dáng lưu manh cặn bã.

Mà cái tên lưu manh cặn bã này còn cư nhiên nhìn cô bằng ánh mắt giận dữ, giống như là cô làm chuyện tội ác tày trời gì, “Hứa Mịch, sao em lại biến thành như vậy?”

Giang Tự cẩn thận đánh giá Hứa Mịch, sợ là bản thân mình vừa nhìn lầm rồi. Tóc vẫn như trước thẳng dài sau lưng, lông mày như trăng khuyết cong cong xinh đẹp, dưới là đôi mắt nâu sậm to tròn, cái mũi vẫn như cũ cao ngạo, đôi môi mềm mại hồng phấn mọng nước.

Vừa rồi đứng từ xa anh ta đã cảm thấy cô rất giống Hứa Mịch bản thu nhỏ, nhưng mà người này với Hứa Mịch hai năm trước thật sự là khác nhau một trời một vực. Trên người mặc com lê tiêu chuẩn xinh đẹp, nổi bật lên dáng người lưng lỉnh thước tha quyen rũ, chân dài thon thẳng đứng ở đấy. Giang Tự hoàn toàn không dám chắc rằng đây chính là Hứa Mịch. Tận đến lúc nghe được giọng nói của cô gái này, anh ta mới dám triệt để xác nhận, đây là Hứa Mịch. Giọng nói của cô vẫn như vậy, dù có hóa thành tro thì anh ta vẫn nhận ra.

Chỉ mới có hai năm không gặp nhau, vì sao cô lại biến thành như thế này?

Hứa Mịch nhìn lướt qua bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô của Giang Tự, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía anh ta nói: “Anh có thể thả tay ra được rồi.”

Giang Tự như là không nghe thấy lời nói của Hứa Mịch, vẫn cứ chấp nhất hỏi: “Sao em lại biến thành như vậy?”

Thái độ của Giang Tự làm cho Hứa Mịch vô cùng khó chịu, cô dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh ta, hàng mày cau chặt nói: “Giang Tự, tôi biến thành cái dạng gì thì có liên quan gì tới anh? Hơn nữa, tôi biến thành như vậy, có phải là điều anh đã sớm chờ từ rất lâu rồi có đúng không?”

Giang Tự không nghĩ rằng Hứa Mịch sẽ nói trắng ra như vậy, trong lòng anh ta đột nhiên cảm thấy vô cùng áy náy, “Thật xin lỗi.”

Chia tay với Hứa Mịch là chuyện hối hận mà đời này Giang Tự làm. Sau khi chia tay với cô, Giang Tự cũng đã quen một vài cô gái khác, nhưng mà vô luận như thế nào đối phương cũng nghe lời biết chuyện hết mực, ai cũng phù hợp thỏa mãn mọi phương diện điều kiện của anh ta, cho nên anh ta chẳng thể tìm được cảm giác lúc trước ở chỗ Hứa Mịch.

Năm đó Giang Tự thật sự yêu Hứa Mịch, anh ta hi vọng cô có thể cùng anh ta đi đến cuối đời, anh ta hi vọng cô có thể là cô gái xứng đôi với mình, cho

nên lập tức bắt đầu yêu cầu Hứa Mịch làm theo những ý nghĩ của anh ta đưa ra. Nhưng mà tính Hứa Mịch cứng rắn, căn bản không thích bị người khác nắm trong lòng bàn tay, vì thế mà anh ta với Hứa Mịch không thiếu những trận cãi nhau. Thẳng đến sau này, hai người tự là cho tính thần lẫn đầu óc mệt mỏi, dẫn đến bắt đầu sinh nghi tình cảm lẫn nhau.

Hứa Mịch lạnh nhạt nhìn anh ta, “Không có gì, tôi còn phải cảm ơn anh, nếu không có anh kích thích, tôi cũng sẽ không biến thành cái dạng này đâu.”

Trong lòng Giang Tự đau xót, đúng vậy, đây không phải là điều lúc trước anh ta hi vọng sao. Nhưng mà hiện giờ nhìn Hứa Mịch như vậy, trong lòng Giang Tự lại lạnh lẽo chẳng chút hơi ấm.

“Anh thật sự là khó chịu đấy, thả tay tôi ra có được không, tôi cũng không có thân thiết lắm với anh nữa. Hiện giờ anh buông tay tôi ra đi, chúng ta nói chuyện sau.” Giang Tự kéo tay cô như không có ý tứ buông tay ra, làm cho cô rất là tức giận. Lúc trước nháo chia tay là anh ta, hiện giờ lại bày cái dáng vẻ đàn ông si tình ra cho ai xem. Hơn nữa Phương Diệc Mông đã nói, anh ta cũng đã có đứa nhỏ rồi, mẹ nó tỏ thái độ với cô như vậy để làm cái quái gì.

Hai năm qua, Hứa Mịch cũng đã hiểu ra, cô chính là bị coi thường. Trước khi chia tay hai người cãi nhau không biết bao nhiêu lần. Đến khi chia tay, cô nghĩ đến trước kia Giang Tự đối xử tốt với mình như thế nào. Người người đều nói, mất đi rồi mới biết quý trọng, nhưng mà khi quay đầu lại nhìn, Hứa Mịch mới phát hiện lúc trước bản thân ngây thơ buồn cười cỡ nào. Tuổi trẻ bọn họ ai cũng không biết cách giữ tình cảm lẫn nhau là gì, lúc nào cũng cho rằng chỉ cần yêu nhau thì không có gì có thể tách bọn họ ra được.

Hiện giờ Hứa Mịch nhìn đáng về thâm tình đau đớn của Giang Tự, trong lòng lập tức cảm thấy rộn lên. Cho dù Hứa Mịch nhớ rõ ngày trước Giang Tự đối tốt với cô như thế nào, nhưng mà thật là cô không muốn dây dưa thêm với anh ta chút nào nữa. Cô với anh ta sớm nên không xuất hiện đoạn tình cảm đó. Tuy rằng năm đó cô yêu anh ta như vậy, nhưng chuyện đã xảy ra rồi thì không thể vãn hồi được nữa, trôi qua chính là trôi qua, không có khả năng trở về. Cũng như nước đổ ra thì không thể múc lại được, Hứa Mịch hiểu rõ được đạo lý này.

Năm đó lúc Giang Tự sau lưng cô lên giường với một cô gái khác, thời điểm đó bọn họ đã chính thức không thể trở lại được nữa. Đến cuối cùng cô gái kia còn dùng thần thái cao ngạo đến tìm Hứa Mịch, nói cô đừng làm cộc mà đòi ăn thịt thiên nga. Trong lời nói của cô ta bấy giờ tràn đầy ý tứ châm chọc cô, lúc đó cô đã đau lòng đến mức nào. Tuy rằng bình thường cô sống bừa bãi, nhưng mà mập mạp vẫn là điều khiến cô tự ti nhất. Lúc ấy lời nói của cô gái đó giống như một con dao bén nhọn, đâm vào lòng Hứa Mịch, sau đó lại rút ra, máu từ tim chảy ra đầm đìa. Mà Giang Tự lại chẳng có một chút ý tứ gì là muốn giúp cô, ngược lại chỉ đứng ở một bên, nhìn thấy mà mắt làm ngơ, đây có khác gì là xát muối lên vết thương của cô đâu?

Hứa Mịch có thể nhớ rõ được người nào đối tốt với cô, cũng có thể nhớ rõ được người nào đã đối xử tệ với cô như thế nào.

“Anh buông tay ra, đừng có ép tôi.” Mắt Hứa Mịch lạnh lùng nhìn Giang Tự, cô ghét nhất là nói mà người khác không nghe.

Giang Tự ngưng ngừng buông tay, xem ra không có anh ta, cô vẫn tốt lắm, nếu không cũng sẽ không khí thế mạnh mẽ như vậy. A Mịch của anh ta, vẫn hệt như đứa trẻ được yêu chiều ngày xưa. Kiêu ngạo như vậy, tự tin như vậy, vừa ương ngạnh lại đẹp đẽ, lúc mắng người cũng giống hệt trước đây, chẳng biết lưu tình chút nào cả.

Giang Tự biết vừa rồi là bản thân luống cuống, đã lâu lắm rồi anh ta không gặp cô, hiện giờ gặp cô lại biến hóa lớn như vậy, nhất thời không thể không chế được bản thân. Giang Tự điều chỉnh tâm tình bản thân, cuối cùng hỏi cô: “Sao em lại đến cục cảnh sát?”

Hứa Mịch nấn nấn cổ tay bị Giang Tự nắm, sau khi gặp anh ta bình thường như vậy, cô cũng không so đo nữa, chỉ biết bất đắc dĩ nói: “Bị cướp, cho nên tới đây báo án.”

Giang Tự nhíu mày, “Bên trong có vật phẩm quý giá gì sao?”

Đột nhiên Hứa Mịch nhớ tới, trước kia Giang Tự có không ít bạn bè lưu manh bằng môn tả đạo, nói không chừng anh ta động một chút quan hệ đã có thể giúp cô tìm được túi xách trở về. Hứa Mịch điều chỉnh sắc mặt, cõi lòng đầy chờ mong nhìn Giang Tự: Hứa Mịch đột nhiên nhớ tới, trước kia Giang Tự còn có không ít bằng môn tả đạo, nói “Bên trong có chứng nhận tốt nghiệp và giấy tờ liên quan, đều là những thứ rất quan trọng. Anh có thể giúp tôi tìm lại sao?” Vì giấy tờ của cô, tạm thời cô không ngại nở nụ cười quên hết thù oán xưa. Bất chợt nghĩ tới chuyện này không khỏi khiến cho Hứa Mịch tự nghĩ mình rất là vô sỉ.

Giang Tự không chút nghĩ ngợi lập tức đáp: “Được, anh giúp em tìm lại. Chỗ em bị cướp là ở đâu?”

Hứa Mịch nói với địa điểm mình vừa bị cướp với Giang Tự xong, cô rối rắm một lúc lâu, cuối cùng cực kỳ cực kỳ ngưng ngưng nói: “Khụ khụ, có thể cho tôi mượn 100 đồng không? Tôi không có tiền về nhà.” Nghĩ tới vừa rồi còn dùng mấy từ ngữ ác liệt với Giang Tự, bây giờ lại đi hỏi anh ta giúp đỡ việc, Hứa Mịch cảm thấy thật đúng là xấu hổ. Chắc là sau này phải từ từ sửa lại cái tính xấu này mới được thôi.

Editor: Mới vào học mà phải kiểm tra đủ thứ:cry: Xin lỗi vì đã mọi người chờ lâu. Qua đợt kiểm tra sẽ siêng năng hơn, cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Editor: PNam Tiểu Thư

Giang Tự sừng sốt một chút, “Đề anh đưa em về.”

“Không cần, tôi có thể tự đi tàu điện ngầm về, không cần phiền anh.” Hứa Mịch nhanh chóng xua tay.

Giang Tự nói: “Đã nghĩ không phiền anh, vậy thì túi xách em cũng không cần tìm lại nữa.”

Hứa Mịch: “... Vậy đi thôi.”

“Đợi anh một lát, em chờ anh ở chỗ này, anh vào trong có chút việc.” Giang Tự nói với cô một câu, sau đó nhanh chóng xoay người vào cục cảnh sát.

Hứa Mịch nhìn dáng người cao ráo tuấn tú của Giang Tự mà có chút cảm khái. Cô nhớ lúc sau khi chia tay, cô tự biến mình thành cái dạng người không ra người quỷ không ra quỷ, khi đó cô thật sự cho rằng cả đời này chắc rằng cô và anh ta sẽ không gặp lại nhau nữa. Không nghĩ tới hai năm sau khi chia tay, hiện giờ bọn họ vẫn có thể bình thản nói chuyện như vậy. Quả nhiên thời gian là liều thuốc tốt nhất làm lành mọi vết thương mà.

Chỉ trong chốc lát, Giang Tự đã đi ra. Anh ta dắt cô ra xe, Hứa Mịch báo địa chỉ nhà xong lập tức yên lặng không có ý chủ động bắt chuyện. Ngược lại Giang Tự thì khác, thi thoảng anh ta lại hỏi cuộc sống của cô trong hai năm nay.

Thời điểm dừng xe đèn đỏ, Giang Tự vẫn không nhìn được ngẩng đầu nhìn Hứa Mịch qua kính chiếu hậu. Nói thật là đến bây giờ Giang Tự vẫn không thể chấp nhận được cô gái nhỏ bé xinh đẹp đang ngồi ở kia là Hứa Mịch.

Trước kia Hứa Mịch rất béo, nhưng mà ngũ quan của cô rất đẹp, làn da lại trắng nõn, ngược lại lại làm cho người ta cảm giác cô là béo một cách đáng yêu. Hiện giờ Hứa Mịch đã gầy đi rồi, tuy rằng trên gương mặt cô còn mang theo chút dáng điệu trẻ con mập mạp, nhưng mà mi mày nay lại quyến rũ hơn trước rất nhiều. Làn da cô vẫn trắng hết như lúc trước, mềm mại mịn màng, ánh mắt lại như sáng hơn, trước kia mắt tròn, ưu thế ánh mắt thật là không có rõ ràng như vậy, hiện giờ mắt gầy lại, nét đẹp trên gương mặt lập tức hiện hết ra ngoài.

Giang Tự biết rõ, giảm béo thật sự không dễ dàng, nếu không thì trước kia anh ta đã không cần nghiêm khắc giám sát cô giảm cân nhưng vẫn không giảm được bao nhiêu. Hứa Mịch như bây giờ, khẳng định đã nhận không ít đau khổ mới có thể giảm xuống được.

Nhìn một lúc, đột nhiên Giang Tự phát hiện Hứa Mịch cứ nhiên quay đầu lại nhìn anh ta, sau đó cũng ngẩng đầu nhìn về kính chiếu hậu. Tầm mắt hai người chạm nhau một cái, Giang Tự lại không có cảm giác như vừa bị phát hiện mình nhìn lén. Anh ta bình tĩnh thu tầm mắt lại, nhìn về phía Hứa Mịch phía sau hỏi: “Sao vậy?”

Hứa Mịch hát đầu, “Đèn xanh rồi, nếu anh còn không lái xe, phỏng chừng xe phía sau sẽ ném giầy lên đây đấy.”

“Thật xin lỗi.” Giang Tự không dám phân tâm nữa, khởi động xe tiếp tục tiến về phía trước.

Chỉ mấy phút thôi Giang Tự đã đưa Hứa Mịch đến tiểu khu. Thời điểm dừng xe, Giang Tự mới nhớ tới Hứa Mịch hẳn là chưa có ăn trưa, anh ta dò hỏi: “Hay là chúng ta ăn một bữa cơm trưa đi?”

Hứa Mịch không chút suy nghĩ lập tức từ chối: “Không cần.” Đoán chừng Du Ninh Trạch không tìm thấy cô sẽ nôn nóng lo lắng, Hứa Mịch nghĩ mình cần phải nhanh chóng đến bảo vệ gọi cho Du Ninh Trạch.

Giang Tự không ngờ tới Hứa Mịch sẽ cự tuyệt rõ ràng như vậy, anh ta hơi mất tự nhiên gật đầu, “Ừ vậy thôi.”

Hứa Mịch nói xong mới phải hiện mình hẳn phải uyển chuyển một chút, dù sao cô vẫn còn việc nhờ cậy vào anh ta. Hứa Mịch vuốt vuốt tóc nói: “Lần sau đi, lần sau tôi mời anh bữa cơm.” Tuy rằng cô không nghĩ mình sẽ có qua lại với anh ta nữa, nhưng mà anh ta là người giúp cô, cho nên cô mời người ta một bữa cũng không sao.

Giang Tự nở nụ cười, đôi mắt sâu như không thấy đáy nhìn người phụ nữ trước mặt, khuôn mặt tuấn tú động tâm người khác, “Ừ, nhớ là em nợ anh một bữa cơm đó.”

Hứa Mịch gật gật đầu, lúc mở cửa xuống xe lại bị Giang Tự gọi lại, “Số điện thoại của em vẫn là số cũ sao?”

“Ừ.” Hứa Mịch trả lời.

Hứa Mịch xuống xe rồi, nhưng Giang Tự không lập tức rời đi. Anh ta phải nhìn thấy Hứa Mịch đi vào rồi mới có thể yên tâm được. Vừa rồi còn quên hỏi cô có phải sống một mình hay không.

Kết quả là Hứa Mịch lại không đi vào tiểu khu, ngược lại là đi về phía khu bảo vệ gần đó. Vì khoảng cách khá xa, cho nên Giang Tự không thể thấy rõ về mặt của cô, nhưng mà anh ta có thể đại khái biết được sự tình mà ở đó, tay Hứa Mịch cứ chỉ chỉ lên tiểu khu, rồi còn diễn tả một vài hành động gì đó.

Gặp được bảo vệ tiểu khu, hình như là nói gì đó, bảo vệ tiểu khu gọi một cuộc điện thoại, sau đó lại đưa điện thoại cho Hứa Mịch.

Giang Tự ngồi trong xe nhủ mảy, chẳng lẽ Hứa Mịch không có chìa khóa vào cửa? Anh ta mở cửa xe bước xuống, chậm rãi đi về hướng phòng bảo vệ đằng đó.

Lúc anh bảo vệ trẻ tuổi đáp ứng giúp cô gọi hỏi điện thoại chủ hộ, thật tình Hứa Mịch đã cảm động đến mức muốn rơi nước mắt.

Nhận lấy điện thoại từ tay của bảo vệ, về mặt Hứa Mịch đau khổ nói với Du Ninh Trạch đầu dây bên kia: “Du Ninh Trạch, em đang ở chỗ bảo vệ tiểu khu, hiện giờ anh có thể về đưa em chìa khóa được không?”

Du Ninh Trạch không hỏi cô nguyên nhân, chỉ nói cô ở chỗ đó đợi anh, anh lập tức sẽ trở về.

Nói điện thoại với Du Ninh Trạch xong, trong lòng Hứa Mịch mới yên ổn được một chút. Cô nói cảm ơn với bảo vệ, sau đó ra ngoài tính toán đứng đây chờ Du Ninh Trạch luôn.

Nhưng mà chân vừa ra khỏi phòng bảo vệ, Hứa Mịch đã nhìn thấy Giang Tự đang đi tới, cô ngạc nhiên hỏi: “Sao anh còn chưa đi?”

Giang Tự nhủ mảy, hỏi lại: “Trong nhà không có ai sao?”

“Không có, anh về trước đi. Đợi... lát nữa sẽ có người trở về đưa chìa khóa.” Hứa Mịch nói được một nửa, đột nhiên không biết nên gọi Du Ninh Trạch là gì trước mặt Giang Tự. Hẳn là Giang Tự còn chưa biết cô đã kết hôn.

Chân mảy Giang Tự vẫn một mực nhủ chặt, “Không sao, anh ở đây đợi cùng em.”

Đợi chung... Trong đầu Hứa Mịch không khỏi nghĩ tới cảnh tượng bạn trai ba năm gặp phải chồng mình hiện tại, đột nhiên cả người nổi lên một trận da gà kinh khủng.

Giang Tự không nhìn thấy sự khác thường của Hứa Mịch, ngược lại còn đề nghị: “Hay là chúng ta lên xe chờ đi.”

Tại sao Giang Tự lại nhiệt tình như vậy chứ, làm như vậy thật sự dễ khiến cho người ta hiểu lầm mà. Đối xử với bạn gái cũ nồng nhiệt như vậy, chẳng lẽ anh ta còn vẫn vương tình cũ sao? Hay là cô tự mình đa tình đây? Nhưng mà mặc kệ hai loại nguyên nhân này, Hứa Mịch cũng không nghĩ đến việc để cho Du Ninh Trạch nhìn thấy Giang Tự, cô không muốn quá khứ của cô đánh vỡ cuộc sống ổn định hiện tại này, càng không muốn Du Ninh Trạch phải nghĩ nhiều. Nghĩ nghĩ một chút, Hứa Mịch uyển chuyển nói: “Tôi không sao, một mình tôi chờ ở đây là được rồi. Chắc là anh còn chưa có ăn trưa, vợ con anh còn đợi ở nhà nữa đó.”

Giang Tự ngạc nhiên nói: “Anh chưa kết hôn, vợ con ở đâu ra chứ?” Giang Tự cho rằng Hứa Mịch là đang thử anh ta, khéo léo hỏi hiện trạng bây giờ của anh ta. Hiên nhiên trong lòng Giang Tự còn có một niềm ao ước đối với Hứa Mịch, cô là bạn gái lâu dài cũng là người mà khi trước anh ta yêu nhất, Giang Tự nghĩ nói không chừng anh ta có thể hàn gắn lại tình xưa với Hứa Mịch cũng được. Ý Nghĩ này thật ra là đã sớm có trong đầu Giang Tự, chỉ là sau khi chia tay, Hứa Mịch lại triệt để không muốn qua lại với anh ta, còn nhanh chóng nghĩ việc ở thành phố A, làm cho ý niệm này của anh ta chậm rãi biến mất. Hiện giờ gặp lại được Hứa Mịch, tâm tư trong lòng Giang Tự không khỏi cháy lên từ đám tro tàn.

Vậy khoảng thời gian trước Phương Diệc Mông nhìn thấy người phụ nữ ôm đứa con đi cùng anh ta là ai? Chẳng lẽ là các cô hiểu lầm sao? Hứa Mịch nhìn về mặt chân thành của Giang Tự đối với mình, đột nhiên đầu đau dữ dội. Đáng vẻ này là sao đây, chẳng lẽ là nhớ mãi không quên bạn gái cũ sao? Chẳng lẽ anh ta quên trước lúc chia tay anh ta đã đối xử với cô như thế nào? Ai nói cho cô biết đi, chắc chắn là cô đang tự mình đa tình thôi.

Nhất thời Hứa Mịch không biết nên nói cái gì cho tốt. Nhưng chợt nghĩ đến Du Ninh Trạch sẽ sớm trở về, cô lập tức đánh bay ý nghĩ trong đầu, nhủ mảy nhần tâm nói: “Không có vợ con cần được, vậy anh đi làm chuyện của anh đi. Tôi ở đây chờ chồng tôi về là được rồi.”

Đầu óc Giang Tự chớp mắt trống rỗng, một lúc lâu sau mới có thể bình tĩnh lại, anh ta cất giọng khô khốc hỏi: “Em đã kết hôn?”

Hứa Mịch gạt đầu: “Phải.”

Giang Tự: “Lúc nào?”

Ánh mắt Hứa Mịch không tự chủ nhìn về phía khác: “Hơn hai tháng trước.”

Giờ khắc này cuối cùng Giang Tự cũng biết, bản thân mình đã hết hi vọng rồi. Một giây trước anh ta còn nghĩ chính mình còn một cơ hội, một giây sau lại giống như bị đánh nhót là ngục tù. Cũng là anh ta tự mình đa tình, vậy mà lại nghĩ rằng Hứa Mịch sẽ đứng một chỗ chờ đợi anh ta.

Sắc mặt Giang Tự thay đổi mấy lần, nhưng cuối cùng anh ta vẫn nói: “Chồng em vẫn chưa trở về.”

Hứa Mịch: “Rất nhanh thôi, công ty anh ấy cách đây cũng không xa.” Bình thường giờ cao điểm Du Ninh Trạch cũng đi xe gần nửa giờ đồng hồ. Hiện giờ không phải là giờ cao điểm, chắc là không tới mười lăm phút thì anh đã trở về rồi.

Khó trách... khó trách Hứa Mịch lại hi vọng anh ta đi nhanh một chút. Cô đến cùng là lo lắng cho người đàn ông kia rất nhiều, như vậy mới có thể không muốn để cho người đàn ông đó nhìn thấy anh ta. Giang Tự khó khăn nói: “Vậy được, anh đi trước. Bao giờ tìm được túi xách, anh sẽ báo cho em.”

Hứa Mịch biết việc cô làm là không phúc hậu, người ta hảo tâm giúp cô, xong chuyện rồi cô lại khần trương đuổi người ta đi. Trong lòng cô cũng có chút băn khoăn, cô cũng cảm thấy có lỗi, nhưng mà cuối cùng Hứa Mịch cũng chỉ có thể nói: “Cảm ơn, làm phiền rồi.”

Giang Tự miễn cưỡng cười nói: “Không cần khách khí với anh như thế.” Nói xong anh ta lập tức xoay người đi về phía xe của mình.

Giang Tự vừa mới đến cạnh cửa xe, lập tức nhìn thấy chiếc xe màu trắng sang trọng đỗ ngay sau xe anh ta. Chiếc xe vừa dừng, chủ nhân bên trong đã nhanh chóng mở cửa, sau đó một chân dài lập tức bước xuống.

Giang Tự giật mình, động tác chuẩn bị lên xe cũng phải ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía người đang cúi xuống đóng cửa xe đằng sau. Ngũ quan người nó tuấn tú thanh nhã, da trắng tóc đen, môi mỏng hơi mím lại, mơ hồ có thể nhìn thấy lúm đồng tiền bên cạnh khóe miệng. Thân hình cao to, rõ ràng là đang mặc âu phục thương nhân màu đen, nhưng trên người anh lại hiện lên loại cảm giác nho nhã ôn hòa khác thường. Thế nhưng khí chất trên người anh đúng là không tương xứng với nét mặt sốt ruột lo lắng.

Tầm mắt Giang Tự luôn theo dõi người đàn ông đó, quả nhiên... bước chân người nọ là hướng về phía Hứa Mịch.

Vốn là Hứa Mịch đang đứng yên quan sát Giang Tự, kết quả Giang Tự còn chưa đi, cô đã nhìn thấy xe Du Ninh Trạch đỗ sau xe anh ta. Sau đó một cái nháy mắt công phu, Du Ninh Trạch đã đi tới trước mặt cô.

Về mặt anh khăn trương lo lắng, liếc mắt đánh giá cả người cô mấy lần, thấy cô không có việc gì đó lo ngại, anh mới thở phào nói: “Về sau nhớ phải sạc pin điện thoại đầy đủ.”

Lúc Hứa Mịch gọi cho anh, vừa vặn lại là thời điểm anh phải đến văn phòng của Từ Khiêm. Khi anh trở về nhìn thấy cuộc gọi nhờ đã lập tức gọi lại, kết quả là vừa gọi đã phát hiện cô tắt nguồn. Hứa Mịch có bệnh hay quên, thường xuyên quên phải sạc pin điện thoại, cho nên anh tưởng là điện thoại cô đã hết pin nên tắt nguồn luôn rồi.

Vừa nãy Hứa Mịch còn oán hận hôm nay đúng là ngày xui xẻo của mình, nhưng càng bất hạnh hơn là không có ai lắng nghe an ủi cô. Hiện giờ nhìn thấy lo lắng của Du Ninh Trạch, tâm tình xao động của cô lập tức bị đánh bay. Nhất thời quên mất Giang Tự còn cách đó không xa, về mặt Hứa Mịch đau khổ khóc lóc kể hết chuyện của mình cho Du Ninh Trạch, còn nói bản thân mất hết tiền bạc, vất vả lắm mới có thể trở về nhà được.

Du Ninh Trạch càng nghe càng thấy khiếp sợ, “Vậy sao em trở về nhà được?”

“Hức...” Hứa Mịch dừng một chút, “Em gặp được một người bạn cũ, nhờ anh ta đưa về.”

Du Ninh Trạch đau lòng ôm lấy Hứa Mịch, “Không sao, giấy tờ tiền bạc anh sẽ giúp em. Hiện giờ em còn chưa ăn cơm đúng không, chúng ta đi ăn cơm trước.”

“Anh thật là hiểu em, em đã sớm đói đến nỗi ngực dán vào lưng rồi, đứng cũng không thể đứng được nữa.” Cả người Hứa Mịch dựa vào Du Ninh Trạch, cô kéo tay anh, áp hết sức nặng bản thân lên người anh, “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm, em muốn ăn nhiều thật nhiều, ăn hết buồn bực trong ngực luôn.”

Những lời Giang Tự còn đặt trong lòng vừa rồi, thật sự là triệt để bị cắt đứt. A Mịch của anh ta, đã sớm không còn là của anh ta nữa rồi. Trước kia Hứa Mịch có chuyện gì ủy khuất đều khóc mếu kể cho anh ta như vậy, cô cũng rất thích làm nũng nữa. Nhưng mà hiện giờ đối tượng cô làm nũng đã biến thành người khác, anh ta đã không còn ở vị trí đó, vị trí đó từ lâu đã sớm có người thế thân. Trong khoảng thời gian ngắn, Giang Tự lại nhớ đến đủ loại chuyện của anh ta và Hứa Mịch lúc trước. Hiện giờ nhớ tới, cư nhiên đều là tất cả mặt tốt của Hứa Mịch, mà lúc trước khi gây mâu thuẫn rồi chia tay, hình như những thứ này anh ta chưa từng nghĩ tới.

Thật là... thời điểm cãi nhau hận không thể đào hết khuyết điểm của đối phương ra, hận không thể bóp chết đối phương cho rồi. Nhưng khi chia tay rồi, ngược lại khi nghĩ đến đều là những thời điểm tốt đẹp nhất của cả hai. Đúng là thuận theo câu nói của người đời, không chiếm được mới là tốt nhất...

Giang Tự lắc lắc đầu, tự thanh tỉnh đầu óc một chút, anh ta mở cửa xe rồi lập tức ngồi xuống. Giang Tự chuyển động động cơ, lúc chuyển cần gạt chuẩn bị rời đi, anh ta lại nghe thấy có người gõ cửa sổ xe. Giang Tự quay đầu lại nhìn, lập tức kinh ngạc nhìn thấy người đàn ông vừa rời được Hứa Mịch làm nũng đang đứng cạnh xe anh ta.

Giang Tự ấn cửa sổ xuống, dùng ánh mắt hỏi người đàn ông kia. Dư quang khóe mắt anh ta nhìn về phía Hứa Mịch đang đứng sát bên cạnh người đàn ông tuấn tú trước mặt, về mặt cô nhấn lại hết sức mất tự nhiên.

Hứa Mịch thật sự chỉ muốn giết chết cái tên Giang Tự này. Sao anh ta lại chậm chạp như vậy, lẽ mà một lúc lâu rồi mà còn chưa chịu đi. Vừa rồi Du Ninh Trạch cũng cảm nhận được ánh mắt của Giang Tự, cho nên mới hỏi cô có phải là quen biết với anh ta hay không. Hiện giờ Du Ninh Trạch cũng đã nhìn thấy Giang Tự rồi, vậy thì cô cũng không muốn lừa gạt anh. Nếu nói dối, về sau ngộ nhớ Du Ninh Trạch biết được cô lừa anh, ngược lại còn thêm về gian tình sâu xa, như vậy lại càng không tốt.

Bây giờ nói ra, cô cũng là người chân chính có lương tâm nên không thiết gì phải sợ ma sợ quỷ, vả lại cô càng không làm chuyện gì có lỗi với Du Ninh Trạch, sợ cái gì gì? Thời gian hai năm yêu đương cũng đã qua lâu rồi, cô thật là chẳng có ôm tương tư gì với Giang Tự nữa. Sở dĩ Hứa Mịch không muốn đề cho Du Ninh Trạch gặp được Giang Tự chỉ vì cô không muốn anh phải nghĩ nhiều mà thôi, hơn nữa cô cũng không muốn anh biết cô đã vì một đoạn tình cảm mà khiến bản thân thay đổi đến đáng sợ như bây giờ.

Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Hứa Mịch còn muốn duy trì một chút hình tượng trước mặt Du Ninh Trạch. Tuy rằng Du Ninh Trạch luôn cười cô, nói rằng hình tượng cô đã không còn gì để nói trước mặt anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Du Ninh Trạch đã biết Giang Tự đưa Hứa Mịch về, cho nên một phen muốn đến nói lời cảm ơn, Hứa Mịch kéo cũng không kéo được, hơn nữa cô cũng không có ý định làm việc giấu đầu lòi đuôi.

Giang Tự hạ kính cửa sổ xong, Du Ninh Trạch mới cười nói: “Chào anh, cảm ơn anh đã đưa vợ tôi trở về.”

Vợ tôi... Nghe được từ này, khóe miệng Hứa Mịch không khỏi co rút. Cái danh từ này thật sự là kỳ quái, may mà Du Ninh Trạch còn không biết Giang Tự là bạn trai cũ của cô, nếu không cô thật là nghi ngờ có phải anh đang khoe chiến công ra với người thất bại hay không.

Mà lúc này ý nghĩ của Giang Tự cũng không khác Hứa Mịch là bao. Bởi vì nghe xong lời nói của Du Ninh Trạch, trong lòng anh ta cũng cho rằng người đàn ông này chính là thị uy với anh ta. Anh ta cảm thấy nụ cười của Du Ninh Trạch cực kỳ chứng tỏ, anh ta đưa A Mịch của anh ta trở về, cũng không phải là đưa Du Ninh Trạch trở về! Du Ninh Trạch đến đây nói lời cảm ơn, anh ta cũng không thiếu lời cảm ơn đến mức như vậy.

Trong lòng Giang Tự cười nhạo một phen, anh ta sẽ không thừa nhận, anh ta đang đổ kị với Du Ninh Trạch, anh ta thật sự chỉ muốn anh ta mới là người nói câu kia của Du Ninh Trạch, nhưng mà ý nghĩ này chỉ có thể nảy mầm trong đầu mà thôi.

Tuy rằng cực kỳ ý kiến với Du Ninh Trạch, nhưng mà Giang Tự tốt xấu cũng không phải không biết ý tứ khách sáo, như vậy càng làm mất mặt chính anh ta, càng rõ hơn nữa là anh ta keo kiệt không có khí độ bằng người đàn ông trước mặt hay sao. Giang Tự ngoài cười nhưng không cười nói với Du Ninh Trạch: “Đây là chuyện tôi nên làm.”

Lại khách sáo với Du Ninh Trạch đôi ba câu, Giang Tự từ chối lời mời cùng nahu ăn cơm, tìm lý do rồi đi. Trước khi đi anh ta còn liếc mắt nhìn Hứa Mịch một cái, chỉ có điều lực chú ý của cô đều đặt hết lên nội dung sâu xa đoạn đối thoại của hai người đàn ông, không hề để ý đến ánh mắt của Giang Tự.

Xe Giang Tự chạy đi rồi, Hứa Mịch mới kéo Du Ninh Trạch về xe nhà mình, còn không quên kể lể với anh: “Lần đầu tiên em phát hiện anh lại thích chủ động bắt chuyện với người lạ, nói lâu như vậy, em thật sự là đói muốn chết luôn rồi.”

Du Ninh Trạch cười cười, “Người ta đưa em trở về, tốt xấu gì anh cũng phải cảm ơn người ta nữa chứ.”

“Em đã cảm ơn rồi, anh đâu cần phải cảm ơn nữa. Anh ta lại không biết anh là ai, đột nhiên anh lại đến chào hỏi anh ta, không thấy rất kỳ cục hay sao?”

Du Ninh Trạch đồng ý nói: “Cực kỳ lạ.” Nói xong anh giống như đang suy nghĩ sâu xa một chút, “Thông thường anh sẽ không thể chủ động đến bắt chuyện với người khác như vậy, hôm nay đúng là có trường hợp ngoại lệ.”

Đột nhiên Hứa Mịch có chút chột dạ: “Ừ ừ.”

Lúc hai người lên xe, Du Ninh Trạch nỏ máy, còn không đầu không đuôi nói: “Lúc anh xuống xe, anh ta luôn nhìn anh.”

Lòng Hứa Mịch rục rịch, thuận miệng đáp: “Chắc là người ta thấy anh đẹp trai quá, cho nên bị anh mê hoặc.”

Du Ninh Trạch trừng mắt Hứa Mịch qua kính chiếu hậu, giãn dãn mắt: “Cấm em nói bừa.”

Hứa Mịch cười hắc hắc, nói sang chuyện khác: “Lái xe nhanh chút, con trai anh đang đói bụng, nó nói muốn ăn cá.”

Du Ninh Trạch bật cười: “Rõ ràng là em muốn ăn.”

Hứa Mịch: “Mẹ con đồng tâm, em biết là con trai chúng ta đang muốn ăn.”

Du Ninh Trạch: “...”

Du Ninh Trạch đưa Hứa Mịch đến quán ăn, chọn món cá xong, hai người lại gọi thêm vài món ăn. Hiện giờ đối với món ăn Hứa Mịch đều có khẩu vị lạ, cho nên Du Ninh Trạch để cô thích món nào thì chọn món đó.

Bây giờ đã hơn hai giờ chiều, khách quán cũng không nhiều mấy. Du Ninh Trạch không thích đại sảnh ồn ào nên anh lập tức đưa cô vào phòng thuê.

Đồ ăn được mang lên rồi, Hứa Mịch nhanh chóng cầm lấy đũa muốn gấp cá ăn. Kết quả vừa nâng tay đã bị Du Ninh Trạch ngăn lại: “Ăn canh trước đi.” Anh múc một chén canh đầu cá để trước mặt cô.

Canh đầu cá trắng, mặt trên chén canh còn có đậu hủ mềm và mấy sợi măng tươi, chỉ nhìn thôi là Hứa Mịch đã muốn ăn rồi. Giải quyết xong món canh, Hứa Mịch mới bắt đầu ăn cơm. Bởi vì trong bụng đã có canh, cho nên Hứa Mịch không có ăn nhanh mấy.

Du Ninh Trạch cũng theo trình tự ăn một chén canh trước, sau đó gấp mấy miếng com và cá, xong xuôi rồi anh thả đũa xuống, để tay lên bàn nhìn Hứa Mịch ăn.

Hứa Mịch thấy Du Ninh Trạch không có ý lại động đũa mới hỏi: “Sao anh không ăn?”

Du Ninh Trạch nói: “Vừa nãy anh đã ăn ở công ty rồi.” Vốn là anh muốn ăn com với Hứa Mịch, kết quả là không thể gọi được cho cô. Anh còn tưởng Hứa Mịch đang vội đi phỏng vấn nên sẽ không có thời gian dùng bữa cùng anh, vì thế khi còn ở công ty Du Ninh Trạch đã giải quyết với Từ Khiêm.

Hứa Mịch cười anh: “Đã ăn rồi còn ăn canh của em hả?”

Du Ninh Trạch liếc mắt, nói với lẽ đương nhiên: “Một mình em không ăn nhiều như vậy. Anh sợ em lãng phí nên mới giúp em ăn một chén.”

Hứa Mịch cắn một miếng cá bất mãn nói: “Bản thân muốn ăn thì cứ ăn thôi, còn nói muốn giúp em vậy nữa.”

Du Ninh Trạch cười xấu: “Anh thật sự chỉ muốn giúp em.”

Hứa Mịch: “... Hừ.”

Com nước xong xuôi, Du Ninh Trạch đưa Hứa Mịch đến cửa hàng di động mua điện thoại. Trong lòng Hứa Mịch còn đang tồn tại ý niệm túi xách sẽ trở về, cho nên cô không muốn mua điện thoại sớm.

Du Ninh Trạch nghiêng đầu không chút khách khí đã kích cô: “Thông thường cái này rất khó tìm lại, em không cần nghĩ đẹp như vậy đâu.”

Hứa Mịch khóc không ra nước mắt, “Giấy tờ chứng nhận của em.”

Đã kích thì đã kích, nhưng mà Du Ninh Trạch cũng biết trấn an cô. Anh nửa ôm lấy Hứa Mịch ra khỏi cửa hàng di động, “Giấy tờ chứng nhận là vật chết, người không có việc gì là tốt rồi. Em không biết lúc em gọi cho anh, trong lòng anh lo biết bao nhiêu, anh nghĩ em đã xảy ra việc gì mới tìm tới chỗ bảo vệ.”

Được rồi, khó trách sao anh về nhanh như vậy. Tuy rằng giấy tờ đó đều là vật chết, nhưng mà không có mấy cái vật chết đó, làm cách nào cô đi xin việc làm được đây. Xã hội hiện nay, ở đâu cũng coi trọng giấy tờ vật chết đó!

Buổi tối, Hứa Mịch gọi điện thoại cho Trương Mộng, nói hết chuyện hôm nay của cô với Giang Tự, còn không quen kể luôn chuyện Du Ninh Trạch gặp được anh ta.

Trương Mộng ở đầu dây bên kia nói: “Tớ nói cậu thật là không biết chọn ngày ra ngoài mà.”

Hứa Mịch nằm trên ghế quý phi trong phòng, “Mấy ngày trước môi tớ bị thương, cho nên không thể ra ngoài. Vết và lở môi mới lành được, lại không thể hít thở không khí trong lành mát mẻ, tớ sẽ nghẹn chết.”

Trương Mộng đã kích nói: “Nghẹn chết cũng tốt hơn là xui chết.”

Hứa Mịch nghĩ nghĩ, “Cũng như nhau cả thôi.”

Hai người lại chế nhạo nhau một lúc, đột nhiên Trương Mộng hỏi: “A Mịch, cậu có thấy chồng cậu là một kẻ ngốc không?”

Nếu bây giờ Trương Mộng đứng trước mặt cô nói lời này, Hứa Mịch nhất định sẽ trực tiếp ném đồ vào cô ấy, cô hung tợn nói: “Cậu mới là kẻ ngốc!”

Trương Mộng nói: “Cậu đã nói chồng cậu không phải kẻ ngốc, vậy cậu suy nghĩ một chút đi. Có chút việc tư thì đúng là không nên nói thật với bọn đàn ông, nhưng mà cũng có chuyện nên bộc trực thì phải bộc trực. Cậu nói hôm nay chồng cậu ít nói lại có chút lạ, cậu còn không phát hiện ra điều gì sao? Tớ thấy hình như Du Ninh Trạch đã nhìn ra cái gì rồi, cậu vẫn nên nói ra với anh ta đi. Miễn cho sau này không vì chuyện nhỏ nhặt này mà hiểu lầm nhau. Các cậu còn là tân hôn, lại qua lại quen biết không lâu, hiểu biết về nhau còn ít ỏi, đừng vì chuyện không cần thiết mà làm mất tình cảm vợ chồng.”

Đạo lý này đương nhiên Hứa Mịch biết rõ, chẳng qua là cô muốn làm con rùa đen rút đầu vào vỏ thôi.

“Anh ta tin cậu là một chuyện, cậu chủ động bộc trực lại là một chuyện khác. Nếu cậu lại để tớ lo lắng vào mấy chuyện vụn vặt, tớ sẽ lập tức bay đến thành phố B dùng dao bỏ đầu cậu ra, sau đó lấy não cậu băm thành mảnh vụn ném cho heo ăn.”

Lời nói của Trương Mộng thành công khiến cho Hứa Mịch mang thai đến tận bây giờ lần đầu tiên nôn nghén. Cô ném điện thoại qua một bên, bởi vì Du Ninh Trạch đang tắm, cho nên cô chỉ có thể chạy ra toilet phòng ngoài.

Hứa Mịch ôm bồn rửa tay phun hết chất đặc trong cổ họng ra, cô cảm giác như cả mật đắng cũng phải nôn ra hết rồi. Hiện giờ không cần Trương Mộng phải bay tới đây, Hứa Mịch thật sự chỉ muốn lập tức bay về thành phố B giết chết Trương Mộng cho rồi. Cái gì mà nói năng độc ác như vậy chứ.

Lần đầu tiên Hứa Mịch nôn nghén, cảm giác như nguyên khí trong người đang bị rút cạn. Nghe nói phụ nữ mang thai thời kỳ đầu đều sẽ nôn nghén, cô đã mang thai hai tháng rồi, nhưng vẫn không xuất hiện triệu chứng nôn nghén này, vốn dĩ cô còn đang âm thầm tự đắc... Quả nhiên là không thể cao hứng quá sớm mà.

Hồi sức một lúc thật lâu, Hứa Mịch mới trở lại phòng ngủ. Cô lấy điện thoại, gọi cho Trương Mộng mắng hết hơi hết sức, lúc này tâm tình mới tốt hơn một chút.

Du Ninh Trạch đã sớm tắm xong, anh ngồi trên giường nghe Hứa Mịch mắng Trương Mộng, lúc nào cũng bị ngôn ngữ của cô làm cho bật cười. Hứa Mịch và Trương Mộng thường xuyên cãi nhau trong điện thoại, mỗi lần như vậy anh đều không biết mệt mà ngồi một bên nghe. Ngôn ngữ của vợ anh thật sự là vô cùng siêu phàm, luôn có thể làm cho người ta ghen hòng mà không thể chối cãi.

Lúc Hứa Mịch tắt điện thoại, cô nghiêng đầu lại nhìn thấy Du Ninh Trạch vẫn còn ngồi một bên cười trộm, “Anh lại nghe lén.”

Du Ninh Trạch không hề xấu hổ nói: “Anh đang chơi điện thoại, chính là do em nói quá lớn tiếng, anh không muốn nghe cũng phải nghe thôi.”

Hứa Mịch trừng mắt liếc anh một cái, cô chui vào trong chăn, xấu xa chùi hết mặt mũi tay chân đang bẩn lên hết lưng áo ngủ của anh, lau chùi xong hết rồi, Hứa Mịch lại ra về nghiêm trang dạy dỗ: “Đi động có phóng xạ, ảnh hưởng đến thể xác và tinh thần khỏe mạnh của con anh.”

Điểm này Du Ninh Trạch không phản bác, anh vờn người lấy điện thoại trên đầu giường bên kia của Hứa Mịch để ra ngoài bàn làm việc, sau đó mới trở lại ổ chăn ấm áp, tắt đèn, ôm vợ ngủ.

Sáng nay dậy sớm, theo lý thuyết cũng phải mệt mỏi lắm rồi. Nhưng mà Hứa Mịch lại không ngủ được, cứ lăn qua lộn lại khó chịu vô cùng. Cô nghĩ tới lời Trương Mộng nói, quả thật là mất ngủ càng thêm mất ngủ. Trong lòng Hứa Mịch âm thầm rơi lệ, quả nhiên cô sinh ra đã là người tốt! Một li việc trái lương tâm thôi cũng không thể nào làm được.

Du Ninh Trạch cũng chưa ngủ, anh hỏi: “Em không ngủ được à?”

Hứa Mịch buồn buồn đáp: “Ừm”

Du Ninh Trạch lại mở đèn một lần nữa rồi xuống giường ra khỏi phòng. Du Ninh Trạch vừa rời đi, Hứa Mịch đã lập tức lăn ra giữa giường, xếp chân tay thành một hình chữ đại to chiếm lấy hết cả giường lớn. A, ngủ như vậy thật sự rất là thoải mái.

Lúc Du Ninh Trạch cầm ly sữa ấm áp trở lại, nhìn thấy tư thế tao nhã này của Hứa Mịch, khóe miệng không nhịn được nhúc nhích.

Hứa Mịch nhìn thấy Du Ninh Trạch vừa lên, lập tức thu hết tay chân lại mà ngồi dậy, “Ôi, hóa ra anh đi lấy sữa à?”

Du Ninh Trạch lắc đầu cười rồi đưa ly sữa cho cô nói: “Sau này trước khi ngủ phải uống một ly sữa, như vậy sẽ dễ ngủ hơn.”

Hứa Mịch nhận lấy, cô uống thử một ngụm sữa, cảm thấy độ ấm vừa vặn rồi mới chậm chậm uống. Dòng sữa ấm dễ chịu chảy xuống yết hầu, rồi chậm rãi đi xuống dạ dày Hứa Mịch. Cô ngược mắt nhìn về phía Du Ninh Trạch, ánh sáng ngọn đèn vàng mờ lung phủ lên gương mặt tuấn tú của anh, làm cho ngũ quan của anh càng thêm bất khả tư nghị. Trong đôi mắt đen lánh kia đều tập trung là hình ảnh của cô nữa... Đột nhiên Hứa Mịch cảm thấy độ ấm của dòng sữa kia cũng tràn vào tim cô, ấm áp và dễ chịu.

Hứa Mịch liếm sạch giọt sữa còn đọng trên môi, xong xuôi rồi trả ly lại cho Du Ninh Trạch: “Không uống nữa, nếu uống tiếp thì tối em lại muốn đi toilet, mất giấc ngủ đó.”

Du Ninh Trạch cũng không miễn cưỡng cô, anh cầm ly sữa mang ra ngoài, đợi một lúc lâu sau mới quay lại phòng, tắt đèn rồi leo lên giường.

Hứa Mịch nằm đợi rất lâu, nhưng mà vẫn chưa thấy Du Ninh Trạch theo thói quen ôm lấy cô, vì vậy cô lập tức nằm sát tới ôm lấy người anh: “Du Ninh Trạch.”

Trong bóng tối, Du Ninh Trạch khẽ lên tiếng.

Hứa Mịch hỏi: “Có phải anh đang giận không?”

Du Ninh Trạch: “Sao anh lại phải giận?”

Hứa Mịch: “Vậy sao bình thường khi ngủ anh đều ôm em, nhưng hôm nay anh lại không ôm em.” Hơn nữa cô cảm giác được lúc cô ôm lấy Du Ninh Trạch, cả người anh cứng ngắc trong nháy mắt, phát hiện này làm cho lòng Hứa Mịch càng thêm khó chịu.

Du Ninh Trạch có chút ngượng ngùng nở nụ cười: “Hôm qua ôm thiếu chút nữa là kiểm chế không được, cho nên hôm nay anh không dám ôm nữa.”

Hứa Mịch có chút không tin: “Thật sao?”

Du Ninh Trạch: “Anh lừa em làm gì.”

Hứa Mịch thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Em còn tưởng anh đang giận.”

Du Ninh Trạch ôm ngược lấy Hứa Mịch hỏi: “Sao anh lại phải giận hờn? Có phải em làm chuyện gì xấu rồi không?”

Trong lòng Hứa Mịch có chút rối rắm, cuối cùng cô vẫn bộc trực nói: “Thật ra người đàn ông mà anh nhìn thấy hôm nay là bạn trai cũ của em”

Du Ninh Trạch im lặng một lúc. Anh có cảm giác là người đàn ông đó có địch ý với anh, trực giác nhận ra nguyên nhân có thể là vì Hứa Mịch, cho nên anh mới nhìn chăm chăm vào hắn mà nghĩ.

Lúc ban đầu anh còn tưởng rằng người đàn ông đó là người thương thầm Hứa Mịch, nhưng sau khi nhìn thấy thái độ của cô, anh lập tức có cảm giác hắn là không đơn giản như vậy. Lấy hiểu biết của anh về Hứa Mịch, nếu thật sự có người giúp cô cái gì, khẳng định là cô sẽ vội vàng muốn cảm ơn người đó. Không giống với lúc trưa, thời điểm anh mở lời hỏi thăm, thần sắc cô lại vô cùng mất tự nhiên. Anh cũng không biết tâm tính hôm nay bị cái gì, đột nhiên lại thoải mái tiến lên trao đổi vài câu với anh ta. Mà khi Hứa Mịch biết anh muốn đi qua, lại cố ý nín anh lại, điều này làm cho anh càng thêm khẳng định phán đoán của bản thân là đúng.

Hứa Mịch thấy Du Ninh Trạch này giờ không nói lời nào, trong lòng lập tức nổi lên một trận nóng nảy. Đây vẫn là lần đầu tiên cô cảm giác được một mặt thâm trầm này của anh. Hứa Mịch cảm thấy lo lắng, cô lập tức ôm chặt lấy anh nói thẳng vào chủ đề: “Anh không cần nghĩ nhiều, em và anh ta chia tay từ rất lâu rồi. Hôm nay là không may mắn gặp được thôi... Anh ta chỉ là bạn trai trước của em, còn anh chính là chồng hiện tại của em. Hơn nữa, trong bụng em cũng có đứa con của anh đây, địa vị của anh còn cao hơn anh ta rất nhiều đó, cho nên anh không cần phải vì tên đó mà biến thành nam thanh niên đau khổ vì tình yêu đâu.”

Du Ninh Trạch bị lời nói đùa này của Hứa Mịch mà nở nụ cười, thật ra cô mới là người nghĩ nhiều. Bạn trai trước là chuyện ngày trước đã đi qua, anh cũng không phải là người nhất thiết giữ lấy chuyện quá khứ mà không chịu buông bỏ, anh chỉ sợ là Hứa Mịch đối với quá khứ vẫn còn có tình cảm. Anh không đề ý vấn đề bạn trai trước này của cô, mà cái anh đề ý chính là thái độ của cô.

Hiện giờ Hứa Mịch có thể bộc trực nói cho anh nghe chuyện này, cũng chính là đã biểu lộ thái độ của cô, điều này khiến Du Ninh Trạch rất là vui. Anh bật cười xoa bóp mặt Hứa Mịch nói: “Lại nói vậy, anh ta như thế nào cũng không phải chuyện của anh, anh chỉ muốn thấy thái độ dứt khoát của em là tốt rồi.”

Hứa Mịch cười nhạo: “Nhìn anh nhẹ nhõm như vậy, lúc này lại lộ cái vẻ mặt thâm trầm với em, làm em bất ổn định đó.”

Du Ninh Trạch phản bác: “Anh đâu có làm gì thâm trầm, nếu em không nói sai thì em bất ổn định làm gì.”

Hứa Mịch: “Em nói có nghĩa là có.”

Du Ninh Trạch: “Bá đạo như vậy.”

Hứa Mịch uy hiếp: “Có ý kiến?”

Du Ninh Trạch: “... Hoàn toàn không có ý kiến.”

Hứa Mịch vươn tay sờ sờ đầu Du Ninh Trạch như một con thú cưng mà cười toét miệng: “Ngoan lắm.”

Du Ninh Trạch hất tay Hứa Mịch ra nói: “Không cần phải làm loạn tóc anh.”

Hứa Mịch: “Em đâu có làm loạn tóc anh...”

Du Ninh Trạch học theo lời Hứa Mịch vừa nói ra về đứng đắn nói: “Anh nói có nghĩa là có.”

Hứa Mịch: “... Được rồi, anh nói có nghĩa là có.”

Đến cuối cùng Hứa Mịch không biết cô ngủ lúc nào, cô chỉ nhớ trước khi ngủ cô có nói với Du Ninh Trạch một câu là: “Vì sao cho tới bây giờ anh vẫn chưa hỏi chuyện lúc trước của em?” Lời này cô đã đề trong lòng rất lâu, bây giờ trùng dịp mới có thể mở miệng nói ra.

Một lúc lâu Du Ninh Trạch chậm rãi trở lời, anh nói: “Đó đều là chuyện của quá khứ, có cái gì hay đâu để mà hỏi, anh chỉ muốn biết tương lai của chúng ta như thế nào thôi.”

Đến tận lúc này, Hứa Mịch mới an tâm triệt để mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Lần đầu tiên Hứa Mịch phát hiện bản thân mình tỉnh dậy rất là sớm. Du Ninh Trạch vừa mới rời giường, cô lập tức đã tỉnh. Ý thức Hứa Mịch có chút mơ hồ, chiếu theo lý thuyết bình thường mà nói, dù có gọi âm trời cô cũng sẽ không dậy đâu. Nhưng mà vì hôm qua trong lòng giữ nhiều tâm sự, cho nên dù có tự thôi miên bản thân như thế nào, Hứa Mịch vẫn không thể ngủ ngon được, chuyện này đã xuất phát từ sáng ngày hôm qua rồi.

Hứa Mịch chờ một lúc, cuối cùng cũng đợi được Du Ninh Trạch rửa mặt đi ra.

Nếu đợi đến trước lúc đi anh vẫn giống như ngày hôm qua hôm trộm cô, có vẻ hành động này của anh cũng đã làm rất quen rồi, rõ ràng hôm qua hôn trộm cô rất thành thạo mà không phải như ngẫu hứng. Đột nhiên Hứa Mịch rất có cảm giác hưng phấn bất gian.

Ây, không biết lúc hôn trộm cô Du Ninh Trạch nhắm mắt hay là mở to mắt nhìn cô một cách yêu thương nhỉ? Trong đầu Hứa Mịch lập tức xuất hiện hình ảnh một thanh niên tuấn tú đang hôn môi một mỹ nhân đang ngủ, nhất thời cảm thấy sức quyến rũ của chính mình là vô cùng vô cùng lớn mạnh. Việc này nhất định cô phải nói cho Phương Diệc Mông mới được. Phương Diệc Mông và Lộ Tri Ngôn lúc nào cũng ân ái ái, làm cô thật sự cảm thấy rất là đáng ghét.

Du Ninh Trạch thay xong quần áo, giống như thường ngày đi đến cạnh giường. Đoán chừng Hứa Mịch đang có giấc mơ rất đẹp, ngay cả lúc ngủ đều cười nhẹ như vậy. Anh nở nụ cười, ngắm nhìn cô một hồi rồi cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên cái trán trắng nõn bóng loáng kia.

Trong lòng Hứa Mịch đang nghĩ ngợi, cho nên không cảm nhận được Du Ninh Trạch đang dựa vào mình. Lúc anh hôn lên trán cô, Hứa Mịch bị dọa cho hoảng sợ mà muốn nhảy dựng. Cô a lên một tiếng, tay cũng phản xạ có điều kiện mà đánh lên người dọa mình. Mặt Du Ninh Trạch không kịp tránh, cho nên âm dương kém sai mặt anh ăn trọn hết tay cô, âm thanh từ sườn mặt “đùng” một cái vô cùng vang dội.

Du Ninh Trạch: “...”

Hứa Mịch: “...”

Nhìn thần sắc kinh ngạc kia của Du Ninh Trạch, thời khắc này Hứa Mịch thật sự rất muốn tìm cái lỗ để chui xuống. Lời không kịp nghĩ mà cô đã vội vàng nói: “Em không cố ý giả bộ ngủ đâu.”

Hứa Mịch nói xong câu này, nhất thời cảm thấy trời cũng đang mắng cô ngu xuẩn. Thần ơi, quý ơi, đầu óc cô bị tàn rồi, sao lại có thể nói vậy được chứ.

Du Ninh Trạch bị ăn tát thình lình như vậy, lại nghe lời giải thích của Hứa Mịch xong, bỗng nhiên có cảm giác một cỗ khí nóng xông thẳng lên não, trong phút chốc tai đã ùm ùm hết lên. Loại cảm giác này chẳng khác gì bị người ta bắt được khi làm việc xấu.

“A không phải đâu, em xin lỗi, em không cố ý đánh anh. Là do em không cẩn thận, em tưởng là có muỗi cắn em.” Hứa Mịch khóc không ra nước mắt, cô còn có thể có lúc mất mặt như vậy sao. Xong rồi, có phải Du Ninh Trạch bị cô đánh cho choáng váng, thế nào ngốc ra cả nửa ngày mà không nói chuyện, cô thật là xấu hổ muốn chết.

Có vẻ Du Ninh Trạch cuối cùng cũng tìm lại được phản ứng của mình, anh đỏ mặt, không dám nhìn tới ánh mắt của Hứa Mịch, nói: “Thật xin lỗi, vừa rồi... Vừa rồi là muốn giúp em đắp chăn, anh không cẩn thận động phải mặt em.”

Hứa Mịch ngốc nghếch lại thốt ra: “Vậy hôm qua cũng không cẩn thận động em sao?”

Du Ninh Trạch: “...”

Hứa Mịch: “...” Trời ơi, tôi lại nói cái gì nữa vậy... Chính mày lên lún bắt lấy chuyện vụng trộm của người ta, lại có thể nói ra mấy lời này được nữa? Từ chuyện vô tình vốn có thể bỏ qua, hiện giờ lại biến thành chuyện nhất định là cố ý.

... Cho cái lạnh mồm lạnh miệng, cái miệng hại cái thân! Hứa Mịch tự phi nhổ bản thân trong lòng mà khóc thầm.

“Em muốn đi toilet!” Hứa Mịch ngồi dậy, thần tốc nhảy xuống giường phóng tới toilet.

Du Ninh Trạch bị bộ dáng hùng hùng hổ hổ của cô dọa cho sợ hãi, “A Mịch em từ từ thôi.”

.....

Hứa Mịch ngây người trong toilet một lúc thật lâu, tận đến lúc khảng định là Du Ninh Trạch đã đi làm mới dám bước ra.

Cô ủ rũ nằm lại giường, lẩn quẩn, tất cả là vì cái hành vi ngu xuẩn vừa rồi của bản thân đây. Sao cô có thể làm vậy được chứ! Sao cô có thể được chứ hả!

Thôi quên đi, có cái gì đâu mà phải nghĩ ngợi, chỉ cần da mặt dày thêm một chút, chuyện gì cũng không thành vấn đề. Nghĩ như vậy, trong lòng Hứa Mịch mới dễ chịu hơn một chút.

Lúc Hứa Mịch ngủ lại thì bị chuông cửa đánh thức. Mắt cô nhấp nhem mệt mỏi, lê dép lê đi từng bước ra ngoài. Hóa ra là bên chỗ bán giường, hôm nay đến để giao hàng.

Chờ nhân viên giao hàng đi rồi, Hứa Mịch nằm trên giường mới một phen kiểm nghiệm, cuối cùng lại bị bụng kêu lên kháng nghị, bắt đầu đi rồi giường kiểm đồ ăn sáng.

Sáng nay Du Ninh Trạch bị cô dọa chạy không kịp, chắc là cũng chưa kịp đặt bữa sáng, cô chỉ có thể biết tự làm mà ăn.

Lúc cô làm bánh sủi cảo đông lạnh, đột nhiên nhớ tới hình như cô chưa từng nấu đồ cho Du Ninh Trạch ăn. Tuy rằng bản thân cô cảm thấy nấu ăn là chuyện rất là phiền toái, nhưng mà ăn bên ngoài mãi thì không phải là biện pháp tốt. Sau này vẫn là tự nấu ăn thì tốt hơn.

Ăn xong bữa sáng, Hứa Mịch tính là sẽ ngủ tiếp. Kể từ khi mang thai, cô vô cùng ham ngủ, cô luôn cảm thấy mình ngủ không đủ giấc. Ngày hôm qua còn ở bên ngoài đi tìm việc, không phải ở nhà lười biếng như vậy. Nhưng mà khi nhớ lại bị mất giấy tờ chứng nhận làm cho đã kích thích tinh thần, toàn thân Hứa Mịch lại mất đi cái lười ban nãy, cô tỉnh tỉnh đầu óc, phải ra ngoài một chút mới được.

.....

Lúc Hứa Mịch tới chỗ hẹn, Giang Tự đã sớm có mặt ở đó.

Anh ta mặc áo khoác nhạt màu phủ ngoài áo trắng, không chút để ý cúi đầu uống nước, sườn mặt từ góc nhìn vô cùng tuấn tú, giờ tay nhắc chân đều có hương vị của một quý công tử thanh lịch. Hứa Mịch nhìn Giang Tự như vậy, trong nháy mắt đại ra một chút. Giống như cô đang nhớ lại thời gian hai người từng ở bên nhau, cô thường xuyên đến trễ, mỗi lần như vậy anh ta đều kiên nhẫn chờ đợi cô mà không thấy phiền. Nhưng ngẫu nhiên đôi khi anh ta đến trễ, cô sẽ nổi cáu phát giận, sau đó anh ta sẽ lập tức dỗ dành cô. Khi đó cô chính là một cô gái được nuông chiều đến phát hư.

Cô phục hồi lại tinh thần, tỉnh táo đi đến trước mặt anh ta, “Xin lỗi, tôi đến hơi trễ.”

Giang Tự nhìn thấy cô liền nở nụ cười: “Không sao, anh quen rồi.”

Hứa Mịch có chút ngượng ngùng: “Lúc trước là tôi không hiểu chuyện.” Cô nhanh chóng đổi đề tài, đổi mất lấp lánh ngập tràn hi vọng: “Túi của tôi đã tìm thấy rồi sao?” Giang Tự ở ngoài xã hội rất có máu mặt, trước kia bên cạnh cô hiểu rất rõ, cho nên khi anh ta nói có thể giúp cô, trong lòng cô vẫn tồn tại một hi vọng rất lớn.

Bên tay Giang Tự xách một cái túi to đưa cho cô rồi nói: “Di động em bị hán cầm đi bán rồi, tạm thời chưa thể tìm về được. Ngoại trừ điện thoại di động ra, em xem em có còn thiếu gì không?”

Phục sát đất, đây là ý nghĩ hiện tại của Hứa Mịch. Cô cười tủm tỉm nhận lấy túi của mình kiểm tra, không nghĩ tới túi cô hoàn toàn không bị thiếu mất cái gì. Kiểm tra xong rồi cô ngẩng đầu, chân thành nói: “Giang Tự, cảm ơn anh! Di động không tìm được cũng không sao, tôi có cái mới rồi, chỉ cần giấy tờ có thể tìm về là đã tốt lắm rồi.”

Mắt Hứa Mịch rất sáng, lại vô cùng to. Tâm Giang Tự phảng phất bị màu mắt trong suốt kia của cô mà động đậy, anh ta cười cười: “Không cần khách khí với anh.”

Lúc này người phục vụ mang đồ ăn lên, Hứa Mịch nhìn thấy cảnh này thì im lặng một chút. Trước kia thời điểm đi ăn cô thường xuyên đến trễ, cho nên mỗi lần như vậy Giang Tự đều sẽ gọi trước những món cô thích, sau đó khi cô đến thì vừa lúc có thể ăn. Không nghĩ tới hiện giờ Giang Tự vẫn còn giữ lại thói quen này.

Hứa Mịch nghĩ, chút thói quen này thật sự là làm cho người ta cảm thấy kì lạ.

Hứa Mịch cầm đũa lên nói: “Bữa này để tôi mời.”

Đúng lúc này, di động trong túi của Hứa Mịch đột nhiên vang lên, cô lấy ra xem một chút rồi ngẩng đầu nói với Giang Tự: “Xin lỗi, tôi đi tiếp điện thoại.”

Cô đi đến một bên hướng toilet bắt máy: “Em nghe.”

Có thể là vì chuyện buổi sáng, khẩu khí của Du Ninh Trạch có chút mất tự nhiên: “À... A Mịch, là anh.”

Hứa Mịch: “Em biết là anh, điện thoại có báo nhắc mà...”

Du Ninh Trạch ho khan hai tiếng: “Em muốn dùng cơm trưa như thế nào?”

Hứa Mịch: “Dùng bên ngoài.”

Du Ninh Trạch: “Một mình em sao?”

Hứa Mịch nghĩ chút rồi nói: “Không, em đi cùng bạn.”

Du Ninh Trạch: “Em có ăn sáng không?”

Hứa Mịch: “Sáng em nấu sủi cảo ăn rồi.” Thử tự vấn đề này thật là lạ, không phải ban nãy đang hỏi bữa trưa sao.

Du Ninh Trạch nhớ tới chuyện buổi sáng “Anh... Lần sau anh nhất định sẽ nhớ chuẩn bị buổi sáng cho em”

Hứa Mịch đùa anh: “Cuối cùng anh cũng nhớ đến sống chết của vợ con anh.”

Du Ninh Trạch có chút ngượng ngùng: “Anh xin lỗi, A Mịch. Anh không cố ý đâu.”

Hứa Mịch không nghĩ sẽ đùa anh nữa, cho nên nói: “Đừng tưởng thật nha, em chỉ đùa với anh thôi. Yên tâm, em cũng không phải là đứa trẻ đâu, em có thể tự làm hàm nhai.”

Du Ninh Trạch ngai ngồi cười phản bác: “Anh không có tưởng thật, em mới là người tưởng thật đó.”

Hứa Mịch mắt tròn trắng, “Em không muốn vạch trần anh đâu... Hừ, em đi ăn trước đây, không nói với anh nữa.”

Du Ninh Trạch: “Nhớ phải ăn no đó, hiện giờ em là một thân ăn cho hai người.”

Hứa Mịch: “...”

Hứa Mịch trở lại bàn cơm, nhìn thấy Giang Tự còn chưa động đũa, cô cười ngượng: “Xin lỗi, thật ra anh có thể ăn trước.”

Giang Tự cúi mặt, “Hứa Mịch, em nhất định phải khách khí với anh như thế sao, trái phải đều nói xin lỗi, em không cần phải vậy...”

Mặt Hứa Mịch không biểu cảm, nhàn nhạt nói: “Vậy anh muốn tôi như thế nào?”

Giang Tự nhìn Hứa Mịch nói: “Chúng ta có thể ở chung một chỗ giống như lúc trước không?”

Hứa Mịch nhìn bát đũa trước mặt, không nhìn mặt Giang Tự mà nói: “Trước kia là trước kia, hiện tại là hiện tại.” Từng phương thức ở chung không thể giống nhau như vậy được, bọn họ đã sớm chia tay rồi, làm sao còn khả năng ở chung giống như trước kia được nữa.

Giang Tự hít vào một ngụm khí thật sâu: “Anh hiểu rồi, là do anh nghĩ nhiều.”

Cơm nước xong rồi, Giang Tự đưa Hứa Mịch trở về tiểu khu. Lúc cô xuống xe, Giang Tự vẫn nhìn theo từng bước chân của cô. Cho đến khi không còn thấy bóng dáng mảnh khảnh đó, anh ta mới thu tầm mắt lại.

Anh ta châm một điếu thuốc, làn khói mờ phủ đầy trong xe, bay vào mắt anh ta đau cay. Bọn họ thật sự không thể trở về lúc trước được nữa. Lúc trước là anh ta kiên quyết muốn chia tay với Hứa Mịch, hiện giờ còn mặt mũi đâu mà để đòi hỏi quay lại. Hiện giờ người bên cạnh cô đã sớm không phải là anh ta.

Anh ta nhớ tới lúc trước khi xuống xe, Hứa Mịch có nói: “Giang tự, đừng ôm hi vọng với tôi nữa, đoạn thời gian đẹp để trước kia từ lâu đã không thể quay về.”

Giang Tự lơ đãng nghiêng đầu, ánh mắt nhìn thấy bên ghế phụ lái có một xấp tiền. Anh ta ngây ra một lúc, vẫn là A Mịch của anh ta vô cùng thông minh. Số tiền trong ví của cô đã bị tên cướp kia lấy hết, tiền này là do anh ta bỏ vào lúc sau. Anh ta nhớ lúc trước số tiền trong ví của cô sẽ không vượt quá 1000 cũng sẽ không thể thấp hơn 500, cho nên chiếu theo thói quen lúc trước anh ta để một xấp tiền quay vào trong, còn không quên để số tiền lẻ để bên ngoài để cô không để ý.

Không nghĩ tới làm vậy mà cô vẫn phát hiện, còn dùng phương thức này để trả lại cho anh ta. Anh ta nhớ trước kia có lúc bóp tiền cô không còn đồng nào, anh ta vẫn sẽ thường xuyên bỏ vào, mà lúc nào Hứa Mịch cũng đều cự tuyệt cả. Bất quá khi đó anh ta còn là danh chính ngôn thuận mà làm việc này, có thể đúng tình hợp lý mà nói: “Anh đưa tiền cho vợ anh, là chuyện thiên kinh địa nghĩa(1).” Khi đó ngoài miệng Hứa Mịch nói anh ta không biết xấu hổ, nhưng trên mặt là thần thái vô cùng động lòng người, thần sắc của một cô gái nhỏ được yêu thương mà hạnh phúc.

(1) Thiên kinh địa nghĩa: Chỉ những đạo thường không thể thay đổi được như trời đất không thể di dịch được (theo Từ điển Hán Việt).

Cô ấy đã nói trước kia là trước kia, cũng không thể là hiện tại. Chẳng lẽ bây giờ mà lại còn mơ tưởng mình có cái danh chính ngôn thuận để làm việc mà mình cho là đúng nữa sao? Mà cho rằng mà có thể đúng lý đúng tình mà đưa tiền cho Hứa Mịch cầm sao? Giang Tự, quên hết đi, đừng nghĩ nữa, mà không còn hi vọng đâu!

Giang Tự vuốt cặp mắt bị khói mờ làm đau đốn, không nghĩ đến lại rơi xuống một giọt nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Hứa Mịch về nhà ngủ một giấc, lúc ngủ dậy đã là hơn bốn giờ. Cô nằm trên giường một lúc lâu, đến khi chán rồi mới đứng dậy, dự tính đi ra chợ gần đây mua đồ về nấu cơm. Tuy rằng nghĩ là ra ngoài ăn, nhưng mà giờ lại không muốn như vậy nữa, nhớ tới mẹ cô có nói, ăn cơm ở ngoài như là người không có nhà vậy.

Cô ở đây cũng đã một thời gian, nhưng mà vẫn chưa thấy có cảm giác cái nhà, cảm giác như nơi này chỉ là nơi ở tạm thời vậy. Đúng là lời mẹ nói hôm qua đã đánh thức cô rồi. Bọn họ hai ngày rồi ăn cơm ở ngoài, ăn xong rồi về, đây chẳng giống nhà ở, mà là giống cái trọ hơn. Hai vợ chồng ở đờ qua ngày, như khách cũng không khác mấy.

Bị mẹ dạy dỗ rồi, Hứa Mịch tính toán đổi nết một phen. Nói thật là cô cũng không phải chán ghét chuyện xuống bếp, thật ra cô còn rất thích cái cảm giác thành tựu làm ra các món ăn mỹ vị nữa. Trước kia ở nhà, lúc cô hứng trí thì sẽ xuống bếp ở cả một ngày, nghiên cứu từng món ăn nấu như thế nào. Chẳng qua là gần đây tỷ lệ lười nhác tăng cao, nên cô không muốn động tay động chân thôi.

Lúc Du Ninh Trạch tan tầm về nhà, vừa mới mở cửa ra, anh đã nghe thấy mùi vị thịt thơm lừng lan khắp cả nhà. Vốn dĩ là anh không thấy đói, nhưng mà mùi hương này lại khiến cho bụng anh kêu gào lên đòi ăn ăm ỉ. Du Ninh Trạch thay giày, nhanh chóng đi xuống phòng bếp.

Quả nhiên, Hứa Mịch đang mang tạp dề đứng đó, trước là nồi thịt đang sôi, mùi hương thơm ngon đó là từ nồi thịt của cô bay ra.

Du Ninh Trạch liếm liếm môi: “Thơm quá.”

Hứa Mịch nghe được tiếng nói, quay đầu lại nhìn anh một cái, sau đó đem lực chú ý quay lại trong nồi, cô vừa cầm đồ đảo thịt nướng vừa nói: “Hôm nay anh có lộc ăn.”

Du Ninh Trạch nhìn thấy một màn Hứa Mịch thuần thục đảo bếp, mắt anh mở to kinh hãi đến lắp bắp: “À Mịch, anh không hề biết em có thể nấu cơm.” Lúc còn ở thành phố A, anh đều là thấy mẹ Hứa hoặc bà nấu cơm, sau khi đến thành phố B, hai người cũng là ra ngoài ăn thôi, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy Hứa Mịch xuống bếp. Từ trước tới nay anh còn cảm thấy rằng Hứa Mịch là loại hai tay không dính dương xuân thủy(1).

(1) Hai tay không dính dương xuân thủy: “Dương xuân thủy” là nước tháng ba, còn là mùa xuân, nước rất lạnh. Cả câu có ý nói vào tháng ba nước lạnh thì không cần phải đựng vào nước giặt quần áo, chỉ một gia đình có điều kiện tốt

Hứa Mịch cười khinh bỉ: “Đó là do anh không biết nhiều về em thôi. Anh có xem Chu Tinh Trì (Trù Thần) không, em chính là Trù Thần đó.”

Du Ninh Trạch yên lặng hất cho nàng một gáo nước lạnh: “Anh không nhìn ra em có đáng về đó.”

Hứa Mịch giận, lập tức xoay người trợn mắt mắng: “Không nhìn ra cái đầu anh đấy. Anh đợi đi, em không cho anh ăn nữa, em ăn hết phần anh luôn!”

Du Ninh Trạch vì cái bụng của mình, nhanh chóng cười tùm tùm lấy lòng: “Anh nhìn ra rồi, em là Trù Thần của Trù Thần.”

Hứa Mịch hừ một cái xem như vừa lòng gật đầu, cô nghiêng người mở nắp nồi ra rồi múc một muống nước bên trong ra chén để nếm thử.

Du Ninh Trạch tò mò đi qua nhìn, hóa ra là cô đang nấu canh gà, trong canh còn có thứ gì đó màu trắng nữa, anh hỏi: “Màu trắng là gì vậy?”

Bởi vì canh còn rất nóng, Hứa Mịch một bên thổi nhẹ, một bên trả lời: “Đó là lòng heo. Anh có ăn canh gà lòng heo bao giờ chưa?”

Ánh mắt Du Ninh Trạch sáng lấp lánh nhìn chằm chằm nồi canh, mùi tiêu nồng đậm hòa với mùi lòng heo nhẹ nhàng tán đến, anh hít sâu một chút thì có thể ngửi hết, “Không, anh chưa từng ăn, đây là lần đầu tiên nghe thấy đó.”

“À.” Hứa Mịch cười tùm tùm, “Lúc trước bà em hay làm cho em ăn lắm.”

Hứa Mịch uống một ngụm, hương vị vừa rất vừa miệng, cô bỏ thêm chút gia vị cuối cùng, lại quay qua đảo thịt nướng bên kia, thịt băm lặn, nước canh cũng đã vừa cạn, Hứa Mịch tắt bếp rồi mang ra ngoài bàn, “Anh đi thay đồ đi, em làm thêm hai món nữa, đợi chút là có thể ăn cơm.”

Du Ninh Trạch lưu luyến không muốn rời khỏi phòng bếp, vào phòng ngủ thay bộ đồ ngủ ở nhà.

Lúc anh ra khỏi phòng, Hứa Mịch đã đặt một chén canh gà trên bàn, cô nói: “Anh uống canh trước đi.” Nói xong xoay người xuống bếp lại.

Du Ninh Trạch ngồi trên bàn cơm, miệng uống canh mà trong lòng cảm thấy vô cùng mỹ mãn. Lòng heo vô cùng ngon miệng, thịt gà tươi cũng vô cùng ngon miệng, nước canh nồng đậm mùi vị trong veo thơm ngọt, xem lần trong đó là mùi tiêu cay và cả mùi thơm từ những gia vị khác nhau.

Canh gà lòng heo thuần vị thơm ngon, béo mà không ngấy, thịt mềm nhưng không nát, thịt nướng nồng mà không mặn, cá cà tím đậm vị nhưng không tanh, bắp cải xào trong veo ngon miệng. Hai người nhất trí nghiêm cần ăn cơm, ngẫu nhiên sẽ cùng nhau nói vài câu, trên bàn cơm thì thoảng sẽ có tiếng thìa vô tình chạm nhau âm vang, bàn cơm yên tĩnh nhưng ngập tràn ấm áp.

Đồ ăn rất ngon miệng, không khí lại rất hài hoà, Du Ninh Trạch phá lệ ăn hai chén cơm, uống tận hai chén canh, như vậy còn cảm thấy chưa hết thỏa mãn.

Hôm nay Hứa Mịch cũng ăn không ít, khi sớm ở nhà cô đã ăn, hiện giờ lại ăn thêm chén cơm đầy cùng hai chén canh, nhưng bụng lại không no mãnh liệt, cô còn có cảm giác như vẫn chưa ăn gì nữa...

Chảy nước mắt mắt, bây giờ cô mới phát hiện ra sau khi mang thai khẩu vị của cô càng lúc càng tốt, lúc nào cũng cảm thấy đói bụng như chưa ăn gì hết, vì thế mới có thể ăn không ngừng. Chẳng phải người ta luôn nói thời kì đầu mai thai luôn sẽ nôn nghén, ăn không vô gì đó sao, sao khẩu vị cô lại tốt như vậy. Có đôi khi Hứa Mịch thật sự rất sợ, ăn nhiều như vậy có khi nào sẽ trở về bộ dáng lúc trước hay không đây.

Hứa Mịch nhìn thoảng qua cái bàn hỗn độn chén đĩa, lại nhìn qua bộ mặt thỏa mãn của Du Ninh Trạch, cô đá đá chân anh nói: “Sau này em nấu cơm, còn anh phải rửa chén.”

Trông nết Du Ninh Trạch sáng lên, bắt ngay trọng điểm “Sau này sẽ ăn ở nhà sao?”

Hứa Mịch liếc anh một cái rồi cười: “Anh cảm thấy ăn ở nhà được hơn hay ăn ở ngoài?”

Du Ninh Trạch trả lời không chút do dự: “Đương nhiên là ăn ở nhà.” Anh tách riêng với ba mẹ rất sớm, bản thân ở một mình, về nhà ở lạnh tanh, anh cũng lười nấu cơm ăn, cho nên mọi khi đói thì ra ngoài ăn cho nhanh gọn, qua là được rồi, không cần phải có hương vị nhiều lắm. Nhiều năm trôi qua như vậy, anh cũng đã sớm chán ghét kiểu cuộc sống như vậy, anh dần dần sinh ra cảm giác mong muốn có một gia đình, êm ấm như vậy là tốt rồi.

Có gia đình rồi, sẽ không còn cảm giác một mình độc lập ở ngoài xã hội chìm nổi. Trước kia anh chỉ biết máy móc đi làm rồi tan tầm, dốc hết sức vào sự nghiệp, thời gian trôi qua cũng không để ý lắm. Hiện giờ kết hôn rồi, cuối cùng anh cũng cảm nhận được cái tâm tình đi làm chỉ mong tan tầm sớm để về nhà. Bởi vì bây giờ trong nhà còn có người trong nhà đang chờ anh về.

Hứa Mịch chống cằm cười nói: “Muốn ăn ở nhà thì phải phụ trách việc rửa chén.”

Nụ cười bên môi Du Ninh Trạch lộ ra nụm đồng tiền, anh ôn hòa nói: “Được.”

Hứa Mịch không nghĩ Du Ninh Trạch sẽ đồng ý nhanh như vậy, vốn là cô còn đang chuẩn bị một đồng lí do để thoái thác thuyết phục anh nữa. Rất nhiều người đàn ông không đồng ý làm chuyện nhà cửa, còn cảm thấy chuyện đó là chuyện của phụ nữ. Cô hoàn toàn không đồng ý với cái tư tưởng này chút nào, cô cảm thấy giữa vợ chồng, chuyện nhà cửa là phải chia sẻ với nhau. Lúc trước xung quanh cô cũng không ít loại đàn ông còn cái tư tưởng này, đều là mong muốn phụ nữ sau khi kết hôn thì có thể an nhàn ở nhà làm bà chủ nhà chăm lo cho con nhỏ thôi.

Giống như trước đây, khi ở cùng với Giang Tự, anh ta cũng là loại đàn ông có tư tưởng này, lúc đó không thiếu lần nào cô cùng anh ta tranh luận, bất quá anh ta có thái độ nhận sai cũng không sao, sau này cũng dần dần chấp nhận tư tưởng của cô. Khi đó ở chung, việc nhà anh ta sẽ có giúp cô làm vài việc, nếu không thì là bản thiếu gia chỉ muốn vươn tay há mồm ăn chứ chẳng muốn làm gì cả.

Hứa Mịch nhìn trên mặt Du Ninh Trạch cũng không có biểu cảm miễn cưỡng hay không muốn gì, ngược lại chỉ tồn tại thần sắc nhu hòa, cô vô cùng hài lòng nói: “Tốt lắm, giác ngộ rất cao, vô cùng vô cùng tốt.”

Du Ninh Trạch hỏi: “Giác ngộ cái gì?”

Hứa Mịch cười mà không nói: “Anh chỉ cần hiểu thế là được rồi.”

Du Ninh Trạch nhìn vẻ mặt bí hiểm của Hứa Mịch, cười nhạo cô: “Còn ra vẻ thần bí nữa.”

Hứa Mịch cười ha ha: “Vốn cũng thần bí lắm. Anh đi rửa chén nhanh đi, rồi chúng ta đi siêu thị. Trong tủ lạnh hết đồ ăn rồi.”

Du Ninh Trạch nói: “Gần đây đi cũng chưa đến quét dọn nhà, cho nên trong tủ lạnh cũng không có đồ mua thêm, em có muốn ngày mai gọi đi đến một chút không?” Anh không thích trong nhà có người ngoài, lúc trước đi đến toàn là thời điểm anh không có ở nhà. Sau khi Hứa Mịch đến, cơ bản là đều ở nhà hết, anh biết cô cũng không thích thế, cho nên anh mới nói đi tạm thời quãng thời gian này khoan hãy đến.

Hứa Mịch: “Ừm, nhờ đi đến giúp dọn nhà một chút. Còn đồ này nợ thì vẫn là chúng ta đi mua đi, em thích đi dạo phố.”

Du Ninh Trạch bật cười: “Ừ.”

Chờ cho Du Ninh Trạch rửa chén xong, hai người phải đi siêu thị một chuyến. Hứa Mịch ở quầy hàng nhìn xem ở nhà cần có thứ gì, Du Ninh Trạch thì đứng một bên phụ đẩy xe. Thi thoảng cô còn quay qua hỏi ý kiến của anh.

Ngẫu nhiên có vài người đi bên cạnh họ, có lẽ là thấy bầu không khí xung quanh hai người quá mức hài hòa, lại có lẽ là thấy tuần nam nữ ân ái phối hợp đẹp đôi, người qua đường đi ngang qua không khỏi liếc mắt đánh giá một chút, thậm chí còn có vài người quay đầu lại nhìn nữa.

Hứa Mịch đang xem đồ cho nên không phát hiện ra, mà Du Ninh Trạch thì lại chú ý tới. Anh thần nhiên nhận hết các loại ánh mắt này, lần đầu tiên anh phát hiện ra, nhận lấy chú ý của người khác cũng thật không tệ. Bởi vì trong mắt của người qua đường, A Mịch với anh là một đôi, như thế là quang minh chính đại biểu hiện quan hệ của bọn họ trong đó, làm cho anh mừng thầm không thôi.

Trong lòng Du Ninh Trạch vui vẻ rạo rực, hóa ra dạo phố lại không như tưởng tượng là không thú vị như vậy, cùng vợ mình ra ngoài dạo dạo cũng thật là tốt.

Lúc đi ngang qua khu hoa quả, Hứa Mịch nhìn đến chỗ tỏa ra mùi sầu riêng thơm đậm, nhất thời thèm đến chảy nước miếng, cô níu tay Du Ninh Trạch nói: “Chúng ta có nên mua sầu riêng về không anh?”

Một mặt Du Ninh Trạch vô cùng ghét bỏ: “Không cần đâu, sầu riêng thôi lắm.”

Hứa Mịch phản bác: “Thối cái gì mà thối, đợi tới lúc anh ăn rồi anh mới biết nó thơm cỡ nào.”

Du Ninh Trạch đứng cách sầu riêng rất xa, anh nhíu mày, loại mùi như vậy đứng xa còn nghe mùi, ăn vào thì làm sao có thể thơm được chứ.

Hứa Mịch: “Ây ây ây, ánh mắt kia của anh là ánh mắt gì đó hả!”

Du Ninh Trạch nói thẳng: “Ánh mắt ghét bỏ.”

Hứa Mịch mặc kệ anh, cô đi thẳng đến quầy sầu riêng, nhìn nhìn muốn chọn một trái mang về ăn. Bên cạnh cũng có người đang chọn sầu riêng, Hứa Mịch cũng không để ý lắm, cảm thấy sầu riêng bên này không được ngon, cô lập tức nhìn qua bên cạnh. Đầu vừa nghiêng qua, thời điểm mắt vừa lơ đãng ngẩng lên đã phát hiện người chọn sầu riêng bên cạnh là người quen của cô.

“Đan Đan!” Hứa Mịch kích động hô lên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Hôn Đã Say* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.